

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO
(viides jaosto)

6 päivänä helmikuuta 2007 *

Asiassa T-23/03,

CAS SpA, kotipaikka Verona (Italia), edustajanaan asianajaja D. Ehle,

kantajana,

vastaan

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään X. Lewis, jota avustaa asianajaja
M. Nuñez Müller,

vastaajana,

jossa on kyse 18.10.2002 tehdyn komission päätöksen (REC 10/01), joka koskee hakemusta tuontitullien peruuttamiseksi, osittaista kumoamista koskevasta vaatimuksesta,

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN
(viides jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja M. Vilaras sekä tuomarit E. Martins Ribeiro ja K. Jürimäe,

kirjaaja: hallintovirkamies K. Andová,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 15.11.2005 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

Asiaa koskevat oikeussäännöt

A Tullietuusjärjestelmää koskeva lainsäädäntö

- 1 Nyt käsiteltävänä olevan asian asiayhteytenä on Euroopan talousyhteisön (ETY) ja Turkin tasavallan välisestä assosiaatiosta tehty assosiaatiosopimus (jäljempänä assosiaatiosopimus), jonka allekirjoittivat Ankarassa yhtäältä Turkin tasavalta ja

toisaalta ETY:n jäsenvaltiot ja yhteisö (jäljempänä sopimuspuolet). Assosiaatiosopimus hyväksyttiin 23.12.1963 tehdyllä neuvoston päätöksellä 64/732/ETY (EYVL 1964, 217, s. 3685). Se tuli voimaan 1.12.1964.

- 2 Assosiaatiosopimuksen tarkoituksena on sen 2 artiklan, joka sisältyy periaatteita koskevaan I osastoon, mukaan edistää sopimuspuolten välisten kaupallisten ja taloudellisten suhteiden jatkuvaa ja tasapainoista vahvistumista.
- 3 Assosiaatiosopimus sisältää valmisteluvaiheen, jonka avulla Turkin tasavalta voi vahvistaa talouttaan yhteisön avustuksella (3 artikla), siirtymävaiheen, jonka aikana toteutetaan asteittain tulliliitto ja lähennetään talouspolitiikkaa (4 artikla), sekä viimeisen vaiheen, joka perustuu tulliliittoon ja edellyttää talouspolitiikan yhteensovittamisen vahvistamista (5 artikla).
- 4 Assosiaatiosopimuksen 7 artiklan mukaan sopimuspuolet toteuttavat kaikki yleiset tai erityiset toimenpiteet, jotka ovat omiaan takaamaan assosiaatiosopimuksesta johtuvien velvollisuuksien toteuttamisen, ja pidättäytyvät kaikista toimenpiteistä, jotka voivat vaarantaa tämän sopimuksen tavoitteiden saavuttamisen.
- 5 Assosiaatiosopimuksen 22 ja 23 artiklassa, jotka sisältyvät yleisiä määräyksiä ja loppumääräyksiä koskevaan III osastoon, määrätään sellaisen assosiaationeuvoston perustamisesta, joka koostuu yhtäältä jäsenvaltioiden hallitusten, neuvoston ja komission jäsenistä ja toisaalta Turkin hallituksen jäsenistä (jäljempänä assosiaationeuvosto) ja jolla on toimivalta tehdä yksimielisesti päätöksiä assosiaatiosopimuksessa vahvistettujen tavoitteiden toteuttamiseksi. Kyseisen sopimuksen 25 artik-

lan mukaan assosiaationeuvostolla on toimivalta ratkaista kaikki assosiaatiosopimuksen soveltamista tai tulkintaa koskevat riidat, jotka kukin sopimuspuoli voi saattaa sen ratkaistaviksi, tai se voi saattaa kyseiset riidat yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltäviksi.

- 6 Tulliliiton viimeinen vaihe tuli voimaan 31.12.1995 (tulliliiton viimeisen vaiheen aloittamisesta 22.12.1995 tehdyn assosiaationeuvoston päätöksen N:o 1/95 (EYVL 1996, L 35, s. 1; jäljempänä päätös N:o 1/95 tai peruspäätös) 1 artikla ja 65 artiklan 1 kohta).
- 7 Assosiaatiosopimuksen 11 artiklan mukaan assosiaatiojärjestelmä koskee myös maataloutta ja maataloustuotteiden kauppaa sellaisten erityisten yksityiskohtaisten sääntöjen mukaisesti, joissa otetaan huomioon yhteisön yhteinen maatalouspolitiikka.

1. Siirtymävaiheen aikana voimassa ollut lainsäädäntö

- 8 Assosiaation kehittämisestä 19.9.1980 tehdyllä päätöksellä N:o 1/80 assosiaationeuvosto päätti poistaa Turkista peräisin olleiden yhteisöön tuotavien niiden maataloustuotteiden tuontitullit, joita ei vielä ollut saanut tuoda tullittomasti yhteisöön.
- 9 Turkista peräisin olevien maataloustuotteiden tuonnista yhteisöön 22.12.1986 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 4115/86 (EYVL L 380, s. 16) 1 artiklan 1 kohdan mukaisesti tuotteet, jotka luetellaan ETY:n perustamissopimuksen liitteessä II ja jotka ovat peräisin Turkista, lukuun ottamatta kyseisen asetuksen liitteessä mainittuja tuotteita, laskettiin vapaaseen liikkeeseen tullittomasti yhteisössä. Asetuksen N:o 4115/86 2 artiklan 2 kohdan mukaan Turkista peräisin olevina

tuotteina pidettiin tuotteita, jotka täyttivät edellytykset, jotka vahvistettiin assosiaatiosopimuksen lisäpöytäkirjan liitteessä 6 olevan 1 luvun määräysten soveltamiseksi tarkoitetusta Turkin "alkuperätuote" käsitteen määritelmästä 29.12.1972 tehdyssä assosiointineuvoston päätöksessä N:o 4/72, joka on assosiaationeuvoston päätösten N:o 5/72 ja N:o 4/72 soveltamisesta 5.2.1973 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 428/73 (EYVL L 59, s. 73) liitteenä ja jota muutettiin 26.5.1975 tehdyllä assosiaationeuvoston päätöksellä N:o 1/75, joka on asetuksen N:o 428/73 muuttamisesta annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1431/75 (EYVL L 142, s. 1) liitteenä.

10 Päätöksen N:o 4/72 1 artiklan mukaan Turkista peräisin olevina tuotteina pidetään

"a) Turkissa korjattuja kasvituotteita,

--

f) Turkissa a–e alakohdassa mainituista tuotteista jalostamalla tai käsittelemällä saatuja tavaroita, vaikka niiden valmistuksessa olisikin toissijaisesti käytetty muita mistä tahansa peräisin olevia tuotteita".

11 Maataloustuotteiden tuonti-, vienti- ja ennakkovahvistustodistusten järjestelmän soveltamista koskevista yhteisistä yksityiskohtaisista säännöistä 16.11.1988 annettua komission asetusta (ETY) N:o 3719/88 (EYVL L 331, s. 1) sovelletaan sen 1 artiklassa

mainituilla asetuksilla käyttöön otettuihin todistuksiin. Sen 28 artiklan 4 kohdassa säädetään seuraavaa:

”4. Jäsenvaltioiden on myös ilmoitettava komissiolle virallisten leimojen merkit ja tarvittaessa osallisten viranomaisten kohopainanneleimat. Komissio ilmoittaa niistä viipymättä muille jäsenvaltioille.”

12 Assosiaatiosopimuksen lisäpöytäkirjan 2 ja 3 artiklan soveltamiseksi tarkoitetuista hallinnollisen yhteistyön menetelmistä 29.12.1972 tehdyllä päätöksellä N:o 5/72 (EYVL 1973, L 59, s. 74) assosiaationeuvosto päätti säännöstä, jonka mukaan tullietuusjärjestelmään pääsemiseksi on esitettävä todistusasiakirjat, jotka Turkin tasavallan tai jäsenvaltion tulliviranomaiset ovat antaneet maastaviejän pyynnöstä. Turkista suoraan jäsenvaltioon kuljetettavien tavaroiden osalta kyse on A.TR.1-tavaratodistuksesta (jäljempänä A.TR.1-todistus), jonka malli on päätöksen liitteenä (2 artikla). Tämä malli korvattiin lomakkeella, joka on päätöksen N:o 5/72 muuttamisesta 18.7.1978 tehdyn assosiaationeuvoston päätöksen N:o 1/78 (EYVL L 253, s. 2) liitteenä. Tätä mallia puolestaan on hieman muutettu päätöksen N:o 5/72 muuttamisesta 22.12.1995 tehdyllä assosiaationeuvoston päätöksellä N:o 4/95 (EYVL 1996, L 35, s. 48).

13 Päätöksen N:o 5/72 11 artiklassa määrätään, että jäsenvaltiot ja Turkin tasavalta avustavat toisiaan tulliviranomaistensa välityksellä todistusten aitouden ja oikeellisuuden tarkastamisessa ”tämän päätöksen määräysten asianmukaisen soveltamisen varmistamiseksi”.

14 Päätöksen N:o 5/72 12 artiklassa määrätään seuraavaa:

”[Turkin tasavalta], jäsenvaltiot ja yhteisö toteuttavat kukin omalta osaltaan päätöksen määräysten täytäntöönpanon edellyttämät toimenpiteet.”

15 Asetuksen N:o 4115/86 2 artiklan 3 kohdan mukaan hallinnollisen yhteistyön menetelminä alennettujen tullien soveltamiseksi tämän asetuksen 1 artiklassa tarkoitettuihin tuotteisiin ovat ne menetelmät, jotka vahvistetaan päätöksessä N:o 5/72, jota on viimeksi muutettu päätöksellä N:o 1/78.

2. *Lainsäädäntö viimeisen vaiheen aikana*

16 Päätöksessä N:o 1/95 on yksityiskohtaiset määräykset tulliliiton viimeisen vaiheen toteuttamisesta. Sen 29 artiklassa määrätään seuraavaa:

”Sopimuspuolten hallintoviranomaisten tulliasioita koskevassa molemminpuolisessa avunannossa noudatetaan liitteessä 7 olevia määräyksiä, jotka yhteisön osalta käsittävät yhteisön toimivaltaan kuuluvat asiat.”

- 17 Päätöksen N:o 1/95 liitteessä 7, joka koskee hallintoviranomaisten keskinäistä avunantoa tulliasioissa, olevan 2 artiklan 1 kohdassa määrätään seuraavaa:

”Sopimuspuolet avustavat toisiaan toimivaltaansa kuuluvissa asioissa – – varmistamiseksi tullilainsäädännön oikean soveltamisen erityisesti ehkäisemällä, paljastamalla ja tutkimalla kyseisen lainsäädännön vastaisia toimia.”

- 18 Päätöksen N:o 1/95 3 artiklan 6 kohdassa määrätään, että tulliyhteistyökomitea päättää hallinnollisen yhteistyön menetelmistä.

- 19 Päätöksen N:o 1/95 soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä 20.5.1996 tehdyn tulliyhteistyökomitean päätöksen N:o 1/96 (EYVL L 200, s. 14) 5 artiklan 2 kohdassa määrätään, että kyseessä olevien tavaroiden vapaan liikkeen mahdollistavan asiakirjan vahvistaminen aiheuttaa tuontitullivelan muodostumisen. Päätöksen 6 artiklan mukaan Turkista tuotujen maataloustuotteiden etuuskohtelun edellytyksenä on A.TR.1-todistuksesta koostuvien todistusasiakirjojen antaminen. Tämän todistuksen malli on kyseisen päätöksen liitteessä I, mutta päätöksen 7 artiklan 1 kohdan mukaan päätöksessä N:o 5/72 olevia lomakkeita voitiin käyttää edelleen 30.6.1997 saakka.

- 20 Päätöksen N:o 1/96 15 artiklassa määrätään seuraavaa:

”Tämän päätöksen määräysten asianmukaisen soveltamisen varmistamiseksi jäsenvaltiot ja [Turkin tasavalta] avustavat toisiaan vastaavien tullihallintojensa välityksellä ja peruspäätöksen 29 artiklassa ja liitteessä 7 säädetyn keskinäisen avunannon mukaisesti todistusten aitouden ja oikeellisuuden tarkastamisessa.”

21 Päätöksen N:o 1/96 13 artiklan 2 kohdassa määrätään seuraavaa:

” – – Otteen 12 kohdassa ilmoitetaan alkuperäisen todistuksen rekisteröintinumero, päivämäärä, sen antanut toimipaikka ja maa – – ”

22 Päätöksen N:o 1/96 liitteessä II olevan II kohdan 12 alakohdan mukaan toimivaltainen viranomainen täyttää A.TR.1-todistuksen 12 kohtaan merkittävät tiedot.

23 Päätöksen N:o 1/96 4 artiklassa määrätään seuraavaa:

”Yhteisön tullialueella sovellettavaa yhteisön tullikoodeksia ja sen täytäntöönpanomääräyksiä sekä Turkin [tasavallan] tullialueella sovellettavaa Turkin tullikoodeksia ja sen täytäntöönpanomääräyksiä sovelletaan tulliliiton molempien [osapuolten] välisessä tavarakaupassa tässä päätöksessä vahvistettujen ehtojen mukaisesti, vapaaseen liikkeeseen laskemista koskevien peruspäätöksen määräysten soveltamista rajoittamatta.”

B Tullisäännöstö

1. Tullien peruuttamista koskeva lainsäädäntö

24 Yhteisön tullikoodeksista 12.10.1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2913/92 (EYVL L 302, s. 1; jäljempänä yhteisön tullikoodeksi) 239 artiklassa säädetään tuontitullien peruuttamisen mahdollisuudesta seuraavaa:

”Tuonti[tullit] voidaan – – peruuttaa – – tilanteissa, jotka johtuvat olosuhteista, joissa ei voida osoittaa asianomaisen syyllistyneen vilpilliseen menettelyyn tai ilmeiseen laiminlyöntiin. Tilanteet, joissa tätä säännöstä voidaan soveltaa, sekä tällöin noudatettavaa menettelyä koskevat yksityiskohtaiset säännöt määritellään komiteamenettelyä noudattaen.”

- 25 Tietyistä asetuksen N:o 2913/92 soveltamista koskevista säännöksistä 2.7.1993 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 2454/93 (EYVL L 253, s. 1; jäljempänä yhteisön tullikoodeksin soveltamisasetus) 905 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”1. Jos [yhteisön tullikoodeksin] 239 artiklan 2 kohdan mukaisesti tehtyä palautus- tai peruutushakemusta käsittelevä päätöksen tekevä tulliviranomainen ei voi 899 artiklan perusteella tehdä päätöstä ja jos hakemukseen on liitetty todisteita erityistilanteesta, joka johtuu muista kuin asianomaisen vilpillistä menettelyä tai ilmeistä välinpitämättömyyttä osoittavista olosuhteista, jäsenvaltion, johon mainittu viranomainen kuuluu, on lähetettävä tapaus komissiolle ratkaistavaksi 906–909 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen.

– –”

- 26 Yhteisön tullikoodeksin soveltamisasetuksen 904 artiklan c alakohdassa säädetään seuraavaa:

”Tuontitulleja ei palauteta tai peruuteta, jos palautus- tai peruutushakemuksen tueksi esitetään tapauksen mukaan ainoastaan, että:

– –

- c) tullietuuskohtelun myöntämiseksi vapaaseen liikkeeseen ilmoitetuille tavaroille on esitetty asiakirjoja, jos ne myöhemmin todetaan vääriksi, väärennetyiksi tai kyseisen tullietuuskohtelun myöntämiseen kelpaamattomiksi, vaikka ne olisikin esitetty vilpittömässä mielessä.”

27 Yhteisön tullikoodeksin 236 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Tuonti- tai vientitullit on palautettava, jos todetaan, että niiden määrä niitä maksettaessa ei ole ollut lain mukainen tai että niiden määrä on kirjattu tileihin 220 artiklan 2 kohdan vastaisesti.

Tuonti- tai vientitullit on peruutettava, jos todetaan, että niiden määrä niitä tileihin kirjattaessa ei ole ollut lain mukainen tai että niiden määrä on kirjattu tileihin 220 artiklan 2 kohdan vastaisesti.

Tulleja ei voida palauttaa tai peruuttaa, jos muun kuin lain mukaisen tullien määrän maksamiseen tai tileihin kirjaamiseen johtaneet seikat ovat johtuneet asianomaisen tietoisesta menettelystä.

– –”

- 28 Yhteisön tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdassa säädetään, että tullivelasta johtuvia tulleja ei kirjata tileihin jälkikäteen, jos lain mukaan kannettavien tullien määrät ovat jääneet kirjaamatta tileihin tulliviranomaisten erehdyksen vuoksi, jota osaltaan vilpittömässä mielessä toiminut ja kaikkia voimassa olevia tulli-ilmoitusta koskevia säännöksiä noudattanut velan maksamisesta vastuussa ollut ei ole voinut kohtuudella havaita.

2. *Alkuperäsääntöjä koskeva lainsäädäntö*

- 29 Yhteisön tullikoodeksin 20 artiklassa säädetään erityisesti seuraavaa:

”1. Tullien, jotka lain mukaan kannetaan tullivelan syntyessä, on perustuttava Euroopan yhteisöjen tullitariffiin.

2. Muita tavaroiden kauppaa koskevien yhteisön erityissäännösten mukaisia järjestelyjä sovelletaan tapauksen mukaan näiden tavaroiden tariffiin luokittelun mukaisesti.

3. Euroopan yhteisöjen tullitariffi käsittää:

--

- d) yhteisön tiettyjen maiden tai maiden ryhmien kanssa tekemiin tullietuuskohteluun oikeuttaviin sopimuksiin sisältyvät tullietuustoimenpiteet.”

30 Yhteisön tullikoodeksin 27 artiklan a alakohdassa puolestaan säädetään seuraavaa:

”Etuuskohteluun oikeuttavaa alkuperää koskevissa säännöissä vahvistetaan ne edellytykset, jotka koskevat tavaroiden alkuperää ja joilla tavaroihin sovelletaan 20 artiklan 3 kohdan d tai e alakohdassa tarkoitettuja toimenpiteitä. Nämä säännöt määritetään:

- a) 20 artiklan 3 kohdan d alakohdassa tarkoitettujen sopimusten soveltamisalaan kuuluvien tavaroiden osalta näissä sopimuksissa.”

31 Yhteisön tullikoodeksin soveltamisasetuksen 93 artiklassa, sellaisena kuin sitä on sovellettava nyt käsiteltävänä olevassa asiassa (eli muutettuna ja 92 artiklaksi numeroituna 19.12.1994 annetulla komission asetuksella (EY) N:o 3254/94 (EYVL L 346, s. 1); jäljempänä yhteisön tullikoodeksin soveltamisasetuksen 93 artikla), säädetään seuraavaa:

”1. Etuuden saavien maiden on toimitettava komissiolle A-alkuperätodistuksia antamaan valtuutettujen alueellaan sijaitsevien valtion viranomaisten nimet ja osoitteet sekä näiden viranomaisten käyttämien leimasimien leimanäytteet. Komissio toimittaa nämä tiedot jäsenvaltioiden tulliviranomaisille.

2. Etuuden saavan vientimaan on toimitettava komissiolle myös 86 artiklassa mainittuja aitoustodistuksia antamaan valtuutettujen valtion viranomaisten nimet ja osoitteet sekä näiden käyttämien leimasimien leimanäytteet. Komissio toimittaa nämä tiedot jäsenvaltioiden tulliviranomaisille.

3. Komissio julkaisee Euroopan yhteisöjen virallisen lehden C-sarjassa päivän, jona uudet 97 artiklan mukaiset etuuden saavat maat ovat täyttäneet 1 ja 2 kohdassa säädettyt velvoitteet.”

C Tiettyjen asiakirjojen luottamuksellisuutta koskeva lainsäädäntö

32 Euroopan petostentorjuntaviraston (OLAF) tutkimuksista 25.5.1999 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 1073/1999 (EYVL L 136, s. 1) 8 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Tietojen luottamuksellisuus ja tietosuoja

1. Ulkoisissa tutkimuksissa saaduilla tiedoilla on niiden muodosta riippumatta näitä tutkimuksia koskevien säännösten mukainen suoja.”

33 Saman asetuksen 9 artiklan 2 kohdassa puolestaan säädetään seuraavaa:

”Tutkintakertomus ja tutkinnan jatkotoimet

--

2. Näitä kertomuksia laadittaessa on otettava huomioon asianomaisen jäsenvaltion kansalliseen lainsäädäntöön sisältyvät menettelyä koskevat vaatimukset. Tapauksissa, joissa on tarpeen turvautua jäsenvaltion hallinnollisiin ja oikeudellisiin menettelyihin, näin laaditut kertomukset on hyväksyttävä todisteeksi samalla tavoin ja samoin edellytyksin kuin kansallisten hallinnollisten tarkastajien laatimat hallinnolliset kertomukset. Viraston kertomuksia arvioidaan samojen sääntöjen perusteella kuin kansallisten hallinnollisten tarkastajien laatimia hallinnollisia kertomuksia, ja ne ovat kansallisten viranomaisten kertomusten kanssa samanarvoiset.”

- 34 Komission paikan päällä suorittamista tarkastuksista ja todentamisista Euroopan yhteisöjen taloudellisiin etuihin kohdistuvien petosten ja muiden väärinkäytösten estämiseksi 11.11.1996 annetun neuvoston asetuksen (Euratom, EY) N:o 2185/96 (EYVL L 292, s. 2) 8 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”1. Kaikki tämän asetuksen nojalla missä muodossa tahansa toimitetut ja saadut tiedot kuuluvat ammatillisen salaisuuden piiriin ja niitä koskee se tietosuoja, joka on säädetty vastaaville tiedoille vastaanottaneen jäsenvaltion kansallisessa lainsäädännössä sekä yhteisön toimielimiin sovellettavissa vastaavissa säännöksissä.”

- 35 Euroopan parlamentin, neuvoston ja komission asiakirjojen saamisesta yleisön tutustuttavaksi 30.5.2001 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 1049/2001 (EYVL L 145, s. 43) 4 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Poikkeukset

1. Toimielimet eivät anna tutustuttavaksi asiakirjaa, jonka sisältämien tietojen ilmaiseminen vahingoittaisi:

a) sellaisen yleisen edun suojaa, joka koskee:

- yleistä turvallisuutta;
- puolustusta ja sotilasasioita;
- kansainvälisiä suhteita;
- yhteisön tai jäsenvaltion finanssi-, raha- tai talouspolitiikkaa;

b) yksityiselämän ja yksilön koskemattomuuden suojaa, erityisesti yhteisön lainsäädännön mukaista henkilötietojen suojaa.

2. Toimielimet kieltäytyvät antamasta tutustuttavaksi asiakirjaa, jonka sisältämien tietojen ilmaiseminen vahingoittaisi:

- tietyn luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön taloudellisten etujen, mukaan lukien teollis- ja tekijänoikeudet, suojaa;

- tuomioistuinkäsittelyn ja oikeudellisen neuvonannon suojaaja;
- tarkastus-, tutkinta- ja tilintarkastustoimien tarkoitusten suojaaja;

jollei ylivoimainen yleinen etu edellytä ilmaisemista.”

Tosiseikat

A Riidanalainen maahantuonti

³⁶ Kantajana oleva CAS SpA on Italian oikeuden mukaan perustettu yhtiö, josta Steinhauser GmbH -yhtiö (jäljempänä Steinhauser), jonka kotipaikkana on Ravensburg (Saksa), omistaa 95,1 prosenttia. Kantajan päätoimintana on maahan-tuotujen hedelmämehuriivisteiden jalostaminen, minkä lisäksi se tuo näitä tuotteita Italiaan. Steinhauser-yhtiö vastaa pääasiallisesti liikesuhteista ulkomaisten tavarantoimittajien kanssa.

³⁷ Kantaja toi yhteisöön ja saattoi siellä vapaaseen liikkeeseen 5.4.1995–20.11.1997 omenamehu- ja päärynämehuriivisteitä, joiden oli ilmoitettu olevan peräisin Turkista. Tällaisten tuotteiden tuonti yhteisöön tapahtui A.TR.1-todistusten avulla, joten tuotteet vapautettiin tulleista assosiaatiosopimuksen ja sen lisäpöytäkirjan nojalla.

- 38 Päätöksen N:o 1/95 29 artiklan mukaisesti Ravennan (Italia) tullitoimipaikka tarkasti jälkikäteen sen A.TR.1-todistuksen D 141591 aitouden, jonka kantaja oli esittänyt erään tuontitoimen yhteydessä; näitä toimia toteutettiin 5.4.1995–20.11.1997 välisenä aikana. Asiaan sovellettavien säännösten mukaisesti pyyntö kyseisen todistuksen aitouden todentamisesta esitettiin Turkin viranomaisille.
- 39 Turkin viranomaiset ilmoittivat 15.5.1998 päivätyllä kirjeellä Ravennan tullitoimipaikalle, että todentamisen mukaan kyseinen todistus ei ollut aito, koska se ei ollut Turkin tulliviranomaisten antama. Turkin viranomaiset ilmoittivat lisäksi suorittavansa muita tarkastuksia.
- 40 Näin ollen Italian viranomaiset tarkastivat jälkikäteen 103 A.TR.1-todistusta, jotka kantaja oli esittänyt eri tuontitoimien yhteydessä.
- 41 Turkin tasavallan pysyvä edustusto Euroopan unionissa (jäljempänä Turkin pysyvä edustusto) ilmoitti 10.7.1998 päivätyllä kirjeellä komissiolle, että 22 kantajan esittämää A.TR.1-todistusta, jotka lueteltiin kyseisen kirjeen liitteessä ja jotka koskivat turkkilaisen Akman-yhtiön suorittamaa vientiä Italiaan, olivat väärennetyjä (false). Komissio toimitti kyseisen kirjeen Italian tulliviranomaisille 20.7.1998 lähettämällään kirjeellä.
- 42 Komission petostentorjunnan koordinoituyksikkö (UCLAF, joka oli OLAFin edeltäjä) suoritti 12.–15.10.1998 ja 30.11.–2.12.1998 tarkastuksia Turkissa.

- 43 Turkin pysyvä edustusto ilmoitti 8.3.1999 päivätyllä kirjeellä Ravennan tullitoimipaikalle, että 32:ta kantajan esittämää A.TR.1-todistusta (jäljempänä riidanalaiset todistukset), joiden joukossa oli 18 10.7.1998 päivätyyn kirjeen liitteessä lueteltua todistusta, ei ollut annettu eikä vahvistettu Turkin viranomaisissa. Kyseiset todistukset mainitaan kirjeen liitteessä.
- 44 Italian tulliviranomaiset katsoivat, että kaikesta Italian tulliviranomaisten, komission, UCLAFin ja Turkin viranomaisten välisestä kirjeenvaihdosta ilmeni, että Turkin viranomaisten mukaan 48 A.TR.1-todistusta, joiden joukossa olivat riidanalaiset todistukset ja jotka koskivat kantajan suorittamaa vientiä Italiaan turkkilaisen Akman-yhtiön välityksellä, olivat joko väärennetyjä tai sääntöjenvastaisia.
- 45 Kyseiset 32 riidanalaisista todistusta (joita vastaavien tullien yhteismäärä oli 3 296 190 371 Italian liiraa (ITL) eli 1 702 340,25 euroa) katsottiin väärennetyiksi, koska Turkin tullitoimipaikat eivät olleet antaneet eivätkä vahvistaneet niitä. Loput 16 todistusta (joita vastaavien tullien yhteismäärä oli 1 904 763 758 ITL eli 983 728,38 euroa) sitä vastoin luokiteltiin pätemättömiksi, koska vaikka ne olivatkin Turkin tulliviranomaisten antamia, kyseessä olleet tavarat eivät olleet peräisin Turkista.
- 46 Koska kaikki 48 todistusta oli luokiteltu joko väärennetyiksi tai pätemättömiksi, niiden kattamiin tavaroihin ei voitu soveltaa etuuskohtelua, joka myönnetään turkkilaisten maataloustuotteiden maahantuonnille.
- 47 Näin ollen Italian tulliviranomaiset vaativat kantajaa maksamaan erääntyneet tullit, joiden yhteismäärä oli 5 200 954 129 ITL eli 2 686 068,63 euroa.

B Rikosoikeudellinen ja hallinnollinen menettely Italian ja yhteisön viranomaisissa

- 48 Kantaja esitti 28.3.2000 päivätyllä kirjeellä Ravennan tullitoimipaikalle yhteisön tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan sekä 236 ja 239 artiklan nojalla hakemuksen siitä, ettei vaadittuja tuontitulleja kirjata tileihin jälkikäteen ja että ne palautetaan. Hakemuksensa tueksi kantaja vetosi vilpittömään mieleensä, toimivaltaisten viranomaisten sellaisiin erehdyksiin, jotka eivät olleet havaittavissa, sekä näiden viranomaisten laiminlyönteihin.
- 49 Italian tulliviranomaiset ilmoittivat 15.5.2000 päivätyllä kirjeellä Ravennan syyttäjäviranomaiselle teoista, jotka koskivat kantajan väärennetyjen todistusten avulla harjoittamaa maahantuontia. Ravennan syyttäjäviranomainen aloitti tutkinnan saatuaan tiedon näistä teoista.
- 50 Tribunale civile e penale di Ravenna päätti 20.12.2000 antamallaan tuomiolla rikosasian, joka oli pantu vireille kantajan johtajaa B. Steinhauseria vastaan, koska teoista, joista tätä syytettiin, ei ollut näyttöä.
- 51 Italian tasavalta pyysi 30.11.2001 päivätyllä kirjeellä, jonka komissio sai 12.12.2001, komissiota tekemään päätöksen siitä, oliko perusteltua, että kantajalta vaadittuja tuontitulleja ei kirjata jälkikäteen tileihin yhteisön tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan nojalla tai että nämä tullit palautetaan yhteisön tullikoodeksin 239 artiklan nojalla.
- 52 Yhteisön tullikoodeksin soveltamisasetuksen 871 ja 905 artiklan mukaisesti kantaja ilmoitti saaneensa tietoonsa asiakirja-aineiston, jonka Italian viranomaiset olivat

toimittaneet komissiolle. Kantaja myös esitti kantansa ja huomautuksensa, jotka Italian viranomaiset toimittivat komissiolle 30.11.2001 päivätyn kirjeensä liitteenä.

- 53 Komission oli 3.6.2002 päivätyllä kirjeellä kysyttävä tiettyjä lisätietoja Italian viranomaisilta, jotka toimittivat ne 7.6.2002 päivätyllä kirjeellä.
- 54 Komissio ilmoitti 25.7.2002 päivätyllä kirjeellä kantajalle aikomuksestaan olla hyväksymättä kantajan hakemusta. Ennen lopullisen päätöksen tekemistä komissio kuitenkin kehotti kantajaa esittämään sille mahdolliset huomautuksensa ja tutustumaan asiakirja-aineistoon saadakseen tietoonsa ne asiakirjat, jotka eivät olleet luottamuksellisia.
- 55 Kantajan edustajat tutustuivat 6.8.2002 hallintomenettelyn asiakirjoihin komission toimitiloissa. He myös allekirjoittivat lausuman, jossa he vahvistivat saaneensa tutustua lausuman liitteessä mainittuihin asiakirjoihin.
- 56 Kantaja esitti huomautuksensa komissiolle 15.8.2002 päivätyllä kirjeellä. Kantaja toisti siinä erityisesti kantansa, jonka mukaan toimivaltaiset tulliviranomaiset olivat syyllistyneet sellaisiin aktiivisesta toiminnastaan johtuneisiin erehdyksiin, joita kantaja ei voinut havaita, ja kantaja rinnastaa nämä erehdykset myös laiminlyönteihin, jotka ovat omiaan luomaan yhteisön tullikoodeksin 239 artiklassa tarkoitetun erityistilanteen.
- 57 Komissio teki 18.10.2002 päätöksen REC 10/01 (jäljempänä riidanalainen päätös), joka annettiin kantajalle tiedoksi 21.11.2002.

- 58 Komission mukaan on perusteltua, että hakemuksen kohteena olevat tuontitullit kirjataan tileihin.
- 59 Komissio kuitenkin katsoo, että tuontitullien palauttaminen on perusteltua hakemuksen siltä osin, joka koskee 16:ta pätemätöntä todistusta, koska kantaja on näiden osalta yhteisön tullikoodeksin 239 artiklassa tarkoitettussa erityistilanteessa.
- 60 Komissio toteaa sitä vastoin 32 riidanalaisen todistuksen osalta, että olosuhteet, joihin kantaja vetoaa, eivät ole omiaan luomaan yhteisön tullikoodeksin 239 artiklassa tarkoitettua erityistilannetta. Näin ollen komissio katsoo riidanalaisen päätöksen 2 artiklassa, että kyseisiin todistuksiin liittyvien tuontitullien, joiden määrä on 1 702 340,25 euroa, palauttaminen ei ole perusteltua.
- 61 Kantaja esitti 20.6.2003 päivätyllä kirjeellä komissiolle vaatimuksen saada tutustua muihin asiakirja-aineiston asiakirjoihin. Komissio hyväksyi vaatimuksen 10.7.2003 päivätyllä kirjeellä. Kantaja ei kuitenkaan tutustunut asiakirja-aineistoon uudelleen.

C Todistus D 437214

- 62 Kantaja ilmoitti komissiolle 17.12.2002 päivätyllä kirjeellä, että Turkin viranomaiset eivät olleet luokitelleet riidanalaisiin todistuksiin sisältyvää A.TR.1-todistusta D 437214 väärennetyksi vaan ainoastaan pätemättömäksi. Komissio antoi kirjeen tiedoksi Italian tulliviranomaisille 6.1.2003.

- 63 Italian tulliviranomaiset ilmoittivat 24.1.2003 päivätyssä kirjeessään Turkin tulliviranomaisten 8.3.1999 päivätyyn kirjeeseen ja UCLAFin 6.5.1999 päivätyyn kirjeeseen perusteella, että kyseinen todistus on väärennetty.
- 64 Komissio kehotti 4.3.2003 päivätyllä kirjeellä Italian tulliviranomaisia ilmoittamaan kantajalle A.TR.1-todistusta D 437214 koskeneen tutkinnan tuloksesta. Italian tullihallinto vahvisti kantajalle 18.3.2003 osoittamassaan kirjeessä, että kyseinen todistus on väärennetty, koska se ei ole Turkin viranomaisten antama.

Oikeudenkäyntimenettely ja asianosaisten vaatimukset

- 65 Kantaja nosti nyt käsiteltävänä olevan kanteen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 29.1.2003 toimittamallaan kannekirjelmällä.
- 66 Esittelevän tuomarin kertomuksen perusteella päätettiin aloittaa suullinen käsittely. Prosessinjohtotoimena asianosaisia pyydettiin esittämään tiettyjä asiakirjoja ja vastaamaan tiettyihin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämiin kirjallisiin kysymyksiin. Asianosaiset noudattivat näitä pyyntöjä.
- 67 Asianosaisten lausumat ja vastaukset ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämiin suullisiin kysymyksiin kuultiin 15.11.2005 pidetyssä julkisessa istunnossa.

68 Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

- kumoaa riidanalaisen päätöksen 2 artiklan
- velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

69 Komissio vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

- hylkää kanteen
- velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudellinen arviointi

70 Kantaja vetoaa vaatimustensa tueksi kolmeen kanneperusteeseen, joiden mukaan ensinnäkin puolustautumisoikeuksia on loukattu, toiseksi yhteisön tullikoodeksin 239 artiklaa on rikottu ja kolmanneksi yhteisön tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohtaa on rikottu.

A Ensimmäinen kanneperuste, jonka mukaan puolustautumisoikeuksia on loukattu

1. *Asianosainten lausumat*

- 71 Kantaja väittää puolustautumisoikeuksiaan loukatun hallintomenettelyn aikana. Kantaja katsoo, että vaikka se saikin tutustua ne asiakirjat sisältävään asiakirja-aineistoon, joiden perusteella komissio teki riidanalaisen päätöksen, se ei saanut tutustua niihin asiakirjoihin, joiden merkitys oli komission tilanteesta tekemän kokonaisarviointin kannalta ratkaiseva. Kantajan mukaan tietyt asiakirjat, joita se sai tarkastella, ovat lisäksi puutteellisia. Lopuksi kantaja väittää, ettei se voinut asiakirja-aineiston tarkastelun perusteella erottaa luottamuksellisiksi katsottuja asiakirjoja niistä asiakirjoista, jotka eivät olleet luottamuksellisia, eikä myöskään havaita tässä erottelussa käytettyjä kriteerejä.
- 72 Ensinnäkin kantaja väittää, ettei sille toimitettu seuraavia asiakirja-aineiston asiakirjoja: 1) täydelliset selonteot UCLAFin tarkastusmatkoista Turkissa; 2) koko kirjeenvaihto, jonka UCLAF ja komissio kävivät Turkin pysyvän edustuston ja Turkin toimivaltaisten viranomaisten kanssa; 3) komission ja/tai UCLAFin koko kirjeenvaihto kansallisten tulliviranomaisten, erityisesti Italian tulliviranomaisten, kanssa ja 4) tulliyhteistyökomitean kokospöytäkirjat niiden A.TR.1-todistusten osalta, jotka katsottiin sääntöjenvastaisiksi tai väärennetyiksi Turkista peräisin olleiden hedelmämehuriivisteiden ja muiden tavaroiden viennin yhteydessä.
- 73 Vastauksessaan kantaja toteaa lisäksi, ettei se voinut saada tietoja tarkastusmatkasta, jonka UCLAF teki Turkissa lokakuussa 1998 ja johon komissio viittaa riidanalaisen päätöksen 32 perustelukappaleessa. Kantajan mukaan asiakirja-aineiston tarkastelusta ilmenee pelkästään, että UCLAF ja Turkin pysyvä edustusto pitivät keskenään kokouksen 13. ja 14.10.1998 ja että tämä kokous mainitaan UCLAFin 21.10.1998

päivätyssä kirjeessä. Kantaja väittää olleensa tietämätön myös kirjeistä, jotka UCLAF lähetti Turkin pysyvälle edustustolle 1. ja 9.12.1998 ja jotka komissio mainitsee vastineessaan.

- 74 Kantaja katsoo, että sen mainitsemat asiakirjat eivät liity vain mahdollisesti vaan päinvastoin suoraan ja hyvin kiinteästi siihen, ovatko riidanalaiset todistukset todellakin väärennetyjä vai pelkästään sääntöjenvastaisia.
- 75 Toiseksi kantaja kiistää komission väitteen, jonka mukaan se, että kantajan asiamies vakuutti allekirjoittamassaan lausumassa saaneensa nähtäväkseen kaikki asiaan liittyvät asiakirjat, vahvistaa kantajan todella saaneen tutustua kaikkiin asiakirja-aineiston asiakirjoihin. Tämän osalta kantaja korostaa, että kyseisenä lausumana on etukäteen laadittu lomake ja että jos asiakirjoja tarkasteleva asianosainen ei saa tietoonsa kaikkia asiakirja-aineiston asiakirjoja, tilannetta ei loppujen lopuksi voida pitää tyydyttävänä. Kantaja väittää siten saaneensa tiedon kyseisestä lausumasta, joka sisältää REC 10/01 -asiakirjaluettelon ja joka on komission vastineen liitteenä, vasta tutustuessaan kyseiseen liitteeseen.
- 76 Kolmanneksi kantaja katsoo, että jotkin asiakirjat, joihin se sai tutustua, olivat puutteellisia ja että se ei siis saanut tutustua kaikkiin kyseisen lausuman liitteenä oleviin asiakirjoihin. Tämän osalta kantaja torjuu komission väitteen, jonka mukaan kantaja sai tarkastella kaikkia kertomuksia, jotka UCLAF oli laatinut Turkissa suorittamistaan tarkastusmatkoista, ja väittää voineensa tarkastella ainoastaan sellaisia kaksi- tai kolmisivuisia asiakirjoja, jotka koskivat 9. ja 23.12.1998 päivätyjä tarkastusmatkakertomuksia.
- 77 Neljänneksi kantaja kiistää vastauksessaan komission argumentin, jonka mukaan kantajalla ei missään tapauksessa ole oikeutta saada tutustua tiettyihin asiakirjoihin, joiden joukossa ovat UCLAFin tarkastusmatkakertomukset, koska nämä kertomuk-

set ovat luottamuksellisia. Kantajan mukaan nämä kertomukset eivät ole luottamuksellisia, eikä komissio sitä paitsi edes ole osoittanut niiden luottamuksellisuutta, ja lisäksi samankaltaisia kertomuksia on annettu tarkasteltaviksi sellaisten vastaavien menettelyjen yhteydessä, jotka on pantu vireille ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa.

78 Se, että tutkintakertomukset eivät ole luottamuksellisia, johtuu asetuksen N:o 1073/1999 säännöksistä. Kantaja toteaa, että kyseisen asetuksen 9 artiklan 2 kohdan mukaan tapauksissa, joissa on tarpeen turvautua jäsenvaltion hallinnollisiin ja oikeudellisiin menettelyihin, tutkintakertomukset on hyväksyttävä todisteeksi samalla tavoin ja samoin edellytyksin kuin kansallisten hallinnollisten tarkastajien laatimat hallinnolliset kertomukset, ja tämän pitäisi sitäkin suuremmalla syyllä päteä menettelyihin, jotka on pantu vireille yhteisöjen tuomioistuimissa.

79 Lopuksi kantaja väittää esittäneensä 20.6.2003 päivätyllä kirjeellä tämän kanteen nostamisen jälkeen uuden pyynnön saada tutustua asiakirja-aineistoon EY 255 artiklan mukaisesti. Kantaja kuitenkin toteaa, että se ei komission 10.7.2003 antaman kirjallisen vastauksen takia tarkastellut asiakirja-aineistoa, koska komissio oli ilmoittanut, että tämä tarkastelu koskisi vain niitä asiakirjoja, joihin kantaja jo oli saanut tutustua ja joiden joukossa olivat erityisesti UCLAFin tarkastusmatkakertomuksia koskevat asiakirjat.

80 Komissio torjuu pääosiltaan kantajan argumentit.

81 Se väittää ensinnäkin, että riidanalaisen päätöksen perustana ovat yksinomaan seikat, joita kantaja on voinut tarkastella ja jotka jo sisältyivät siihen alustavaan kannanottoon, jonka komissio esitti 25.7.2002 päivätyssä kirjeessään. Lisäksi komissio katsoo, että 6.8.2002 kantaja sai tilaisuuden tutustua siihen asiakirja-aineistoon, joka on riidanalaisen päätöksen tekemisen perustana, ja että kantaja

nimenomaisesti myönsi kirjallisessa vahvistuksessaan voineensa tarkastella kaikkia niitä asiakirjoja, jotka liittyvät suoraan tai välillisesti asiakirja-aineistoon. Komission mukaan niiden asiakirjojen joukossa, joihin kantaja on saanut tutustua, ovat UCLAFin tarkastusmatkakertomukset, UCLAFin ja Turkin eri viranomaisten välinen runsas kirjeenvaihto sekä komission ja/tai UCLAFin kirjeenvaihto kansallisten tulliviranomaisten kanssa.

82 Vastauksessaan komissio kiistää kantajan väitteen, jonka mukaan asiakirja-aineisto, jota kantaja tarkasteli 6.8.2002, ei sisältänyt UCLAFin tarkastusmatkakertomuksia vaan ainoastaan tarkastusmatkakertomuksia koskevia asiakirjoja. Komissio väittää, että kyseessä olevat asiakirjat todella ovat niitä lyhyitä alkuperäisiä kertomuksia, jotka UCLAF laati 9.12.1998 (nro 8279) ja 23.12.1998 (nro 8673), eivätkä pelkkiä yhteenvedoja.

83 Toiseksi komissio palauttaa mieleen, että komissio ei ole velvollinen antamaan omasta aloitteestaan tutustuttaviksi kaikkia sellaisia asiayhteyteen liittyviä asiakirjoja, jotka vain mahdollisesti liittyvät käsiteltävänä olevaan asiaan, vaan päinvastoin sen, jota asia koskee, tehtävänä on tarvittaessa pyytää saada tutustua näihin asiakirjoihin EY 255 artiklan mukaisesti.

84 Nyt käsiteltävänä olevassa asiassa komissio katsoo, että asiakirjat, joita kantaja ei voinut tarkastella, ovat asiayhteyteen liittyviä asiakirjoja. Komissio korostaa, että asiakirja-aineiston tarkastelua koskeneella uudella pyynnöllä, jonka kantaja esitti 20.6.2003 eli riidanalaisen päätöksen tekemisen jälkeen ja joka hyväksyttiin 10.7.2003 päivätyllä kirjeellä, ei voi olla oikeudellisia vaikutuksia. Komission mukaan nimittäin kantaja ei pyynnöstään huolimatta tarkastellut asiakirjoja, ja lisäksi on joka tapauksessa niin, että pyyntö, joka esitetään hallintomenettelyn päätyttyä ja oikeudenkäynnin ollessa vireillä, ei voi lähtökohtaisesti merkitä sitä, että pyyntöä edeltäneessä hallintomenettelyssä olisi loukattu menettelyllisiä oikeuksia.

- 85 Kolmanneksi komissio pysyy kannassaan, jonka mukaan kyseessä olevat asiakirjat eivät missään tapauksessa kuulu asiakirja-aineistoon tutustumista koskevan oikeuden soveltamisalaan, koska ne ovat luottamuksellisia. Tämän osalta komissio palauttaa mieleen, että oikeus tutustua asiakirja-aineistoon ei kata oikeutta tutustua luottamuksellisiin asiakirjoihin, kuten UCLAFin tai OLAFin kertomuksiin, komission ja kolmansien valtioiden väliseen kirjeenvaihtoon, sellaisten kokousten pöytäkirjoihin, joihin kolmannet valtiot ovat osallistuneet, tai komission ja jäsenvaltioiden viranomaisten väliseen kirjeenvaihtoon.
- 86 Komissio ei myöskään pidä perusteltuna tulkintaa, jonka kantaja on esittänyt asetuksen N:o 1073/1999 9 artiklan 2 kohdasta. Komission mukaan tämä säännös koskee loppukertomusta, jonka UCLAF on laatinut asetuksen 9 artiklan 1 kohdan mukaisesti, kun asetuksen 8 artikla puolestaan koskee OLAFin laatimien asiakirjojen luottamuksellisuutta ja tietosuojaa.

2. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

- 87 Aluksi on palautettava mieleen, että kuulluksi tulemista koskevan oikeuden kunnioittaminen on taattava tuontitullien peruuttamista koskevassa menettelyssä, kun otetaan erityisesti huomioon se harkintavalta, joka komissiolla on, kun se tekee päätöksen yhteisön tullikoodeksin 239 artiklassa säädetyn yleisen kohtuullisuuslausekkeen perusteella (yhdistetyt asiat T-186/97, T-187/97, T-190/97–T-192/97, T-210/97, T-211/97, T-216/97–T-218/97, T-279/97, T-280/97, T-293/97 ja T-147/99, Kaufring ym. v. komissio, tuomio 10.5.2001, Kok. 2001, s. II-1337, 152 kohta, ns. Turkkilaiset televisiot -tapaus ja asia T-329/00, Bonn Fleisch Ex- und Import v. komissio, tuomio 27.2.2003, Kok. 2003, s. II-287, 45 kohta).
- 88 On kuitenkin huomattava myös, että tällä alalla puolustautumisoikeuksien kunnioittamisen periaate edellyttää ainoastaan sitä, että asianomainen voi tehok-

kaasti ilmaista kantansa niistä seikoista, asiakirjat mukaan lukien, joiden komissio katsoo puhuvan asianomaista vastaan ja joilla komissio perustelee päätöksensä. Periaate ei siten edellytä, että komissio antaa omasta aloitteestaan tilaisuuden tutustua kaikkiin asiakirjoihin, jotka mahdollisesti liittyvät sen käsiteltävänä olevaan tapaukseen tullien peruutusta koskevan hakemuksen yhteydessä. Mikäli asianomainen katsoo tällaisten asiakirjojen olevan tarpeen sen osoittamiseksi, että kyseessä on erityistilanne ja/tai että asianomainen ei ole syyllistynyt ilmeiseen huolimattomuuteen tai vilpilliseen menettelyyn, asianomaisen on itse vaadittava saada tutustua näihin asiakirjoihin niiden säännösten perusteella, joita toimielimet ovat antaneet EY 255 artiklan nojalla (asia T-205/99, *Hyper v. komissio*, tuomio 11.7.2002, Kok. 2002, s. II-3141, 63 kohta ja em. asia *Bonn Fleisch Ex- und Import v. komissio*, tuomion 46 kohta).

- 89 Lisäksi on palautettava mieleen, että tullien peruuttamista koskevan hallinnollisen menettelyn osalta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on selvästi todennut, että juuri asianomaisen pyynnöstä vastaajan on annettava tilaisuus tutustua kaikkiin niihin hallinnollisiin riidanalaista päätöstä koskeviin asiakirjoihin, jotka eivät ole luottamuksellisia. Jos tällaista pyyntöä ei esitetä, komission hallussa olevia asiakirjoja ei siis voida saada automaattisesti tutustuttaviksi (asia T-42/96, *Eyckeler & Malt v. komissio*, tuomio 19.2.1998, Kok. 1998, s. II-401, 81 kohta; asia T-50/96, *Primex Produkte Import-Export ym. v. komissio*, tuomio 17.9.1998, Kok. 1998, s. II-3773, 64 kohta ja em. asia *Bonn Fleisch Ex- und Import v. komissio*, tuomion 46 kohta).
- 90 Puolustautumisoikeuksien loukkausta koskeva kanneperuste on tutkittava näiden periaatteiden valossa.
- 91 Heti aluksi on todettava, että kantaja myöntää kannekirjelmässään nimenomaisesti saaneensa tutustua kaikkiin niihin asiakirjoihin, joihin komissio perusti päätöksensä. Kantaja kuitenkin väittää, ettei se saanut tutustua niihin asiakirjoihin, joiden merkitys oli komission tilanteesta tekemän kokonaisarvioinnin kannalta ratkaiseva. Tämän osalta kantaja toteaa, että asiakirjat, jotka sille esitettiin asiakirjoihin tutustumista koskevan oikeuden mukaisesti, olivat puutteellisia. Kantaja väittää siten, ettei se voinut tarkastella UCLAFin kahta 9. ja 23.12.1998 päivättyä tarkastusmatkakertomusta kokonaisuudessaan vaan ainoastaan ”tarkastusmatkaker-

tomuksia koskevia kertomuksia”. Kantaja väittää samoin, ettei se voinut tarkastella yhteisön lokakuussa 1998 tekemästä tarkastusmatkasta, joka mainitaan riidanalaisen päätöksen 32 perustelukappaleessa, laadittua selontekoa eikä myöskään UCLAFin 1. ja 9.12.1998 päivättyjä kirjeitä, jotka tämä osoitti Turkin pysyvälle edustustolle ja jotka komissio mainitsee vastineessaan.

- 92 Tämän osalta on todettava, että asiakirjoja, joihin kantaja viittaa, ei nimenomaisesti mainita riidanalaisessa päätöksessä. Tämä ei sulje pois mahdollisuutta, että jotkin näistä asiakirjoista ovat voineet olla riidanalaisen päätöksen perustana. Tämän ei kuitenkaan voida katsoa pätevän myös koko siihen laajaan kirjeenvaihtoon, johon kantaja viittaa. Asiakirjat siis ovat, tai ainakin jotkin niistä ovat, asiakirjoja, jotka liittyvät pelkästään asian asiasyhteyteen.
- 93 Varsinkaan ei voida katsoa, eikä mikään riidanalaisessa päätöksessä niin anna ymmärtääkään, että tulliyhteistyökomitean kokouspöytäkirjat niiden A.TR.1-todistusten osalta, jotka katsottiin sääntöjenvastaisiksi tai väärennetyiksi Turkista peräisin olleiden hedelmämehuriivisteiden ja muiden tavaroiden viennin yhteydessä, olisivat olleet riidanalaisen päätöksen perustana. Sama päätelmä on tehtävä Ravennan tullitoimipaikan 12.6.1998 antamasta lausunnosta, jonka komissio vastineessaan mainitsee ja josta kantaja väittää, ettei se voinut sitä tarkastella.
- 94 Joka tapauksessa on todettava, että kun sellaisia asiakirjoja, jotka eivät ole olleet riidanalaisen päätöksen perustana, ei ole annettu tiedoksi, niiden tiedoksiannon mahdollisella puuttumisella ei ole merkitystä, koska tällaiset asiakirjat eivät missään tapauksessa voi vaikuttaa riidanalaiseen päätökseen. Nyt käsiteltävänä oleva kanneperuste, sikäli kuin se koskee tällaisten asiakirjojen tiedoksiannon puuttumista, on näin ollen hylättävä tehottomana.

- 95 Tämä ei sitä vastoin päde niiden asiakirjojen tiedoksiannon puuttumiseen, joihin komissio perusti riidanalaisen päätöksensä.
- 96 Näiden asiakirjojen tutkinnan yhteydessä on palautettava mieleen, että nyt käsiteltävänä olevassa asiassa komissio ilmoitti kantajalle 25.7.2002 päivätyllä kirjeellä alustavasta analyysistään, jonka mukaan tuontitullien peruuttamisedellytykset eivät täyttyneet. On siis selvää, että tämän komission kirjeen välityksellä kantaja sai mahdollisuuden esittää ennen riidanalaisen päätöksen tekemistä kantansa ja ilmaista näkemyksensä seikoista, joiden perusteella tullien peruuttamishakemus oli komission mukaan hylättävä.
- 97 Kantaja ei sitä paitsi kiistä tätä toteamusta mutta väittää, että puolustautumisoi-
keuksien kunnioittamisen periaatetta loukattiin, koska kantajan ei annettu tutustua tiettyihin komission päätöksen perustana olleisiin asiakirjoihin, tai ainakin, koska nämä asiakirjat olivat puutteellisia.
- 98 On kuitenkin todettava, että komission 25.7.2002 päivätyn kirjeen seurauksena kantajan edustaja tarkasteli riidanalaiseen päätökseen liittyntä asiakirja-aineistoa komission toimitiloissa 6.8.2002. Tämän tarkastelun yhteydessä kyseinen edustaja allekirjoitti kirjallisen lausuman, jossa hän nimenomaisesti vahvisti saaneensa tutustua kaikkiin niihin asiakirjoihin, jotka liittyivät suoraan ja välillisesti riidanalaiseen asiakirja-aineistoon. Lisäksi tähän lausumaan liitettiin luettelo, jossa mainittiin kaikki asiakirjat, joihin kyseinen edustaja oli saanut tutustua.
- 99 On huomattava, että tässä luettelossa mainitaan UCLAFin 9. ja 23.12.1998 päivätyt tarkastusmatkakertomukset, joista ensimmäisen numerona on 8279 ja toisen 8673. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämään kirjalliseen kysymykseen komissio vastasi toimittamalla kaksi kertomusta, joilla oli nämä samat numerot.

Istunnossa komissio ilmoitti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle, että nämä kertomukset todella olivat niitä lyhyitä kattavia kertomuksia, joista 9.12.1998 päivätty kertomus koskee 12.–15.10.1998 tehtyä tarkastusmatkaa (nro 8279) ja 23.12.1998 päivätty kertomus koskee 30.11.–2.12.1998 tehtyä tarkastusmatkaa (nro 8673), eikä UCLAFin kahdesta tarkastusmatkasta laadittu mitään muita kertomuksia. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, että yhtäältä kertomuksen ensimmäisellä sivulla olevien numerojen ja toisaalta kantajan edustajan 6.8.2002 päivätyn lausuman liitteenä olevassa luettelossa ilmoitettujen numerojen välinen vastaavuus osoittaa, että kantaja sai tutustua tarkastusmatkakertomuksiin, toisin kuin kantaja väittää. Kantaja pyysi saada tutustua yhteisön lokakuussa 1998 tekemästä tarkastusmatkasta laadittuun selontekoon, ja tästä pyynnöstä on riittävää todeta, ettei tällaista selontekoa ole olemassa. Kuten nimittäin komissio täsmensi istunnossa, kertomus nro 8279 on ainoa 12.–15.10.1998 tehdystä tarkastusmatkasta laadittu kertomus, eikä tällaiseen selontekoon viitattu mitenkään riidanalaisessa päätöksessä.

100 UCLAFin 1.12. ja 9.12.1998 päivätyistä kirjeistä, joihin kantaja vetoaa, on puolestaan todettava, että 6.8.2002 päivätyssä luettelossa, jossa mainitaan asiakirjat, joihin kantaja sai tutustua, viitataan UCLAFin 9.12.1998 päivättyyn kirjeeseen nro 8281, joka oli lähetetty Turkin pysyvälle edustustolle. Näin ollen on todettava, että kantaja todella sai tutustua kyseiseen asiakirjaan. Toisaalta 1.12.1998 päivätyn kirjeen osalta komissio täsmensi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämän kirjallisen kysymyksen yhteydessä, ettei tällaista kirjettä ole olemassa ja että komissio viittasi vastineessaan virheellisesti UCLAFin 1.12.1998 päivättyyn kirjeeseen. Tästä on todettava, että tämä täsmennys saa vahvistuksen 6.8.2002 päivätyistä luettelosta, jossa mainitaan päivämäärän 1.12.1998 osalta vain kirje, jonka Turkin oikeusministeriö oli lähettänyt UCLAFille.

101 Kirjeenvaihdosta, jota komissio ja UCLAF kävivät Turkin viranomaisten ja jäsenvaltioiden kansallisten tulliviranomaisten kanssa, on riittävää todeta, että minkään seikan perusteella ei voida olettaa, että komissio olisi perustanut riidanalaisen päätöksen muihin kuin niihin asiakirjoihin, jotka sisältyvät asiakirja-aineistoon, johon kantaja sai tutustua 6.8.2002.

102 Kantaja ei esittänyt hallintomenettelyn aikana pyyntöä saada tutustua muihin asiakirja-aineiston asiakirjoihin. Siitä asiakirjoihin tutustumista koskeneesta pyynnöstä, jonka kantaja esitti riidanalaisen päätöksen tekemisen ja tämän kanteen nostamisen jälkeen, on puolestaan todettava, ettei sillä ole merkitystä arvioitaessa mahdollista hallintomenettelyssä tapahtunutta kantajan puolustautumisoikeuksien loukkausta, eikä se voi vaikuttaa kyseisen päätöksen lainmukaisuuteen. Joka tapauksessa on todettava, että komissio ilmoitti kantajalle 10.7.2003 päivätyllä kirjeellä, että tämä saattoi vapaasti tarkastella kyseessä olevia asiakirjoja EY 255 artiklan nojalla tehdyn pyynnön mukaisesti. Kantaja ei tästä huolimatta kuitenkaan tarkastellut niitä.

103 Ensimmäinen kanneperuste on siis hylättävä.

B Toinen kanneperuste, jonka mukaan yhteisön tullikoodeksin 239 artiklaa on rikottu

104 Tässä kanneperusteessa on neljä osaa. Ensimmäinen osa koskee A.TR.1-todistuksen D 437214 virheellistä luonnehdintaa. Toisessa ja kolmannessa osassa esitetään ne vakavat laiminlyönnit, joihin Turkin viranomaisten ja komission väitetään syyllistyneen. Neljäs osa koskee sitä, että kantaja ei ole toiminut ilmeisen huolimattomasti, ja liiketoiminnan riskien arviointia.

1. 1. A.TR.1-todistus D 437214

a) Asianosaisten lausumat

105 Kantaja väittää komission tehneen riidanalaisen päätöksen riidanalaisessa osassa virheen, kun se sisällytti A.TR.1-todistuksen D 437214 niiden todistusten joukkoon,

joita ei pidetty aitoina. Kantajan mukaan asiakirja-aineistosta ilmenee, että kyseinen todistus olisi pitänyt katsoa pelkästään pätemättömäksi, ja näin ollen siihen liittyneet tuontitullit olisi pitänyt palauttaa. Kantajan mukaan useat asiakirja-aineiston seikat osoittavat, että Turkin viranomaiset eivät katsoneet, että todistus D 437214 ei ole aito. Kantaja väittää ilmoittaneensa tämän erehdyksen komissiolle 17.12.2002 päivätyllä kirjeellä.

- 106 Kantaja katsoo ensinnäkin, että ainoastaan Turkin tullihallinnon (Prime Minister, Undersecretariate for Customs) 8.3.1999 Italian tullihallinnolle osoittama kirje voisi puoltaa sitä, että kyseinen todistus ei ole aito. Kantajan mukaan kirjeessä ei kuitenkaan täsmennetä, onko todistus sääntöjenvastainen vai katsotaanko sen osalta, ettei se ole aito, vaan kirjeessä todetaan ainoastaan, että todistus ”ei ollut [turkkilaisen] tullitoimipaik[an] antama eikä vahvistama” (was not issued and endorsed by our customs office).
- 107 Toiseksi kantaja väittää, että Turkin viranomaiset ovat kuitenkin kyseenalaistaneet kyseisen kirjeen, erityisesti Turkin pysyvän edustuston 22.4.1999 päivätyssä kirjeessä, jossa kantajan mukaan todetaan selvästi, että kyseinen todistus ”ei [ollut] virheetön eikä sitä [ollut] annettu sääntöjen mukaisesti” ([was] not correct and [was] not issued according to the rules), eli todistus oli annettu virheellisesti.
- 108 Vastauksessaan kantaja huomauttaa siitä, että ilmaisu ”not correct” tarkoittaa selvästi sitä, että kyseinen todistus oli sääntöjenvastainen. Lisäys ”not issued according to the rules” voidaan tulkita vain yhdellä tavalla eli niin, että Turkin tulliviranomainen laati ja antoi kyseisen todistuksen tavaroiden turkkilaista alkuperää koskevien sääntöjen vastaisesti. Kantajan mukaan tätä näkemystä tukee samassa kirjeessä käytetty lause ”nämä asiakirjat on katsottu annetuiksi passitusta varten” (it has been understood that these documents had been issued for transit trade). Kantajan mukaan Turkin tulliviranomainen siis myönsi antaneensa tavaratodistuksia myös passitusjärjestelmässä, toisin sanoen Iranista peräisin olleille omenamehutiivisteille, joita ei jalostettu Turkissa sisäisen jalostusmenettelyn mukaisesti.

- 109 Kolmanneksi kantaja korostaa, että 22.4.1999 päivätyssä Turkin pysyvän edustuston kirjeessä mainitaan A.TR.1-todistuksen D 437214 ohella kaksi muuta tavaratodistusta, nimittäin ne, joiden viitteenä ovat C 982920 ja C 982938. Kantajan mukaan Turkin pysyvä edustusto katsoi, että nämä todistukset "[eivät olleet] virheettömiä eikä niitä ollut annettu sääntöjen mukaisesti" ([were] not correct and were not issued according to the rules), tekemättä eroa niiden välillä. Kantaja väittää hakeneensa näihin kahteen todistukseen liittyneiden tuontitullien palautusta. Kantajan mukaan Italian tulliviranomaiset luokittelivat todistukset pätemättömiksi, ja ne sisällytettiin niiden todistusten ryhmään, joiden osalta riidanalaisessa päätöksessä myönnetään tullien palautus. Kantajan mukaan siis todistusta D 437214 ei ole mitenkään perusteltua arvioida oikeudellisten seikkojen ja tosiseikkojen kannalta eri tavalla kuin todistuksia C 982920 ja C 982938. Toisin kuin komissio väittää, 22.4.1999 päivätyssä kirjeessä ei kantajan mukaan nimenomaisesti oikaista 8.3.1999 päivätyä kirjettä, koska siinä ei nimenomaisesti viitata tähän jälkimmäiseen kirjeeseen vaan tyydytään luettelemaan aikaisempaa yhteydenpitoa.
- 110 Neljänneksi kantaja väittää näkemyksensä oikeellisuuden saavan vahvistusta myös Turkin pysyvän edustuston 10.8.1999 päivätystä kirjeestä. Kantajan mukaan kirjeen sivulla 3 olevassa X kohdassa vahvistetaan uudelleen, että 22.4.1999 päivätyssä kirjeessä mainitut tavaratodistukset, todistus D 437214 mukaan lukien, annettiin passitusjärjestelmässä omenamehulle, joka ei ollut peräisin Turkista. Kantajan mukaan kyseisessä kirjeessä ei myöskään ilmoiteta, että mainitut todistukset eivät olleet aitoja tai että ne olivat väärennetyjä. Kantajan mukaan UCLAFin 9.12.1998 Turkin pysyvälle edustustolle lähettämässä kirjeessä tehdään sama arviointi, koska A.TR.1-todistus D 437214 luokitellaan kirjeessä virheelliseksi (not correct).
- 111 Lopuksi kantaja kiistää vastauksessaan komission väitteen, jonka mukaan Italian tullihallinnon 24.3.2003 päivätty kirje vahvistaa, että kyseessä oleva todistus ei ole aito. Kantajan mukaan Italian viranomaiset viittaavat siinä ainoastaan Turkin tullihallinnon 8.3.1999 päivättyyn kirjeeseen mutta eivät kommentoi siihen myös liitettyä, Turkin pysyvän edustuston 22.4.1999 päivättyä kirjettä. Lisäksi Italian valtiovarainministeriön 18.5.1999 päivätty kirje, joka on asiakirja-aineiston liitteenä, koskee todennäköisesti Turkin pysyvän edustuston 22.4.1999 päivättyä kirjettä ja

todistusta D 437214, ja sen mukaan kyse on sääntöjenvastaisesta todistuksesta. Kantajan mukaan Italian tulliviranomaiset jopa pyysivät uudelleen täsmennyksiä Turkin tullihallinnolta todistuksen D 437214 luonnehdinnasta, mutta tämä ei ole vielä vastannut pyyntöön.

- 112 Komissio korostaa aluksi, että assosiaatiosopimuksen mukaisesti tässä asiassa sovellettavan lainsäädännön nojalla Turkin viranomaiset ovat toimivaltaisia toteamaan, ovatko turkkilaiset alkuperätodistukset aitoja vai eivät. Tämän osalta komissio palauttaa mieleen, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi edellä mainitussa asiassa Bonn Fleisch Ex- und Import vastaan komissio antamassaan tuomiossa (77 kohta), että komissio saattoi hyväksyä Espanjan viranomaisten ilmoitukset, joiden mukaan tuontitodistusotteet eivät olleet aitoja, ja että komission ei tältä osin tarvinnut suorittaa mitään lisätutkimusta. Komissio katsoo, että jos se voi luottaa jäsenvaltioiden viranomaisten antamiin ilmoituksiin tällaisten asiakirjojen aitoudesta, sama pätee sitäkin suuremmalla syyllä kolmannen valtion viranomaisten osalta, koska EY:n perustamissopimus ei sido tällaista valtiota, eikä komissiolla ole tällaiseen valtioon nähden toimivaltaa tällä alalla.
- 113 Komissio kiistää sitten tulkinnan, jonka kantaja tekee mainituista eri kirjeistä, ja toteaa, että koska Turkin viranomaiset luokittelivat kyseessä olevan todistuksen väärennetyksi, komission ei voida katsoa tehneen mitään virhettä.
- 114 Komissio nimittäin väittää, että Turkin tullihallinnon 8.3.1999 päivätyä kirjettä on tulkittava siten, että kyseessä oleva todistus katsottiin väärennetyksi, koska se ei ollut Turkin tulliviranomaisten antama. Komission mukaan Turkin viranomaiset eivät missään vaiheessa eivätkä myöskään missään asiakirjassa muuttaneet 8.3.1999 tekemäänsä toteamusta, jonka mukaan kyseessä oleva tavaratodistus ei ollut kyseisten viranomaisten antama.

- 115 Ensinnäkin komissio väittää, että 22.4.1999 päivätyssä kirjeessään Turkin pysyvä edustusto ei muuttanut edellistä toteamusta, jonka mukaan todistus oli väärennetty, vaan se totesi ainoastaan, ettei todistus ollut virheetön ja ettei sitä ollut annettu sovellettavan lainsäädännön mukaisesti.
- 116 Toiseksi komissio väittää, että kyseisen todistuksen väärentäminen vahvistettiin UCLAFin 6.5.1999 päivätyllä kirjeellä ja Italian tulliasioista vastaavan keskushallinnon 18.5.1999 päivätyllä kirjeellä ja että Italian tulliviranomaiset viittaavat näihin kahteen kirjeeseen komissiolle osoittamassaan 24.1.2003 päivätyssä kirjeessä. Komission mukaan kantajalle ilmoitettiin näistä toteamuksista 18.3.2003 päivätyllä kirjeellä.
- 117 Kolmanneksi komissio toteaa, että Italian tulliviranomaiset vahvistivat sille myös 7.6.2002 ja 10.9.2003 päivätyissä kirjeissään, että Turkin tullihallinto oli katsonut kyseisen todistuksen väärennetyksi.
- 118 Neljänneksi komissio esittää, että Italian tullihallinnolle 22.8.2003 osoittamallaan kirjeellä Turkin tullihallinto vahvisti uudelleen 8.3.1999 tekemänsä toteamuksen ja ilmoitti kyseisen todistuksen olevan väärennetty. Komission mukaan kyseisessä kirjeessä täsmennettiin lisäksi, että asiassa toimivaltainen Turkin tullihallinnon tarkastaja oli tutkinut asian uudelleen ja katsonut kyseisen todistuksen väärennetyksi.
- 119 Lopuksi komissio korostaa sitä, että kantajan väite, jonka mukaan Turkin tullihallinto antoi tavaratodistuksia myös passitusta varten, on merkityksetön. Komission mukaan kantaja viittaa virheellisiin tavaratodistuksiin, jotka eivät ole nyt vireillä olevan oikeudenkäynnin kohteena. Toisaalta virheellisiä todistuksia, joihin

kantaja viittaa, ei annettu Turkin viranomaisissa passitusta varten, vaan päinvastoin kyseiset todistukset koskevat passitettuja tavaroita.

b) Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

¹²⁰ Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan tavaroiden alkuperän määrittäminen perustuu toimivallan jakoon vientivaltion viranomaisten ja tuontivaltion viranomaisten välillä siten, että alkuperän määrittävät sen valtion viranomaiset, josta tavarat viedään, ja että tämän järjestelmän toimivuutta valvovat molempien osapuolten asianomaiset viranomaiset yhteistyössä keskenään. Tällainen järjestely on perusteltua sen vuoksi, että sen valtion viranomaisilla, josta tavarat viedään, on parhaimmat mahdollisuudet heti tarkistaa ne seikat, joilla on vaikutusta alkuperän määrytymiseen (yhdistetyt asiat C-153/94 ja C-204/94, Faroe Seafood ym., tuomio 14.5.1996, Kok. 1996, s. I-2465, 19 kohta).

¹²¹ Tämä järjestelmä voi toimia ainoastaan silloin, kun sen valtion tullihallinto, johon tavarat tuodaan, hyväksyy vientivaltion viranomaisten laillisesti tekemät ratkaisut (em. yhdistetyt asiat Faroe Seafood ym., tuomion 20 kohta). Jäsenvaltioiden tulliviranomaisten on tarpeen hyväksyä tällaiset päätökset, jotta yhteisö voisi puolestaan vaatia, että yhteisöön vapaakauppajärjestelmien perusteella sidoksissa olevien muiden valtioiden viranomaiset noudattavat sellaisia jäsenvaltioiden tulliviranomaisten tekemiä päätöksiä, jotka koskevat yhteisöstä näihin valtioihin vietyjen tavaroiden alkuperää (asia 218/83, Les Rapides Savoyards, tuomio 12.7.1984, Kok. 1984, s. 3105, 27 kohta).

¹²² Nyt käsiteltävänä olevassa asiassa on tarpeen tutkia komission, Italian tulliviranomaisten ja Turkin toimivaltaisten viranomaisten välinen kirjeenvaihto sen selvittämiseksi, katsoiko komissio perustellusti, että todistus D 437214 oli väärennetty. Tästä on huomattava, että komissio tukeutui riidanalaisen päätöksen

siinä osassa, joka koskee väärennettyjä todistuksia, pääasiassa kirjeeseen, jonka Turkin viranomaiset lähettivät 8.3.1999 Ravennan tullitoimipaikalle.

- 123 Tämän kirjeen liitteenä on luettelo niistä 32 todistuksesta, jotka Turkin viranomaiset katsoivat väärennöksiksi ja joiden joukossa on todistus D 437214. Tämän osalta on todettava, että Turkin viranomaisten kyseisessä kirjeessä käyttämä ilmaus, jonka mukaan ”liitteessä luetellut todistukset eivät ole virheettömiä, eikä tullitoimipaikkamme antanut eikä vahvistanut niitä” (the certificates that have been listed in annex are not correct and were not issued and endorsed by our customs office), osoittaa selvästi, että kyseiset viranomaiset pitivät lueteltuja todistuksia väärennetyinä.
- 124 On kuitenkin todettava, että kun 8.3.1999 päivätyn kirjeen sisältöä ja Turkin viranomaisten myöhempien kirjeiden sisältöä verrataan keskenään, todistuksen D 437214 luonnehdinnassa ilmenee epäselvyyksiä. Turkin pysyvän edustuston UCLAFile 22.4.1999 lähettämässä englanniksi laaditussa kirjeessä viitataan siten kuuteen todistukseen, joiden joukossa on kyseessä oleva todistus, ja ne luokitellaan virheellisiksi ja sääntöjen vastaisesti annetuiksi (not correct and [...] not issued according to the rules). Saman kirjeen mukaan kyseiset kuusi todistusta annettiin passitusta varten.
- 125 On siis niin, että 8.3.1999 päivätyssä kirjeessä ja 22.4.1999 päivätyssä kirjeessä esitettyjen toteamusten välinen ero johtuu tulkinnasta, joka on annettava ilmaisulle ”not correct [...] and not issued according to the rules”. Vaikka ilmaisu ”not correct”, joka toistetaan UCLAFin 9.12.1998 päivätyissä kirjeissä, ei ratkaisekaan kysymystä mahdollisesta väärentämisestä, ilmauksen olisi voitu tulkita tarkoittavan, että kyseessä olevat todistukset eivät olleet väärennetyjä.

- 126 Kun todettu epäselvyys otetaan huomioon, sitä, oliko todistus D 437214 väärennetty vai pelkästään sääntöjenvastainen, ei voitu päätellä varmasti niistä seikoista, jotka olivat komission käytettävissä ennen riidanalaisen päätöksen tekemistä. Komission argumentit, jotka perustuvat Italian viranomaisten 24.1.2003 ja 7.6.2002 päivättyjen kirjeiden sisältöön, eivät mitenkään kumoa tätä päätelmää.
- 127 Ensinnäkin 24.1.2003 päivätyssä kirjeessä viitataan kahteen kirjeeseen, nimittäin UCLAFin 6.5.1999 päivättyyn kirjeeseen ja Roomassa sijaitsevan tulliasioiden keskushallinnon 18.5.1999 päivättyyn kirjeeseen. On todettava, että nämä kaksi viimeksi mainittua kirjettä perustuvat toteamuksiin, jotka sisältyvät Turkin viranomaisten 22.4.1999 päivättyyn kirjeeseen. Toiseksi on huomattava 7.6.2002 päivätyn kirjeen osalta, että tässä kirjeessä vain luetellaan väärennetyiksi katsotut todistukset ja että se perustuu erityisesti Turkin viranomaisten 8.3.1999 päivättyyn kirjeeseen, eikä siinä esitetä uusia seikkoja. Kantaja väittää ilmoittaneensa komissiolle 12.11.2001 päivätyllä kirjeellä, että Turkin pysyvän edustuston 22.4.1999 päivätyn kirjeen mukaan todistus D 437214 oli luokiteltava virheelliseksi eikä väärennetyksi.
- 128 Edellä esitetystä seuraa, että kun todetut erot otetaan huomioon, komissio ei voinut pätevästi katsoa ennen riidanalaisen päätöksen tekemistä, että todistus D 437214 oli väärennetty.
- 129 On kuitenkin huomattava, että kantajan 17.12.2002 päivätyssä kirjeessä esittämän pyynnön jälkeen, eli riidanalaisen toimen antamisen jälkeen, komissio tiedusteli uudelleen Italian viranomaisilta kyseessä olevan todistuksen luonnehdintaa. Nämä katsoivat tarpeelliseksi pyytää lisätietoja Turkin viranomaisilta. Turkin viranomaiset vahvistivat 22.8.2003 päivätyllä kirjeellä päätelmät, jotka olivat sisältyneet niiden 8.3.1999 päivättyyn kirjeeseen, ja lisäksi ne ilmoittivat tullitarkastajansa katsoneen, että kyse oli väärennöksestä, mikä häivytti kaiken epäilyn siitä, oliko todistus D 437214 väärennetty.

- 130 On siis katsottava, että vasta tämän viimeksi mainitun kirjeen sisältämän vahvistuksen jälkeen komissio saattoi todeta hallintomenettelyn asiakirjojen perusteella varmasti, että kyseessä oleva todistus oli väärennety. Kun edellä mainitut seikat otetaan huomioon, komissio ei siis voinut pätevästi kieltäytyä palauttamasta todistuksen D 437214 kattamiin tavaroihin liittyviä tulleja riidanalaisen päätöksen tehdessään, vaan sen olisi kyseisten seikkojen perusteella pitänyt vain keskeyttää tullien palauttaminen.
- 131 Riidanalaista päätöstä ei kuitenkaan voida kumota pelkästään tämän seikan perusteella.
- 132 Kantajalla nimittäin ei ole minkäänlaista oikeutettua intressiä päätöksen kumoamiseen muotovirheen perusteella silloin, kun päätöksen kumoaminen johtaisi ainoastaan sellaisen uuden päätöksen tekemiseen, joka on aineellisoikeudellisesti samanlainen kuin kumottu päätös (ks. asia T-16/02, Audi v. SMHV (TDI), tuomio 3.12.2003, Kok. 2003, s. II-5167, 97 ja 98 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Edellä olevasta 129 kohdasta ilmenee nyt käsiteltävänä olevan asian osalta, että todistus D 437214 on luokiteltava väärennetyksi.
- 133 Näin ollen on katsottava, että kantajalla ei ole mitään oikeutettua intressiä riidanalaisen päätöksen osittaiseen kumoamiseen, koska tämä kumoaminen voisi johtaa vain uuden aineellisoikeudellisesti samanlaisen päätöksen tekemiseen. Toisen kanneperusteen tämä osa siis on tehottomana kumottava.

2. Turkin viranomaisten väitetyt laiminlyönnit

134 Kantaja väittää, että Turkin viranomaiset ovat vakavasti laiminlyöneet assosiaatiosopimuksen ja sitä täydentävien säännösten ja määräysten mukaisia velvollisuuksiaan. Kantajan mukaan nimittäin Turkin viranomaiset peittelivät totuutta luokitellessaan 32 riidanalaisista todistusta väärennetyiksi, ja lisäksi niiden toiminta oli järjestelmällisesti lainvastaista, kun ne antoivat todistuksia tavaroille, jotka eivät olleet peräisin Turkista. Kantajan mukaan assosiaatiosopimuksen mukaista tullietuusjärjestelmää on käytetty väärin siinä tarkoituksessa, että Euroopan unioniin viedään tullietuuskohtelun mukaisesti merkittäviä määriä kolmansista maista peräisin olevia tavaroita esittämällä ne tavaratodistusten laatimisen avulla turkkilaisina tuotteina. Kantajan mukaan tällaisesta politiikasta on todisteena se hyvin nopea tahti, jossa Turkin vienti ja tuonti kasvoivat vuosina 1993–1996. Kantaja väittää nyt käsiteltävänä olevassa asiassa, että riidanalaiset todistukset ovat aitoja asiakirjoja, koska ne ovat Mersinin (Turkki) tullitoimipaikan rekisteröimiä ja antamia.

135 Komissio kiistää olennaisilta osiltaan kantajan argumentit ja toteaa, että koko kannekirjelmä perustuu väitteeseen, jonka mukaan 32 riidanalaisista todistusta eivät ole väärennöksiä vaan on päinvastoin annettu Mersinin tulliviranomaisessa, joka on esittänyt niiden osalta valheellisia lausumia. Komission mukaan kantaja ei kuitenkaan pysty esittämään minkäänlaista näyttöä tukeakseen väitettään, jonka Turkin viranomaiset sitä paitsi ovat selvillä ja täsmällisillä lausumillaan osoittaneet vääräksi.

a) Leima- ja allekirjoitusnäytteet

Asianosaisten lausumat

136 Ensinnäkin kantaja väittää, että riidanalaisissa todistuksissa olevat leimat ja allekirjoitukset osoittavat, että todistukset todennäköisesti ovat Turkin viranomaisten antamia ja todentamia.

- 137 Kantajan mukaan Turkin tulliasioiden keskushallinto on vahvistanut lähettäneensä komissiolle leimasimien leimanäytteet, jotka toimitettiin kaikille yhteisön jäsenvaltioiden tulliviranomaisille ennen vuotta 1995. Tämän väitteensä tueksi kantaja toteaa Italian valtiovarainministeriön sallineen tämän ottaa valokopioita viidestä asiakirjasta, jotka ovat myös komission käytettävissä ja jotka todistavat Turkin viranomaisten toimittaneen Italian viranomaisille ja komissiolle kopiot kyseisistä näytteistä.
- 138 Kantaja väittää, että Italian tulliviranomaiset, joilla siis on käytössään kopiot alkuperäisistä leimoista, vertasivat näitä riidanalaisissa todistuksissa oleviin leimoihin ja allekirjoituksiin ja hyväksyivät kuitenkin nämä todistukset. Riidanalaisien todistusten, joita ei katsottu aidoiksi tai jotka katsottiin väärennetyiksi, kopiot eivät kantajan mukaan myöskään eroa muista sääntöjenmukaisiksi luokitelluista todistuksista. Lisäksi todistuksissa, tai ainakin niiden kopioissa, käytettyjen leimojen painojälki on osittain huono ja tuskin luettavissa. Kantaja väittää saaneensa Mersinin tullivirkailijoilta vahvistuksen, että heidän käyttämänsä leimat olivat tuskin luettavissa.
- 139 Toiseksi kantaja väittää, että Turkin viranomaisten velvollisuus toimittaa komissiolle näytteet leimoista ja allekirjoituksista, joita niiden tullitoimipaikat käyttävät tavaratodistusten vahvistamisessa, johtuu Turkin tasavallan kanssa perustetusta tullietuusjärjestelmästä ja yhteisön tullikoodeksin soveltamisasetuksen 93 artiklasta. Kantaja toteaa, että toisin kuin komissio katsoo, päätöksen N:o 1/96 4 artiklassa viitataan yhteisön tullikoodeksin soveltamisasetuksen 93 artiklaan ja mukautetaan sitä sikäli kuin tähän jälkimmäiseen artiklaan sisältyvä ilmaus ”A-alkuperätodistus” on korvattava ilmauksella ”A.TR.1-todistus”. Kantajan mukaan siis assosiaationeuvoston päätöksiin ei ole tarpeen sisällyttää nimenomaisesti näytteiden toimittamisvelvollisuutta. Kantajan mukaan komissio toteaa virheellisesti, että alkuperäsääntöjen osalta yhteisön tullikoodeksin 27 artiklan a alakohdassa ja 20 artiklan 3 kohdan d alakohdassa tehty viittaus assosiaatiosopimukseen ja assosiaationeuvoston merkityksellisiin toimenpiteisiin sulkee pois velvollisuuden toimittaa kyseiset näytteet.

- 140 Kantaja väittää lisäksi, että näytteiden toimittamisvelvollisuus pätee paitsi päätöksen N:o 1/96 12 artiklan 5 kohdassa määrätyn yksinkertaistetun menettelyn mukaisesti annettuihin todistuksiin myös yleisesti ja että se on kyseisten todistusten aitouden ja sääntöjenmukaisuuden valvonnan perusta. Tämä velvollisuus johtuu myös päätöksen N:o 1/95 26 artiklasta sikäli kuin siinä pyritään parantamaan asteittain tullietuusjärjestelmää maataloustuotteiden kaupan osalta.
- 141 Komissio katsoo, että koska Turkin tasavalta ei ole yhteisön jäsen, sillä on suvereeni valta määrätä tällainen toimittamisvelvollisuus tai jättää se määräämättä, ja kantaja toteaa tästä argumentista, että on paljon muita suvereenia valtioita, joiden kanssa on viranomaisten välisen yhteistyön mukaisesti sovittu leima- ja allekirjoitusnäytteiden toimittamisesta. Kantaja mainitsee esimerkkinä Euro–Välimeri-sopimuksen, joka tehtiin Israelin valtion kanssa 21.6.2000 (EYVL L 147, s. 1).
- 142 Lopuksi kantaja korostaa, että koska tullitariffeja ja kauppaa koskevan vuoden 1994 yleissopimuksen (GATT) mukaisesti annettujen todistusten yhteydessä velvollisuus toimittaa komissiolle näytteet kansallisen tulliviranomaisen leimoista ja allekirjoituksista on voimassa tulliliiton ja yhtenäiset maatalousmarkkinat käsittävän Euroopan unionin sisällä, saman pitäisi sitäkin suuremmalla syyllä päteä edellä mainittujen säännösten ja määräysten perusteella yhteisön ja Turkin tasavallan välisiin suhteisiin.
- 143 Komissio toteaa ensinnäkin, että Turkin viranomaiset eivät olleet velvollisia toimittamaan sille näytteitä Turkin tullitoimipaikkojen käyttämistä leimoista ja allekirjoituksista. Komission mukaan yhteisön tullikoodeksin soveltamisasetuksen 93 artiklaa ei voida soveltaa nyt käsiteltävänä olevassa asiassa, koska yhtäältä se koskee vain APR-lomakkeita ja A-alkuperätodistuksia, jotka liittyvät vain kehitysmaista peräisin olevien tavaroiden tuontiin, ja koska toisaalta yhteisön tullikoodeksin 20 artiklassa ei todeta, että kyseistä 93 artiklaa voidaan soveltaa analogisesti assosiaatiosopimuksen yhteydessä.

- 144 Komissio katsoo toiseksi, että maataloustuotteiden tuonti-, vienti- ja ennakkovahvistustodistusten järjestelmän soveltamista koskevista yhteisistä yksityiskohtaisista säännöistä 16.11.1988 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 3719/88 (EYVL L 331, s. 1) 28 artiklan 4 kohdassa, sellaisena kuin sitä tulkittiin edellä mainitussa asiassa Bonn Fleisch Ex- und Import vastaan komissio annetussa tuomiossa, ei myöskään aseteta tällaista toimittamisvelvollisuutta, sillä kyseisen asetuksen 1 artiklassa rajataan tämän asetuksen soveltamisala. Komission mukaan nimittäin siinä ei mainita tulliliittoa ja/tai assosiaatiosopimusta, ja assosiaationeuvoston päätöksissä ja/tai nämä päätökset hyväksyvissä yhteisön asetuksissa ei todeta, että asetusta N:o 3719/88 voidaan soveltaa analogisesti tässä yhteydessä.
- 145 Lisäksi komissio katsoo, että analogia Euroopan unionin ja Israelin valtion välisen väliimerisopimuksen kanssa ei mahdollista päätelmää, että yhteisön tullikoodeksin soveltamisasetuksen 93 artiklaa voidaan soveltaa. Komission mukaan nimittäin assosiaatiosopimuksen ja assosiaationeuvoston päätösten nimenomainen sanamuoto on sovellettavuuden esteenä.
- 146 Lisäksi komission mukaan kantaja ei ota huomioon, että assosiaatiosopimuksessa määrätyn järjestelmän nojalla A.TR.1-todistusten aitouden valvonta ja mahdollinen toteamus siitä, etteivät ne ole aitoja, kuuluvat toimivaltaisille Turkin viranomaisille eivätkä yhteisön toimielimille. Komission mukaan Turkin viranomaiset ovat selvästi todenneet useaan otteeseen, erityisesti edellä mainitussa 8.3.1999 päivätyssä kirjeessä, että 32 riidanalaista todistusta eivät olleet aitoja, koska ne oli väärennetyt. Näin ollen kantajan arviot riidanalaisten todistusten aitoudesta ovat merkityksettömiä.
- 147 Lopuksi komissio toteaa kantajan väitteistä, joiden mukaan leimasimien leimat ovat tuskin luettavissa tai leimasimet ovat huonokuntoisia, että koska kantaja viittaa kopioihin, tämä ei välttämättä merkitse sitä, että Turkin viranomaisten alkuperäiseen asiakirjaan käyttämät leimasimet olivat huonokuntoisia tai että leimoja oli mahdoton lukea. Toisaalta komissio katsoo, että leimasimien ikä ja niiden leimajäljen luettavuus eivät mitenkään osoita, että kyseessä olevat todistukset olisivat kuitenkin Turkin viranomaisten laatimia.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

– Alustavat huomautukset

148 Aluksi on huomautettava siitä, että vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ilmenee, että sen arvioimiseksi, ovatko kolmansien maiden viranomaiset ja/tai komissio syyllistyneet sellaisiin laiminlyönteihin, jotka voisivat olla yhteisön tullikoodeksin 239 artiklassa tarkoitettuja erityistilanteita, kussakin yksittäistapauksessa on tutkittava niiden velvollisuuksien todellinen luonne, jotka näillä viranomaisilla ja komissiolla on sovellettavien säännösten nojalla (em. asia Hyper v. komissio, tuomion 117 kohta).

149 Tämän osalta on huomattava, että kantajan argumentit perustuvat pääosin väitteeseen, jonka mukaan Turkin viranomaiset todella antoivat ja vahvistivat riidanalaiset todistukset. Kantajan mukaan ne eri laiminlyönnit, joihin kantaja väittää Turkin viranomaisten syyllistyneen, ovat osoituksia siitä, että kantajan väite on perusteltu. Näin ollen kantaja katsoo itseään koskevan erityistilanteen seuraavan kaikista asian olosuhteista, erityisesti niistä, jotka koskevat laiminlyöntejä, joihin kantaja väittää Turkin viranomaisten syyllistyneen.

– Asiakysymys

150 Leimoja ja allekirjoituksia koskevista Turkin viranomaisten väitetyistä laiminlyönneistä on huomattava, että kantajan argumentit, joiden mukaan riidanalaisissa todistuksissa olevat leimat ja allekirjoitukset ovat aitoja, ovat merkityksettömiä. Sen toteaminen nimittäin, ovatko viranomaisten antamat asiakirjat aitoja vai väärennetyjä, kuuluu näiden viranomaisten yksinomaiseen toimivaltaan, kuten edellä 120 ja 121 kohdassa palautettiin mieleen. Nyt käsiteltävänä olevassa asiassa Turkin

viranomaiset ovat katsoneet, että riidanalaiset todistukset ovat väärennetyjä. Näin ollen vaikka myönnettäisiinkin, että Mersinin tulliviranomaisten käytössä olleiden alkuperäisten leimasimien leimajälki oli tuskin luettavissa, sillä ei ole merkitystä, että myös riidanalaisiin todistuksiin laitetut leimat ovat tuskin luettavissa. Sama päätelmä on tehtävä kantajan niiden argumenttien osalta, joiden mukaan kantajan hallussa olevat riidanalaisen todistusten kopiot ja väärentämättömät todistukset ovat keskenään samankaltaisia.

151 Lopuksi on myös hylättävä kantajan argumentti, jonka mukaan riidanalaisen todistusten voidaan katsoa olevan aitoja sen perusteella, että Italian tulliviranomaiset vertasivat käytössään olleita leimanäytteitä riidanalaisiin todistuksiin ennen näiden todistusten hyväksymistä. Vakiintuneesta oikeuskäytännöstä nimittäin ilmenee, että tullivelallisen perusteltu luottamus todistusten pätevyyteen ei voi perustua siihen tosiasiaan, että jäsenvaltion tulliviranomaiset ovat alun perin hyväksyneet nämä todistukset, kun otetaan huomioon, että näiden viranomaisten toiminta niiden hyväksyessä ensimmäisinä annetut ilmoitukset ei millään tavoin estä jälkitarkastusten toimittamista (ks. em. yhdistetyt asiat Faroe Seafood ym., tuomion 93 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

152 Kantaja ei siis voi näillä argumenteillaan osoittaa, että on olemassa perusteluja, jotka voivat merkitä erityisilannetta, joten kantajan argumentit on hylättävä.

b) Todistusten rekisteröinti Turkin viranomaisissa

Asianosaisten lausumat

153 Kantaja katsoo, että riidanalaisen todistusten aitouden vahvistaa se, että ne rekisteröitiin virallisesti. Kantaja toteaa tämän osalta, että Mersinin tullitoimipaikalla on rekisteri, joka sisältää 32 riidanalaisen todistuksen rekisteröintinumeroita. Tämän

toteamuksen tueksi kantaja väittää, että sen asiamiehet näkivät nämä rekisterit Mersinin tullitoimipaikassa ja pyysivät tämän toimipaikan turkkilaiselta virkamieheltä niistä kopiota. Kantajan mukaan kyseinen virkamies oli aluksi valmis suostumaan pyyntöön mutta epäsi myöhemmin sen jouduttuaan uhkailujen kohteeksi.

154 Turkin viranomaisten velvollisuudesta kirjata A.TR.1-todistusten numerot tullirekistereihin kantaja katsoo, että se komission argumentti on merkityksetön, jonka mukaan missään assosiaationeuvoston päätöksessä ei aseteta tällaista velvollisuutta. Kantajan mukaan tällainen rekisteröinti on Turkin oikeusjärjestykseen kuuluva asia. Kantajan mukaan kyseinen rekisteröinti on niin selvä asia, ettei se edellytä mitään assosiaationeuvoston päätöstä.

155 Kantaja toteaa kuitenkin, että hyvä keskinäinen avunanto edellyttää paitsi A.TR.1-todistusten rekisteröintiä myös niiden arkistointia Turkissa. Tämän osalta kantaja viittaa päätöksen N:o 1/95 liitteessä 7 olevan 7 artiklan 2 kohtaan, jonka mukaan avunantoa koskevat pyynnöt toteutetaan sen sopimuspuolen lainsäädännön mukaan, joka vastaanottaa pyynnön. Kantajan mukaan tämä määräys myös velvoittaa Turkin tulliviranomaisia rekisteröimään antamansa todistukset toistamalla ainakin ne tiedot, jotka on mainittava A.TR.1-todistusten 12 kohdassa. Kantaja väittää, että todistusten rekisteröinti, jonka puuttuessa on täysin mahdotonta toimittaa tietoja niiden aitoudesta ja sääntöjenmukaisuudesta, on tullietuusjärjestelmissä Turkin ja yhteisön viranomaisten välisen yhteistyön ratkaiseva perusta.

156 Lisäksi kantaja toteaa, että päätöksen N:o 1/96 8 artiklan 1 kohdassa määrätään, että viejävaltion tulliviranomaiset vahvistavat A.TR.1-todistuksen. Päätöksen N:o 1/96 liitteessä II olevan II kohdan 12 alakohdan mukaan toimivaltainen viranomainen täyttää tavaratodistuksen 12 kohdan. Kantaja väittää nyt käsiteltävänä olevassa asiassa, että kaikkien 32 riidanalaisen A.TR.1-todistuksen 12 kohdassa on paitsi leima ja allekirjoitus myös erityinen tarkasti päivätty rekisteröintinumero, joka on siirrettävä toimivaltaisen tulliviranomaisen rekisteriin.

- 157 Lopuksi kantaja väittää, että 32 riidanalaisen todistuksen tarkastelu osoittaa, että ne vastaavat lainmukaisia voimassa olevia malleja (päätöksen N:o 1/96 10 artiklan 2 kohdan toinen alakohta ja liite 1). Kantaja toteaa nyt käsiteltävänä olevassa asiassa, että kyseisten todistusten vasemmassa sisämarginaalissa on viittaus hyväksytyyn kirjapainoon ja tällaisen kirjapainon nimi, osoite ja tunnusmerkki sekä sarjanumero, josta se voidaan tunnistaa. Komission argumentista, jonka mukaan väärentäjät ovat voineet seurata mahdollisimman tarkkaan aitojen todistusten numeroita, kantaja toteaa, että kyse on pelkästä spekuloinnista.
- 158 Komissio huomauttaa aluksi siitä, että sellaisten rekisterien pitämisestä, joihin tullitodistukset kirjattiin, ei määrätä assosiaatiosopimuksessa eikä myöskään assosiaationeuvoston päätöksissä.
- 159 Lisäksi vaikka oletettaisiinkin, että tällaisia rekisterejä on olemassa, Turkin tulliviranomaisten voidaan kuvitella antaneen kantajalle 32 A.TR.1-todistusta muita tavaraeriä kuin riidanalaisia toimituksia varten. Komission mukaan on siis mahdollista, että väärentäjät tekivät kopioita niistä 32 aidosta todistuksesta, jotka eivät koskeneet kantajalle suoritettuja riidanalaisia toimituksia, käyttääkseen sitten kyseisiä kopioita näihin toimituksiin.
- 160 Lopuksi komissio väittää, että kantajan toteamus, jonka mukaan väärennetyt todistukset vastaavat lainmukaisia malleja, on merkityksetön, koska nämä mallit ovat yleisesti tiedossa. Siitä väitteestä, jonka mukaan riidanalaisissa todistuksissa on myös Turkissa hyväksytyyn kirjapainon nimi, osoite, tunnusmerkit ja sarjanumero, komissio toteaa, että tällaisia mainintoja on 32 riidanalaisesta todistuksesta vain muutamassa ja että on vaikea selvittää, onko näissä painetuissa maininnoissa todellakin kirjapainojen tunnusmerkit vai onko niissä kyse vain kuvitelluista nimistä. Tämän osalta komissio huomauttaa siitä, että vaikka oletettaisiinkin, että kyse oli hyväksytyjen kirjapainojen nimistä, voidaan myös olettaa, että hyväksytyistä kirjapainoista peräisin olleita aitoja todistuksia oli liikkeellä niin paljon, että väärentäjällä oli mahdollisuus hankkia niistä kappale tai kopio väärennoksen tekemiseksi.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

- 161 Todistusten rekisteröinnistä Turkin viranomaisissa on todettava, että tällaisten rekisterien pitämisestä ei määrätä nimenomaisesti assosiaatiosopimuksessa eikä myöskään sen soveltamismääräyksissä. Päätöksen N:o 1/96 liitteessä II olevan II kohdan 12 alakohdassa kuitenkin määrätään asiakirjan numeron merkitsemisestä A.TR.1-todistusten 12 kohtaan. Lisäksi saman päätöksen 13 artiklassa määrätään, että todistusten jakamisen tilanteessa niiden otteen 12 kohdassa ilmoitetaan erityisesti alkuperäisen todistuksen rekisteröintinumero. On siis mahdollista, että A.TR.1-todistukset rekisteröidään ne myöntävissä viranomaisissa, vaikka kantaja ei esitäkään mitään näyttöä tällaisten rekisterien olemassaolosta.
- 162 On kuitenkin todettava, että vaikka myönnettäisiinkin, että riidanalaisen todistusten 12 kohdassa olevat numerot sisältyvät turkkilaisten tullitoimipaikkojen rekistereihin, tämä ei osoittaisi sitä, että kyse on aidoista todistuksista. Kuten nimittäin komissio perustellusti huomauttaa, väärentäjien intressissä olisi käyttää väärennetyissä todistuksissa rekisteröintinumeroa, joka vastaa sääntöjenmukaista todistusta.
- 163 Kantaja ei kuitenkaan esitä mitään vakuuttavaa näyttöä siitä, että kyseisiin rekistereihin merkityt numerot vastaavat riidanalaisia todistuksia. Kantaja vain väittää, että sen edustajat ovat todenneet tällaisia rekisterejä olevan, ja ehdottaa turvautumista heidän lausuntoihinsa.
- 164 Tästä seuraa, että kantajan argumentit ovat merkityksettömiä, joten ne on hylättävä.

c) Turkin tulliviranomaisten myötävaikutus

Asianosaisten lausumat

165 Kantaja väittää, että kyseessä olevien tavaroiden mukana olevan A.TR.1-todistuksen hankkiminen olisi ollut mahdotonta ilman Turkin tulliviranomaisten myötävaikutusta. Kantajan mukaan nimittäin merkityksellisessä lainsäädännössä on hyvin pitkälti otettu huomioon A.TR.1-todistusten väärinkäytön riski, koska nämä todistukset vahvistetaan viejävaltion tulliviranomaisissa samalla, kun ne rekisteröidään, ja lisäksi ne tarkistetaan niihin tavaroihin nähden, joihin ne liittyvät, sen varmistamiseksi, että tavarat todella viedään maasta. Kantaja väittää, että A.TR.1-todistukset annetaan maastaviejän käyttöön heti maastaviennin jälkeen, ja todistus voidaan vahvistaa maastaviennin jälkeen vain poikkeuksellisesti (ks. päätöksen N:o 1/96 8 artiklan 1 kohta ja päätöksen N:o 5/72 4 artiklan 1 kohta). Kantajan mukaan näillä määräyksillä taataan, että kun A.TR.1-todistus annetaan maastaviejän käyttöön, toimivaltaisella tulliviranomaisella on vielä tilaisuus tarkistaa, vastaako se tavaroiden alkuperää.

166 Komissio puolestaan väittää, että kantajan argumentit Turkin viranomaisten myötävaikutuksesta riidanalaisten todistusten antamisessa ovat merkityksettömiä. Komissio korostaa olevan riidatonta, että lainsäädännön mukaan pitäisi olla mahdotonta esittää A.TR.1-todistuksia sellaisten tavaroiden osalta, jotka eivät ole peräisin Turkista. Komission mukaan nyt käsiteltävänä olevassa asiassa A.TR.1-todistusten esittäminen riidanalaisen viennin osalta ei osoita, että Turkin tulliviranomaisten kanssa olisi tehty salaista yhteistyötä.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

167 Turkin viranomaisten myötävaikutusta koskevasta argumentista on riittävää palauttaa mieleen, että riidanalaiset todistukset ovat osoittautuneet väärennöksiksi.

Väärennetyiksi osoittautuvien asiakirjojen esittäminen ei kuitenkaan yksinään mahdollista päätelmää, että maastaviejien ja asiakirjat antavien tulliviranomaisten välillä olisi tehty salaista yhteistyötä.

168 Tämä argumentti on siis täysin perusteeton, joten se on hylättävä.

d) Hallinnollista avunantoa koskevien sääntöjen rikkominen

Asianosaisten lausumat

169 Kantaja katsoo ensinnäkin, että Turkin tulliviranomaisilla on hallinnollista avunantoa koskeva velvollisuus assosiaatiosopimuksen soveltamismääräysten nojalla. Kantaja vetoaa tämän osalta päätöksen N:o 1/96 15 artiklaan ja päätöksen N:o 1/95 26 artiklaan ja liitteeseen 7. Siitä komission argumentista, jonka mukaan päätöksiä N:o 1/95 ja N:o 1/96 on sovellettu vasta 31.12.1995 alkaen, kantaja väittää, että hallinnollista avunantoa koskevaa järjestelmää sovellettiin jo aikaisempien päätösten nojalla ja että päätöksissä N:o 1/95 ja N:o 1/96 määrätään tämän osalta ehdottomasta oikeudesta, jota sovelletaan myös menneen ajan osalta.

170 Kantaja väittää nyt käsiteltävänä olevassa asiassa, että Turkin tulliviranomaiset löivät laimin velvollisuutta avustaa nopeasti ja tehokkaasti tavaratodistuksia koskenutta tutkintaa ja erityisesti velvollisuuttaan toimittaa nopeasti tarkkoja tietoja riidanalaisten todistusten aitoudesta. Kantajan mukaan näiden laiminlyöntien takia on perusteltua pitää erittäin todennäköisenä, että kyseiset viranomaiset osallistuivat kyseisten todistusten laatimiseen.

171 Kantaja selostaa sitten periaatteita, joita Turkin viranomaiset näyttävät seuranneen luokitellakseen A.TR.1-todistuksen sääntöjenvastaiseksi tai väärennetyksi. Kantaja väittää siten, että kolmansista maista peräisin olleita, Turkissa jalostusmenettelyn mukaisesti jalostettuja ja sitten maastavietyjä hedelmämehuriivisteitä koskeneet todistukset katsottiin sääntöjenvastaisiksi, koska ne oli virheellisesti vahvistettu. Sitä vastoin ne A.TR.1-todistukset, jotka annettiin Turkissa passitusjärjestelmään (Transit-Trade-Regime) saatetuille hedelmämehuriivisteille, katsottiin väärennetyiksi. Kantajan mukaan tämä ero ilmenee kirjeistä, jotka Turkin pysyvä edustusto lähetti 10.7.1998 komissiolle ja 1.10.1999 OLAFille, sekä kirjeestä, jonka UCLAF lähetti 12.10.1999 Guardia di Finanzalle (elin, jonka tehtävänä on tutkia talousrikoksia). Kantaja katsoo saavansa väitteellensä tukea UCLAFin 21.12.1998 päiväystä tarkastusmatkakertomuksesta, jossa todetaan, että maastaviejät eivät olleet yksin vastuussa tilanteesta ja että Mersinin tullitoimipaikassa oli tehtävä perusteellisia tutkimuksia.

172 Osoittaakseen, että Turkin viranomaisten yhteistyö oli hallinnollisen avunannon yhteydessä puutteellista, kantaja vetoaa ensinnäkin kirjeeseen, jonka Turkin pysyvä edustusto lähetti 9.1.1998 UCLAFille ja jossa Turkin viranomaiset ilmoittivat, ettei UCLAFin edustajien tarvinnut sillä hetkellä matkustaa Turkkiin. Tämän osalta kantaja kiistää komission väitteen, jonka mukaan kyseinen kirje ei liittynyt omenamehuriivisteiden maastavientiin.

173 Toiseksi kantaja väittää, että edellä 41 kohdassa mainitussa Turkin pysyvän edustuston 10.7.1998 päivätyssä kirjeessä ei täsmennetä, kunkin A.TR.1-todistuksen 14 kohdassa olevien merkintöjen mukaisesti, katsottiinko siinä mainittujen 22 todistuksen osalta, että ne eivät olleet aitoja, vai olivatko ne sääntöjenvastaisia, koska siinä vain katsottiin niiden olevan "false", ja tämä ilmaus käsittää molemmat mahdollisuudet. Tämän osalta kantaja väittää, että vaikka kunkin A.TR.1-todistuksen 14 kohdan otsikkona on "Tarkastuspyyntö" ja 15 kohdan otsikkona on "Tarkastuksen tulos", niitä asiakirjoja ei ole esitetty, jotka koskevat sitä konkreettista vastausta, joka annettiin riidanalaiisten todistusten tarkastusta koskeviin pyyntöihin.

- 174 Kolmanneksi kantaja korostaa, että komissio mainitsi Kölnissä (Saksa) toimivalle tulliasioista vastaavalle rikospoliisille 26.8.1999 lähettämänsä kirjeen C kohdassa, että OLAF pyytäisi Turkin viranomaisia täsmentämään kunkin pätemättömyyden todistuksen osalta, oliko kyse väärennetyistä vai sääntöjenvastaisesta todistuksesta. Kantaja kuitenkin toteaa olevansa tietämätön siitä, esitettiinkö tällainen pyyntö.
- 175 Turkin viranomaisten ristiriitaisista lausunnoista kantaja väittää, että sisällöltään identtisiä todistuksia on joissakin tapauksissa pidetty sääntöjenmukaisina ja toisissa sääntöjenvastaisina ja että loppujen lopuksi todistuksia, jotka on ensin katsottu väärennetyiksi, on myöhemmin luokiteltu sääntöjenvastaisiksi. Kantajan mukaan komission vastineeseensa liittämä asiakirjaluettelo osoittaa, että vuonna 1998 ja vuonna 1999 Turkin viranomaisten kanssa vaihdettiin 28 kirjettä ilman, että tosiseikastoa olisi voitu lopullisesti määrittää, ja että kirjeenvaihto Turkin pysyvän edustuston kanssa lakkasi vuonna 1999, koska Turkin viranomaiset kieltäytyivät jatkamasta yhteistyötä komission kanssa vuoden 2000 alusta.
- 176 Esimerkkinä tästä kantaja viittaa A.TR.1-todistukseen D 437214, joka kantajan mukaan katsottiin 8.3.1999 päivätyssä kirjeessä väärennetyksi ja myöhemmin sääntöjenvastaiseksi.
- 177 Kantaja väittää samoin, että Turkin viranomaiset luokittelivat 16.7.–27.9.1999 välisenä aikana kolmessa eri kirjeessä A.TR.1-todistuksen D 412662 ensin virheelliseksi, sitten osittain virheettömäksi ja lopulta aidoksi (16.7., 19.8. ja 27.9.1999 päivätyt kirjeet).
- 178 Lisäksi kantaja väittää, että A.TR.1-todistus D 141591 luokiteltiin ensin väärennetyksi (15.5.1998 päivätty kirje) ja sitten virheelliseksi (19.8.1999 päivätty kirje) sen perusteella, että siihen liittyneet tavarat eivät olleet peräisin Turkista. Kantajan mukaan A.TR.1-todistusta D 141591 on verrattava A.TR.1-todistuksiin C 982920 ja

C 982938, jotka luokiteltiin virheellisiksi ja joiden osalta komissio luopui tullien jälkikannosta. Siihen komission väitteeseen, jonka mukaan Ravennan tullitoimipaikka ilmoitti 12.6.1998, että A.TR.1-todistus D 141591 oli väärennös, kantaja vastaa, ettei sillä ollut mahdollisuutta tarkastella tätä asiakirjaa menettelyssä, joka koskee oikeutta tutustua asiakirja-aineistoon.

179 Kantajan mukaan Tribunale civile e penale di Ravenna vahvasti toimitettujen tietojen ristiriitaisuuden. Tämän osalta kantaja väittää, että Veronan (Italia) syyttäviviranomainen myös lopetti kantajaa koskeneen rikostutkinnan katsottuaan erityisesti, että rikospoliisin toistuneet pyynnöt todisteiden saamiseksi olivat jääneet vaille vastausta. Kantajan mukaan Veronan toimivaltainen syyttäviviranomainen pyysi Guardia di Finanzaa ilmoittamaan asiakirjat, seikat ja todisteet, joiden perusteella Turkin viranomaisten antamat todistukset oli katsottu aineellisesti väärennetyiksi, mutta Italian viranomaiset eivät saaneet vastausta.

180 Lisäksi kantaja katsoo, että se, että Turkin tulliviranomaiset myönsivät, että 103 tarkastetusta todistuksesta 17 – tai 16, jos mukaan ei lasketa A.TR.1-todistusta D 437214 – oli sääntöjenvastaisia, osoittaa kyseisten viranomaisten tietoisesti vahvistaneen kyseiset todistukset virheellisesti, ja näin ollen tämä riittää kyseenalaistamaan kyseisten todistusten tarkastuksen laadun sekä keskinäisen hallinnollisen avunannon yhteydessä toimitettujen tietojen paikkansapitävyyden.

181 Kantaja vertaa tämän osalta keskenään edellä mainittua Turkkilaiset televisiot -tapausta ja nyt käsiteltävänä olevaa asiaa ja katsoo niiden välillä olevan, toisin kuin komissio väittää, kiinteä yhteys, kuten erityisesti se, että Turkin viranomaiset eivät koskaan ilmoittaneet joutuneensa kolmansien pettäviksi ja estivät tosiseikaston määrittämisen ristiriitaisilla lausunnoillaan.

- 182 Siitä komission argumentista, jonka mukaan kantaja yrittää aiheuttaa sekaannusta vetoamalla Turkin viranomaisten lausumiin sääntöjenvastaisiksi katsotuista todistuksista, joista ei ole kyse nyt käsiteltävänä olevassa asiassa, kantaja väittää, että Turkin eri viranomaisten muista todistuksista kuin riidanalaisista todistuksista antamien tietojen ristiriitaisuus on olennainen seikka analysoitaessa kaikkia Turkin viranomaisten lausumia, mukaan lukien niitä, jotka koskevat riidanalaisia todistuksia.
- 183 Lopuksi kantaja katsoo siitä komission argumentista, jonka mukaan tietyt Turkin viranomaisten toimittamat ilmoitukset ovat vain välipäätelmiä, että keskinäistä avunantoa koskevissa määräyksissä ei määrätä tällaisten päätelmien eikä myöskään välikertomusten toimittamisesta.
- 184 Komissio torjuu kantajan väitteet, joilla tämä pyrkii osoittamaan Turkin viranomaisten laiminlyöneen yhteistyövelvollisuuttaan, ja kiistää näiden antaneen ristiriitaisia lausumia.
- 185 Ensinnäkin komissio huomauttaa aluksi yhteistyövelvollisuudesta, että päätökset N:o 1/95 ja N:o 1/96, joihin kantaja perustaa Turkin viranomaisten velvollisuuden tehdä yhteistyötä omasta aloitteestaan, olivat voimassa vasta assosiaatiojärjestelmän viimeisessä vaiheessa, eikä niitä sovelleta riidanalaisiin todistuksiin, jotka laadittiin siirtymävaiheen aikana. Komission mukaan näihin todistuksiin sovelletaan vain asetuksen N:o 4115/86 2 artiklan 3 kohtaa ja päätöksen N:o 5/72, jota muutettiin päätöksellä N:o 1/78, kuten edellä 12 kohdassa jo täsmennettiin, 11 artiklaa.
- 186 Komissio väittää sitten, että nyt käsiteltävänä olevaa asiaa ei ole relevanttia verrata edellä mainittuun Turkkilaiset televisiot -tapaukseen, koska nyt käsiteltävänä oleva asia perustuu täysin erilaisiin tosiseikkoihin. Tämän osalta komissio palauttaa mieleen, että kyseinen tapaus ei koskenut väärennetyjä todistuksia vaan sellaisia

Turkin viranomaisten antamia todistuksia, jotka olivat osoittautuneet pätemättömmiksi, koska ne eivät vastanneet laissa säädettyjä edellytyksiä. Komission mukaan kyseisessä tapauksessa antamassaan tuomiossa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinin totesi, että Turkin viranomaiset olivat viivytelleet tilanteen selvittämisessä, sillä niiden yhteistyö olisi paljastanut niiden omat oikeussääntöjen rikkomiset. Komission mukaan nyt käsiteltävänä olevassa asiassa Turkin viranomaiset eivät voi haluta peitellä mahdollisia rikkomisiaan, koska ne eivät osallistuneet riidanalaisten todistusten laatimiseen. Lisäksi komissio toteaa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei katsonut Turkin viranomaisten puutteellisen yhteistyön olevan tärkeä osoitus niiden osallistumisesta lainvastaisiin toimiin, kuten kantaja komission mukaan väittää.

187 Lisäksi sitä kantajan väitettä, jonka mukaan Turkin viranomaiset tiesivät antavansa virheellisesti 16 tai 17 A.TR.1-todistusta, komissio pitää merkityksettömänä, koska kyseiset todistukset eivät ole nyt vireillä olevan oikeudenkäynnin kohteena ja koska niihin liittyvät tuontitullit on jo palautettu kantajalle yhteisön tullikoodeksin 239 artiklan mukaisesti. Sitä vastoin se, että Turkin viranomaiset ovat myöntäneet antaneensa tietoisesti 16 tai 17 todistusta virheellisesti, osoittaa kyseisten viranomaisten osallistuneen tosiseikkojen selvittämiseen kantamatta huolta arvovaltaan ja on osoitus kyseisten viranomaisten niiden lausumien uskottavuudesta, joiden mukaan riidanalaiset todistukset eivät ole aitoja.

188 Lisäksi siitä kantajan argumentista, jonka mukaan Turkin viranomaiset jättivät täyttämättä riidanalaisten todistusten 14 ja 15 kohdan, komissio toteaa, että nämä kohdat oli tarkoitettu vain mahdollisille tarkastuksille, jotka koskevat todistusten sisältöä eli todistuksiin liittyvien tavaroiden todellista alkuperää. Koska riidanalaiset todistukset olivat väärennöksiä, Turkin viranomaisilla ei ollut mitään syytä todentaa niitä myöhemmin täyttämällä kyseiset 14 ja 15 kohdan.

189 Lopuksi komissio ilmoittaa olevansa eri mieltä siitä kantajan väitteestä, jonka mukaan UCLAFile 9.1.1998 lähetettyyn kirjeeseen sisältyneet Turkin viranomaisten toteamukset siitä, ettei UCLAFin tarkastusmatka Turkkiin ollut tarpeen, ovat osoitus kyseisten viranomaisten myötävaikutuksesta. Komission mukaan tämä kirje ei koske riidanalaisten todistusten jälkitodentamista, johon ei tuolloin ollut vielä

ryhdytty. Lisäksi komissio huomauttaa, että sen jälkeen, kun juuri tässä tarkoituksessa oli suoritettu alustava tutkinta, UCLAF teki tarkastusmatkan Turkkiin joulukuussa 1998, ja tutkinnan avulla sitä paitsi oli nopeasti mahdollista todeta jo 8.3.1999, että riidanalaiset todistukset eivät olleet aitoja, koska ne oli väärennetty.

190 Toiseksi komissio katsoo, että myös ne kantajan väitteet, joiden mukaan Turkin viranomaiset antoivat ristiriitaisia lausumia, ovat merkityksettömiä.

191 Ensinnäkin komissio toteaa, että kantajan mainitsema kirjeenvaihto koskee todistuksia, jotka katsottiin pätemättömiksi mutta kuitenkin aidoiksi ja joita ei ole riitautettu nyt käsiteltävänä olevassa asiassa. Lisäksi kyse on välipäätelmistä, jotka toimitettiin tutkinnan ensimmäisen vaiheen aikana, ja tällaiset päätelmät voivat olla vain alustavia. Komission mukaan Turkin viranomaiset eivät koskaan muuttaneet 8.3.1999 päivättyyn kirjeeseen sisältyvää toteamusta, jonka mukaan riidanalaiset todistukset olivat väärennöksiä, koska ne eivät olleet kyseisten viranomaisten antamia.

192 Lopuksi komissio pitää erityisesti todistusta D 141591 koskevia kantajan väitteitä merkityksettöminä, koska kyseinen todistus ei sisälly väärennettyjen todistusten luetteloon, sellaisena kuin Turkin viranomaiset tämän luettelon ilmoittivat 8.3.1999 päivätyssä kirjeessään, eikä se siis ole nyt vireillä olevan oikeudenkäynnin kohteena. Komissio kuitenkin palauttaa mieleen, että se kysyi 3.6.2002 päivätyllä kirjeellään nimenomaisesti Italian tulliviranomaisilta, oliko kyseinen todistus väärennetty vai oliko se ainoastaan sisällöltään virheellinen. Komission mukaan Ravennan tullitoimipaikka ilmoitti 6.6.2002 päivätyllä kirjeellä, joka annettiin komissiolle tiedoksi 7.6.2002 päivätyllä kirjeellä, Bolognassa ja Roomassa sijaitseville päälliköille, että Turkin viranomaiset olivat 15.5.1998 päivätyssä ilmoituksessa luokitelleet

kyseisen tavaratodistuksen väärennökseksi. Komission mukaan myös UCLAF vahvisti Ankarahan lokakuussa 1998 tehdyn tarkastusmatkan jälkeen, että kyseessä oli väärennös. Lisäksi komission mukaan Ravennan tullitoimipaikka ilmoitti, että kantaja ei hakenut muutosta myöhemmin väärentämisen toteamisen jälkeen tapahtuneeseen tullien kantamiseen eikä myöskään vaatinut tullien palauttamista, joten kantaja selvästi myönsi, että kyseinen todistus oli väärennös.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

193 On palautettava mieleen, että nyt käsiteltävänä olevan asian tosiseikkoihin sovellettavan merkityksellisen lainsäädännön mukaan assosiaatiosopimuksen sopimuspuolet avustavat toisiaan varmistaakseen, että tullilainsäädäntöä sovelletaan asianmukaisesti. Keskinäisellä avunannolla pyritään erityisesti valvomaan tavaratodistusten aitoutta ja oikeellisuutta (ks. tulliliiton siirtymävaiheen osalta asetuksen N:o 4115/86 2 artiklan 3 kohta ja päätöksen N:o 5/72, sellaisena kuin se on muutettuna päätöksellä N:o 1/78, 11 artikla; ks. tulliliiton viimeisen vaiheen osalta päätöksen N:o 1/95 liitteessä 7 oleva 2 artikla ja kyseisen päätöksen 29 artikla sekä päätöksen N:o 1/96 15 artikla).

194 Kantaja väittää ensinnäkin, että se, että Turkin viranomaiset eivät avustaneet tutkintaa nopeasti ja tehokkaasti, osoittaa näiden viranomaisten osallistuneen väärennettyjen todistusten laadintaan ja antamiseen, ja tästä väitteestä on todettava ensinnäkin, että kantajan suorittamaa tuontia koskevien todistusten jälkitodentaminen aloitettiin kirjeellä, jonka Turkin viranomaiset lähettivät 15.5.1998 Ravennan tullitoimipaikalle ja jossa ilmoitettiin, että todistus D 141591 oli väärennös. Tämän havainnon jälkeen UCLAF aloitti Turkissa ensimmäisen tutkinnan, joka toteutettiin 12.–15.10.1998 välisenä aikana eli tuskin viittä kuukautta Turkin viranomaisilta saadun tiedon jälkeen. Toinen tarkastus suoritettiin 30.11.–2.12.1998 välisenä

aikana. Tästä on huomattava, että kantajan mukaan Turkin viranomaisten 9.1.1998 päivätty kirje, jossa ne totesivat UCLAFin tarkastusmatkan tarpeettomaksi, osoittaa kyseisten viranomaisten yhteistyön olleen puutteellista. On kuitenkin riidatonta, että riidanalaisia todistuksia koskeneet tutkimukset käynnistettiin vasta 15.5.1998 jälkeen ja että UCLAF aloitti tarkastuksensa kohtuullisessa ajassa sen jälkeen, kun ensimmäinen väärennös oli havaittu.

195 Lisäksi on todettava, että Turkin viranomaisten suorittamat tutkimukset koskivat hyvin suurta määrää todistuksia – useita satoja, joiden joukossa olivat 103 kantajan esittämää todistusta – mutta että näiden viranomaisten väärennöksinä pitämien todistusten luettelo toimitettiin kuitenkin Ravennan tullitoimipaikalle 8.3.1999 päivätyllä kirjeellä eli alle kolme kuukautta sen jälkeen, kun UCLAFin viimeinen tarkastusmatka Turkissa oli päättynyt.

196 Lopuksi on pantava merkille, että yhteisön viranomaiset ja Turkin viranomaiset vaihtoivat riidanalaisista todistuksista runsaasti kirjeitä. Tästä on todettava, että kun kantaja väittää Turkin viranomaisten, erityisesti Turkin pysyvän edustuston, kieltäytyneen tekemästä komission kanssa yhteistyötä vuodesta 2000 lähtien, tämän väitteen tueksi ei esitetä mitään vakuuttavaa näyttöä. Kantaja ei myöskään voi tehdä nyt käsiteltävänä olevan asian kannalta pätevää päätelmää Veronan syyttävöiranomaisen siitä päätöksestä, jolla tämä lopetti kantajaa vastaan aloitetun tutkinnan. Tässä päätöksessä nimittäin toimivaltainen syyttävöiranomainen vain mainitsee vakuuttavien todisteiden hankkimisessa esiintyneet vaikeudet ilmoittamatta kuitenkaan näiden vaikeuksien aiheuttajia. Näin ollen kyseinen argumentti on perusteeton, ja se on hylättävä.

197 Toiseksi on todettava, että kantaja väittää Turkin viranomaisten estäneen tosiseikaston määrittämisen toimittamalla ristiriitaisia tietoja tavaratodistusten sääntöjenmukaisuuden ja aitouden tarkastamisesta. Tämän osalta kantaja mainitsee kolme nimenomaista todistusta, nimittäin A.TR.1-todistukset D 437214, D 141591 ja D 412662, jotka kantajan mukaan luokiteltiin Turkin viranomaisten eri kirjeissä eri tavalla.

198 On totta, kuten komissio huomauttaa, että ainoastaan A.TR.1-todistus D 437214 kuuluu riidanalaisiin todistuksiin, koska kyseiset kaksi muuta todistusta eivät ole nyt vireillä olevan oikeudenkäynnin kohteena. On kuitenkin myös todettava, että kantaja nojautuu kyseisten kolmen todistuksen osalta mahdollisiin ristiriitaisuuksiin osoittaakseen, että Turkin viranomaisten suorittamat tarkastukset, jotka koskivat kaikkia esitettyjä tavaratodistuksia, eivät olleet tarkkoja. Koska puutteellinen menettely todistusten aitouden tarkastuksessa voi merkitä niiden velvollisuuksien vakavaa laiminlyöntiä, jotka Turkin viranomaisilla on assosiaatiosopimuksen nojalla, on tarpeen tutkia, ovatko kantajan väitteet relevantteja myös niiden todistusten osalta, joita ei ole riitautettu nyt käsiteltävänä olevassa asiassa.

199 Todistuksesta D 141591 on todettava, että asiakirja-aineistoon kuuluvista kirjeistä ilmenee, että Turkin viranomaiset luokittelivat sen ensin väärennökseksi (15.5.1998 ja 10.7.1998 päivätyt kirjeet) ja sitten virheelliseksi (19.8.1998 päivätty kirje). Juuri tällaisen epäselvän luokittelun toteaminen sai komission pyytämään 3.6.2002 asiaan selvennystä. Italian viranomaisten tähän pyyntöön 7.6.2002 päivätyllä kirjeellä antamasta vastauksesta ilmenee, että Turkin viranomaiset vahvistivat myöhemmin 8.3.1999 päivätyssä kirjeessä toteamuksen kyseisen todistuksen väärentämisestä, kun ne toimittivat Turkissa suoritettujen tutkimusten lopulliset tulokset. Kyseisestä 7.6.2002 päivätyistä kirjeistä ilmenee lisäksi, että kyseisen todistuksen väärentämistä koskeva toteamus perustuu myös UCLAFin lokakuussa 1998 Turkissa suorittaman tutkinnan päätelmiin. Näin ollen on katsottava, että kyseisen todistuksen luokittelua koskevat mahdolliset ristiriitaisuudet voitiin poistaa jo lokakuussa 1998, eikä 8.3.1999 ollut enää epäilystä siitä, että todistus ei ole aito. Lopuksi on huomattava, ettei kyseinen todistus kuulu niihin todistuksiin, jotka on riitautettu nyt käsiteltävänä olevassa asiassa. Kantaja nimittäin ei hakenut muutosta väärentämisen toteamisen jälkeen tapahtuneeseen tullien kantamiseen eikä myöskään vaatinut perittyjen tullien palauttamista, joten kantaja myönsi implisiittisesti, että kyseinen todistus ei ollut aito.

200 Todistuksesta D 412662 on todettava, että Turkin viranomaiset luokittelivat sen 16.7.1999 päivätyssä kirjeessä virheelliseksi, koska siihen liittyneet tavarat eivät olleet peräisin Turkista. Sitten Turkin viranomaiset ilmoittivat 10.8.1999 päivätyllä kirjeellä OLAFille, että ne olivat erehtyneet ja että kyseinen todistus oli luokiteltava

osittain virheelliseksi, koska ainoastaan osa siihen liittyneistä tavaroista ei ollut peräisin Turkista. Tämä viimeksi mainittu toteamus vahvistettiin Ravennan tullitoimipaikalle 19.8.1999 lähetetyllä kirjeellä. Kolmesta edellä mainitusta kirjeestä ilmenee, että Turkin viranomaiset eivät ole antaneet keskenään ristiriitaisia lausuntoja yhteisön viranomaisten kanssa käymänsä hallinnollisen yhteistyön yhteydessä vaan että ne ovat vain täydentäneet ja osittain muuttaneet alun perin 16.7.1999 antamaansa tietoa.

201 Kantajan yksilöimä ristiriitaisuus nimittäin johtuu sen myöhemmän kirjeen sisällöstä, joka lähetettiin 27.9.1999 kantajan emoyhtiölle Steinhauserille ja jossa Turkin viranomaiset ilmoittavat, että todistus D 411262 on virheetön. Tämän osalta on ensinnäkin todettava, että tätä kirjettä ei lähetetty tulliviranomaisten välisen yhteistyön yhteydessä, joten se ei sisällä virallista tulosta tavaratodistusten tarkastusmenettelystä. Lisäksi on mahdollista, että Turkin tulliviranomaiset eivät olleet erityisen innokkaita yhteydenpidossaan kantajan kanssa ja jättivät siten ilmoittamatta tälle, että kyseessä oleva todistus oli vain osittain virheetön. Näin ollen on katsottava, että kantaja ei voi tehdä tästä mitään pätevää päätelmää nyt käsiteltävänä olevassa asiassa. Tätä päätelmää ei kumoa se, että Tribunale civile e penale di Ravenna viittasi 20.12.2000 antamassaan tuomiossa virheeseen, jonka Turkin viranomaiset olivat tehneet kyseisen todistuksen ensimmäisessä luokittelussa.

202 Todistuksen D 437214 osalta edellä 120 kohdassa ja sitä seuraavissa kohdissa esitetystä ilmenee, että Turkin viranomaiset näyttävät tietyllä hetkellä muuttaneen ensiksi tekemäänsä toteamusta, jonka mukaan kyseinen todistus oli väärennös. On kuitenkin huomattava, että tällainen ristiriita ei käy selvästi ilmi, koska Turkin viranomaisten kirjeissään käyttämät ilmaisut ovat epätarkkoja. Lisäksi on todettava, että komissio pyysi Turkin viranomaisten toimittamiin ristiriitaisiin tietoihin selvennystä. Jälkitodentamisen avulla oli mahdollista vahvistaa ilman epäilyksen häivääkään, että kyseisen todistuksen ensimmäinen luokittelu oli oikea ja että kyseessä todella oli väärennös.

- 203 Edellä esitetystä seuraa, että kantajan väittämien ristiriitaisuuksien perusteella ei ole mahdollista katsoa, että menettely, jossa Turkin viranomaiset tarkastivat todistusten aitouden, oli selvästi sääntöjenvastainen. Tulliviranomaisten välisen yhteistyön yhteydessä todetut epäselvyydet nimittäin koskevat vain kahta todistusta, nimittäin A.TR.1-todistuksia D 437214 ja D 141591. Lisäksi on huomattava, että kyseisten todistusten luokittelusta annettuihin epäselviin lausuntoihin pyydettiin selvennystä ja että niiden lopullinen luokittelu saatiin varmistettua. Turkin viranomaisten tiettyjä kohtia koskeneet epäselvät lausunnot koskevat tarkastettujen todistusten kokonaisuutensa nähden vain hyvin pientä määrää todistuksia. Näin ollen näiden lausuntojen, joita myöhemmin selvennettiin, ei voida sellaisinaan katsoa merkitsevän assosiaatiosopimuksesta ja sen soveltamismääräyksistä johtuvien hallinnollista avunantoa koskevien veloitteiden merkittävää laiminlyöntiä. Turkin viranomaisten ei siis voida katsoa syyllistyneen tämän osalta mihinkään laiminlyöntiin.
- 204 Kolmanneksi on riittävää todeta siitä kantajan argumentista, jonka mukaan Turkin viranomaiset jättivät täyttämättä tavaratodistusten 14 ja 15 kohdan, että nämä kohdat koskevat tavaroiden todellisen alkuperän tarkastamista ja niiden yhdenmukaisuutta todistuksen sisällön kanssa. Koska Turkin viranomaiset katsoivat todistukset väärennetyiksi, ne eivät olleet velvollisia täyttämään 14 ja 15 kohtaa, koska kysymys tavaroiden yhdenmukaisuudesta sellaisten asiakirjojen kanssa, jotka eivät ole aitoja, on jo lähtökohtaisesti mahdoton.
- 205 Lopuksi on huomattava, että kantaja nojautuu väitteeseen, jossa se yrittää rekonstruoida menetelmän, jota Turkin viranomaiset kantajan mukaan käyttivät luokitellakseen jotkin todistukset virheellisiksi ja toiset todistukset, jotka kuitenkin olivat identtisiä, väärennetyiksi. Tämän osalta on todettava, ettei kantaja esitä väitteensä tueksi mitään vakuuttavaa todistetta, joten se on puutteellisen näytön takia hylättävä.
- 206 Edellä esitetyn perusteella kaikki kantajan argumentit, joiden mukaan Turkin viranomaiset rikkoivat hallinnollista avunantoa koskevia sääntöjä, on hylättävä perusteettomina.

e) Lisänäyttö

Kantajan lausumat

207 Kantajan mukaan vielä muutkin seikat osoittavat sellaisia Turkin viranomaisten laiminlyöntejä, jotka merkitsevät kantajan kannalta erityistilannetta.

208 Ensinnäkin kantaja väittää, että Mersinin tulliviranomaisten yksittäinen laiminlyönti oli seuraus Turkin viranomaisten yleisestä ja rakenteellisesta laiminlyönnistä. Näiden väitteidensä tueksi kantaja toteaa ensiksi, että kun kantajan edustaja Nothelfer keskusteli Ankarassa Turkin tulliasioista vastaavan keskushallinnon johtajan kanssa, hänelle ilmoitettiin, että kaikkien tavaratodistusten tarkistamiseksi oli määrätty rikostutkinta. Siitä komission argumentista, jonka mukaan tällainen rikostutkinta vain vahvisti Turkin tullihallinnon uskottavuutta, kantaja huomauttaa, että komission olisi pitänyt tietää, että kyseessä oli vain yksi niistä tekosyistä, jotka kyseinen hallinto oli esittänyt antaakseen sellaisen vaikutelman, että se oli ryhtynyt toimenpiteisiin. Kantajan mukaan annetuista todistuksista ei todellisuudessa suoritettu mitään rikostutkintaa.

209 Kantaja viittaa sitten erääseen toiseen keskusteluun, jonka kantajan edustajat kävivät talousasioista vastaavaan Turkin pääministerin toimistoon kuuluneen Dogranin kanssa, ja väittää tämän keskustelun sisällöstä ilmenevän, että Turkin tasavalta oli pääasiallisesti kiinnostunut vain yritystensä taloudellisesta kehityksestä eikä välittänyt tullietuusjärjestelmää ja tavaroiden alkuperää koskevien sääntöjen sisällöstä ja tärkeydestä. Kantajan mukaan tällainen asenne vastaa toteamuksia, jotka tehtiin Turkkilaiset televisiot -tapauksessa, ja UCLAF tiedotti vasta myöhemmin Turkin viranomaisille tullietuusjärjestelmää koskevien sääntöjen

noudattamista koskevan velvollisuuden tärkeydestä. Tämän osalta kantaja korostaa vastauksessaan, että toisin kuin komissio väittää, Turkin pääministerin toimiston yksiköiden olisi pitänyt tuntea tavaratodistusten laatimisedellytykset.

- 210 Toiseksi kantaja korostaa tehneensä ankaralaisen asianajotoimiston välityksellä kantelun Akmanista, joka on samannimisen turkkilaisen yhtiön johtaja. Kantajan mukaan Mersinin syyttäviviranomainen kuitenkin lopetti syytetoimet vuonna 2001, eikä kantajan asiamiehille ole tähän päivään mennessä ilmoitettu syytetoimien lopettamisen perusteita toistuvista pyynnöistä huolimatta. Kantaja olettaa todetun, että 32 riidanalaista A.TR.1-todistusta oli vahvistettu aidoilla Turkin tullihallinnon leimoilla ja että tämän johdosta toimivaltainen syyttäviviranomainen sai Ankarasta käskyn lopettaa menettely.
- 211 Vastauksessaan kantaja torjuu komission argumentit, joiden mukaan Akmania vastaan toteutettujen syytetoimien lopettaminen voi selittyä sillä, että Akman ei osallistunut väärentämiin. Ensinnäkään kantajan mukaan ei ole varmaa, että kyseiset rikossyytteet todella nostettiin. Kantaja toteaa sitten, että vaikka väärentämisen oletettaisiinkin tapahtuneen, Akman olisi hyötynyt siitä eniten. Lopuksi kantaja väittää, että UCLAFin 23.12.1998 laatimasta tarkastuskertomuksesta ilmenee, että komission asiamiehet keskustelivat Mersinin syyttäviviranomaiseen kuuluneen Bolatin kanssa, joka antoi heille jäljennöksen kaikista niistä todistuksista, joissa oli Akmanin nimi. Kantajan mukaan komissio ei saanut vastausta tässä keskustelussa esitettyyn pyyntöön saada tietoa tutkimusten tuloksesta.
- 212 Kolmanneksi kantaja väittää, että komissio näyttää saavuttaneen ”mahdollisuuksien rajat” tutkimuksissa, jotka se suoritti Turkissa riidanalaisten todistusten laatimisesta. Kantaja toteaa, ettei UCLAF voinut tutustua Mersinin tullitoimipaikan tullirekistereihin eikä puhua toimivaltaisten virkamiesten kanssa. Kantajan mukaan UCLAF ei

voinut suorittaa perusteellisempaa tutkintaa, koska se olisi paljastanut, että suuri määrä kolmansista maista peräisin olleita tuotteita oli taloudelliseen kehitykseen liittyneistä syistä ja Turkin korkeimpien poliittisten päättäjien avustuksella viety Mersinistä Euroopan yhteisöön käyttämällä A.TR.1.-todistusta.

- 213 Komissio torjuu ensinnäkin väitteet, jotka kantaja on esittänyt keskusteluistaan Turkin viranomaisten kanssa. Tämän osalta komissio katsoo, että se, että Ankarassa sijaitseva tulliasioiden keskushallinto hyväksyi sen, että kaikista A.TR.1-todistuksista oli suoritettu rikostutkinta, vahvistaa edellä mainitussa 8.3.1999 päivätyssä kirjeessä esitettyjen niiden päätelmien uskottavuutta, joiden mukaan kyseiset todistukset eivät olleet Turkin tulliviranomaisten antamia. Lisäksi komissio katsoo, että kantajan väite, jonka mukaan Dogran ei tuntenut alkuperäsääntöjen ja tullietuusjärjestelmää koskevien sääntöjen sisältöä eikä tarkoitusta, on myös merkityksetön, koska Dogran, joka kuului talousasioista vastaavaan Turkin pääministerin toimiston yksikköön, ei ollut velvollinen tuntemaan niitä.
- 214 Toiseksi komissio korostaa, että Akmania vastaan aloitetun rikosprosessin lopettaminen voi johtua siitä, että hän oli itse toiminut vilpittömässä mielessä eikä siis ollut osallistunut väärentämissiin. Lisäksi komissio väittää, että vain hyvin harvoissa rikosprosessilaeissa säädetään velvollisuudesta perustella tutkintamenettelyn lopettaminen kantelun tekijälle.
- 215 Kolmanneksi komissio palauttaa mieleen siitä kantajan väitteestä, jonka mukaan komissio ja UCLAF törmäsivät tutkinnassaan ”mahdollisuuksien rajoihin” Turkin viranomaisten puutteellisen yhteistyön takia, että kyseiset viranomaiset tekivät täyttä yhteistyötä ja että UCLAF saattoi suorittaa tutkimuksensa Turkissa asianmukaisesti, eikä se havainnut vääriä ilmoituksia, kuten 9. ja 23.12.1998 päivätyissä tarkastuskertomuksissa todetaan.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

- 216 Ensinnäkin on todettava merkityksettömiksi kantajan väitteet niiden keskustelujen sisällöstä, jotka kantajan edustajat kävivät talousasioista vastaavaan Turkin pääministerin toimistoon kuuluneen Dogranin kanssa. Se nimittäin, tunsiko Dogranin kaltainen virkamies tullietuusjärjestelmää ja tavaratodistusten laatimista koskevat säännöt vai ei, ei voi vaikuttaa nyt käsiteltävänä olevan asian tosiseikkoihin. Samoin on riittävää todeta niistä kantajan väitteistä, joissa tämä viittaa Turkin tulliasioiden keskushallinnon virkamiehen lausumaan, jonka mukaan tavaratodistusten tarkistamiseksi oli määrätty rikostutkinta, että väitteet ovat merkityksettömiä, eikä niiden tueksi ole myöskään esitetty mitään näyttöä.
- 217 Hyväksyä ei voida myöskään kantajan väitteitä, jotka koskevat Akmania, joka on samannimisen turkkilaisen yhtiön johtaja, vastaan toteutettujen syytetoimien lopettamista, jonka Mersinin syyttäväviranomaisen määräsi. Vaikka osoittautuisikin, ettei kantajalle ilmoitettu tämän lopettamisen taustalla olleita perusteita, tällaisen seikan perusteella ei missään tapauksessa voitaisi olettaa, että kantajan kantelu ei menestynyt, koska Mersinin syyttäväviranomaisen tiedosti, etteivät riidanalaiset todistukset olleet väärennöksiä. Tästä on huomattava, että tämä kysymys kuuluu Turkin rikosoikeuden soveltamisalaan ja että kantaja ei ole edes yrittänyt osoittaa, että sillä oli kantelun tekijän ominaisuudessaan ja sovellettavan Turkin lainsäädännön nojalla oikeus saada tieto perusteista, joilla syytetoimet määrättiin lopetettaviksi. Kantaja ei myöskään esitä mitään sellaista näyttöä, jonka perusteella voitaisiin katsoa, että Turkin viranomaiset eivät vastanneet komission pyyntöön saada tietoa rikostutkinnan tuloksista.
- 218 Lopuksi on todettava siitä kantajan väitteestä, jonka mukaan Turkin viranomaiset asettivat UCLAFin Turkissa suorittamille tutkimuksille erilaisia esteitä, ettei tämän väitteen tueksi ole esitetty mitään vakuuttavaa näyttöä. Kantaja nimittäin ei tukeudu mihinkään sellaiseen seikkaan, jonka perusteella voitaisiin olettaa, ettei UCLAF

voinut suorittaa perusteellista tutkintaa, varsinkaan Mersinin tullitoimipaikassa. Puutteellista yhteistyötä koskevan väitteen kanssa ovat sitä paitsi ristiriidassa 9. ja 23.12.1998 päivätyt tarkastuskertomukset, joissa Turkin viranomaisten todetaan tehneen yhteistyötä.

- 219 Edellä esitetyn perusteella on katsottava, ettei mikään niistä seikoista, joihin kantaja on vedonnut, ole omiaan merkitsemään, että Turkin viranomaiset olisivat vakavalla tavalla laiminlyöneet assosiaatiosopimuksen ja sen soveltamismääräysten mukaisia velvollisuuksiaan.
- 220 Edellä esitetystä seuraa, että toisen kanneperusteen tämä osa on hylättävä perusteettomana.

3. Laiminlyönnit, joihin Euroopan komission väitetään syyllistyneen

- 221 Kantajan mukaan komissio on vakavalla tavalla laiminlyönyt velvollisuuksiaan suojella kantajaa ja muita kyseessä olevia maahantuojia. Kantajan mukaan komission laiminlyönnit johtuvat siitä, että 1) se ei seurannut eikä valvonut sitä, kuinka Turkin viranomaiset sovelsivat tullietuusjärjestelmää, 2) se ei toimittanut kansallisille tulliviranomaisille Turkin viranomaisten käyttämien leimojen ja allekirjoitusten näytteitä, 3) se löi laimin velvollisuutta varoittaa maahantuojia riittävän ajoissa ja 4) se arvioi Turkissa suorittamisissa tutkimuksissa tosiseikkoja virheellisesti.

a) Tullietuusjärjestelmän sääntöjenmukaisen valvonnan puuttuminen

Asianosaisten lausumat

- 222 Ensinnäkin kantaja väittää, että Turkin viranomaiset eivät ymmärtäneet tavaroiden alkuperää koskevia sääntöjä. Tämän väitteen tueksi kantaja mainitsee toteamukset, jotka sen edustajat tekivät Ankarassa ja Mersinissä Turkin viranomaisten kanssa käymissään keskusteluissa. Kantajan mukaan talousasioista vastaavan Turkin pääministerin toimiston myöntämät erilaiset luvat olivat aina sidoksissa A.TR.1-todistuksen antamiseen. Lisäksi muissakin tapauksissa Turkin toimivaltaiset viranomaiset vahvistivat A.TR.1-todistuksia ottamatta huomioon tavaroiden alkuperää, koska ne eivät selvästikään tiedostaneet tällaisten menettelytapojen lainvastaisuutta. Tämän osalta kantaja vertaa keskenään nyt käsiteltävänä olevaa asiaa ja edellä mainittua Turkkilaiset televisiot -tapausta, jossa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kantajan mukaan totesi, että ajanjaksona, joka oli lähes identtinen nyt käsiteltävänä olevan asian tosiseikat kattavan ajanjakson kanssa, Turkin toimivaltaiset viranomaiset eivät olleet noudattaneet sovellettavaa tullilainsäädäntöä voidakseen hyötyä Euroopan yhteisöjen kanssa perusteilla olleesta tulliliitosta oman taloutensa edistämiseksi.
- 223 Kantajan mukaan A.TR.1-todistusten laatimista ja antamista koskevia määräyksiä sovelletaan nykyään olennaisilta osiltaan asianmukaisesti ja tiukemmin. Tämä muutos kuitenkin tapahtui vasta UCLAFin Turkissa suorittamien tutkimusten jälkeen ja varmasti myös niiden keskustelujen takia, jotka komissio kävi edellä mainitun Turkkilaiset televisiot -tapauksen johdosta Turkin viranomaisten kanssa, ja nyt käsiteltävänä olevan asian takia.
- 224 Toiseksi kantaja väittää, ettei komissio valvonut assosiaatiosopimuksesta johtuvien sääntöjen noudattamista, jonka se oli velvollinen takaamaan EY 211 artiklan ja hyvän

hallinnon periaatteen nojalla. Kantajan mukaan komissiolla on erityinen velvollisuus yhteisön ja kolmansien maiden välisten etuuskohtelu- ja alkuperäsopimusten valvonnassa.

225 Kantaja korostaa, että päätöksen N:o 1/95 26 artiklassa määrätään nimenomaisesti tarpeesta varmistaa tulliliiton tehokas toiminta ja tullietuusjärjestelmän parantaminen, koska assosiaationeuvosto on itse sitoutunut tutkimaan säännöllisesti parannukset, jotka tähän järjestelmään tehdään. Lisäksi tulliliiton perustamisen yhteydessä komissio oli jatkuvassa yhteydessä Turkin toimivaltaisiin viranomaisiin assosiaationeuvoston ja tullikomitean välityksellä, joissa se on edustettuna. Kantajan mukaan näiden elinten päätehtävänä oli sen varmistaminen, että Turkissa tavaroiden alkuperää koskevat määräykset ymmärrettiin ja otettiin säännönmukaisesti käyttöön ja että niitä valvottiin jatkuvasti.

226 Kantaja kuitenkin väittää, että komissio ei noudattanut huolellisuusvelvollisuuttaan, koska se ei kääntynyt ajoissa tulliyhteistyökomitean puoleen tilanteen selvittämiseksi ja koska se ei toteuttanut toimia, joilla olisi varmistettu, että Turkin tullihallinto noudattaa assosiaationeuvoston päätöksiä. Tämän osalta kantaja toteaa, ettei se ymmärrä komission argumenttia, jonka mukaan assosiaationeuvosto tai tulliliiton sekakomitea olisi voinut tehdä päätöksiä vain yksimielisesti. Koska Turkin ja yhteisön tulliviranomaisten on noudatettava assosiaationeuvoston päätöksiä, komission vakava laiminlyönti johtuu kantajan mukaan yhtäältä siitä, ettei se ottanut joko tullikomiteassa tai Turkissa selvää assosiaationeuvoston päätösten noudattamisesta, ja toisaalta siitä, ettei se käyttänyt edellä mainitun Turkkilaiset televisiot -tapauksen tarjoamaa tilaisuutta hyväkseen tehostaakseen jo vuodesta 1993 tai 1994 lähtien maataloustuotteiden alkuperää koskevien sääntöjen noudattamisen valvontaa.

227 Kolmanneksi kantaja lisää, että komissiolla oli suurempi huolellisuusvelvollisuus Turkin tasavallan osalta erityisesti niiden Turkin viranomaisten aikaisempien laiminlyöntien takia, jotka oli todettu edellä mainitussa Turkkilaiset televisiot

-tapauksessa annetussa tuomiossa. Lisäksi kantaja toteaa, että Turkin tavaravienti yhteisöön lisääntyi voimakkaasti samaan aikaan riidanalaisen tuonnin kanssa. Kantajan mukaan komissio ei kuitenkaan olisi saanut hyväksyä tätä merkittävää viennin kasvua edellyttämättä yhtäältä leima- ja allekirjoitusnäytteiden esittämistä ja toisaalta alkuperätodistusten riittävää tarkistamista valvontamenettelyn yhteydessä.

228 Lisäksi kantaja väittää, että koska tässä valvontamenettelyssä toimitettiin ristiriitaisia ja harhaanjohtavia tietoja, komission olisi pitänyt suorittaa lisätarkastuksia. Lopuksi kantaja katsoo, että tämä valvontavelvollisuus oli suurempi vielä senkin perusteella, että Turkin viranomaiset eivät käyttäneet A.TR.1-todistusten kääntöpuolta antaakseen selvän vastauksen näiden todistusten pätevydestä.

229 Komissio kiistää ensinnäkin kaiken vertailun edellä mainitun Turkkilaiset televisiot -tapauksen kanssa. Komissio nimittäin väittää ensiksi, että nyt käsiteltävänä oleva asia poikkeaa merkittävästi kyseisestä tapauksesta, koska nyt esillä olevassa asiassa on kyse alkuperätodistusten väärentämisestä, jonka kolmannet ovat suorittaneet ja johon Turkin viranomaiset eivät ole osallistuneet. Sillä, että Turkin viranomaiset ovat toimittaneet puutteellisia tietoja tai rikkoneet sääntöjä, ei siis ole merkitystä, koska kyseiset viranomaiset eivät komission mukaan ole osallistuneet 32 riidanalaisen todistuksen väärentämiseen. Kantajan väitteen virheellisyyden osoittaakseen komissio kuitenkin katsoo tarpeelliseksi luetella ne erot, joita komission mukaan on nyt käsiteltävänä olevan asian ja edellä mainitussa asiassa Turkkilaiset televisiot annetun tuomion taustalla olevien tosiseikkojen välillä.

230 Näin ollen komissio toteaa, että asiassa Turkkilaiset televisiot annetussa tuomiossa (261 kohta) todetaan, että Turkin viranomaisilla oli kestänyt yli 20 vuotta panna tasotusmaksua koskevien assosiaatiosopimuksen ja lisäpöytäkirjan määräykset täytäntöön. Lisäksi komissio ei ollut valvonut tätä täytäntöönpanoa asianmukaisesti. Nyt käsiteltävänä olevassa asiassa sitä vastoin kyseessä olevat alkuperätodistukset väärennettiin ilman Turkin viranomaisten osallistumista. Komissio väittää sitten,

että samassa tuomiossa (262 kohta) ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa, ettei assosiaationeuvoston merkityksellisiä päätöksiä ollut julkaistu Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä, kun nyt käsiteltävänä olevassa asiassa puolestaan kaikki sovellettavat toimet on julkaistu sääntöjenmukaisesti. Lopuksi samassa asiassa (tuomion 263 kohta) komissio reagoi vasta neljä vuotta sen jälkeen, kun oli tehty ensimmäinen kantelu kyseessä olevien määräysten soveltamista koskevien ongelmien olemassaolosta, kun nyt käsiteltävänä olevassa asiassa taas komissio otti välittömästi yhteyttä Turkin viranomaisiin.

231 Toiseksi komissio väittää, että Turkin toimivaltaisten viranomaisten kanssa käyty erittäin runsas kirjeenvaihto ja se, että UCLAF suoritti tarkastusmatkan Turkkiin melko pian ensimmäisten väärennösepäilyjen jälkeen, osoittavat jo yksinään, että komissio ei ole jättänyt noudattamatta tullietuusjärjestelmän tutkintaa ja valvontaa koskevia velvollisuuksiaan.

232 Kolmanneksi komissio korostaa, että kantaja jättää huomiotta sen, että assosiaatiosopimuksen ja assosiaationeuvoston tai tulliliiton sekakomitean merkityksellisten päätösten mukaisesti Turkin tasavalta, eikä komissio, oli toimivaltainen valvomaan alkuperäsääntöjen noudattamista Turkissa. Komissio väittää, että vaikka se ei missään tapauksessa olisikaan antanut Turkin tasavallan toimia mielensä mukaan, se tyytyi pyytämään Turkin hallitukselta lausuntoja ja tarvittaessa suorittamaan tarkastuksia paikan päällä. Komissio toteaa samoin, että assosiaationeuvosto tai tulliliiton sekakomitea – vaikka ne olisivatkin olleet toimivaltaisia tässä asiassa, mitä ne eivät komission mukaan olleet – ovat yhteistoimintaelimiä, jotka saattoivat tehdä päätöksiä vain yksimielisesti (assosiaatiosopimuksen 23 artiklan 3 kohta), joten komissio ei olisi voinut esittää näissä elimissä Turkin edustajien tahdon vastaisesti mitään määräyksiä. Komissio kuitenkin väittää, että kaikkia assosiaationeuvoston päätöksiä sovellettiin, ja jäsenvaltioiden tulliviranomaiset suorittivat tiettyjä täsmällisiä seikkoja koskevia tarkastuksia. Lisäksi komissio väittää esittäneensä säännöllisesti Turkin viranomaisille kaikki ongelmat, joita tullietuusjärjestelmässä esiintyi, ja kaikkiin näihin seikkoihin saatiin kyseisiltä viranomaisilta selvitys.

- 233 Lopuksi komissio toteaa siitä kantajan väitteestä, jonka mukaan komission suorittama lisävalvonta olisi Turkin viranomaisten riidanalaisista todistuksista antamien ristiriitaisten lausumien takia ollut perusteltua, että koska ristiriitaisia lausumia ei annettu, tämä väite on merkityksetön.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

- 234 Assosiaatiosopimuksen soveltamisen seurannan ja valvonnan väitetyistä laiminlyönneistä on todettava, että EY 211 artiklan ja hyvän hallinnon periaatteen nojalla komissio on velvollinen varmistamaan assosiaatiosopimuksen moitteettoman soveltamisen (ks. Turkkilaiset televisiot -tapaus, tuomion 257 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Tämä velvollisuus seuraa myös itse assosiaatiosopimuksesta sekä assosiaationeuvoston eri päätöksistä (ks. Turkkilaiset televisiot -tapaus, tuomion 258 kohta).
- 235 Nyt käsiteltävänä olevassa asiassa kantaja ei ole onnistunut osoittamaan, ettei komissio toteuttanut tarpeellisia toimia varmistaakseen assosiaatiosopimuksen moitteettoman soveltamisen.
- 236 Ensinnäkin nimittäin on riittävää todeta siitä kantajan väitteestä, jonka mukaan Turkin viranomaiset eivät ymmärrä niiden tuotteiden, joihin voidaan soveltaa tullietuusjärjestelmää, alkuperää koskevia sääntöjä, että tällainen väite on merkityksetön, koska riidanalaiset todistukset eivät ole näiden viranomaisten antamia. Kuten nimittäin tämän tuomion 150 kohdasta ja sitä seuraavista kohdista ilmenee, kantaja ei ole kyennyt osoittamaan Turkin viranomaisten osallistumista kyseisten todistusten laatimiseen.

- 237 Kantaja väittää toiseksi, että komission olisi pitänyt valvoa tehokkaammin sitä, miten Turkin tasavalta sovelsi alkuperätodistusten laatimista koskevia sääntöjä, yhtäältä Turkista peräisin olleen tuonnin merkittävän kasvun takia ja toisaalta niiden toteamusten takia, jotka oli tehty edellä mainitussa Turkkilaiset televisiot -tapauksessa, ja tästä väitteestä on riittävää todeta, että sekin on merkityksetön.
- 238 Kantaja nimittäin tukeutuu sellaisiin yleisiin väitteisiin, joiden mukaan Turkin viranomaiset ovat järjestelmällisesti rikkoneet assosiaatiosopimusta, esittämättä kuitenkaan väitteiden tueksi vakuuttavaa näyttöä. Kantaja ei myöskään voi pätevästi tehdä niiden toteamusten perusteella, jotka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimien teki edellä mainitussa asiassa Turkkilaiset televisiot antamassaan tuomiossa, sellaista yleistä päätelmää, jonka mukaan koko se menettely, jossa Turkin viranomaiset laativat tavaratodistuksia, oli järjestelmällisesti alkuperäsääntöjen vastainen. Vaikka myönnettäisiinkin, että komissio oli velvollinen lisäämään assosiaatiosopimuksen soveltamisen valvontaa, on todettava, että kuten edellä 194 kohdasta ilmenee, UCLAF suoritti Turkissa tutkimuksia heti, kun ensimmäiset merkit tavaratodistusten väärentämisestä ilmenivät, joten komissio on todellakin valvonut assosiaatiosopimuksen moitteetonta soveltamista.
- 239 Niistä kantajan argumenteista, jotka koskevat komission velvollisuutta kääntyä assosiaationeuvoston tai päätöksen N:o 1/95 52 artiklassa perustetun tulliliiton sekakomitean puoleen, on todettava, etteivät kyseiset argumentit ole merkityksellisiä. Assosiaatiosopimuksen 22 artiklan mukaan nimittäin assosiaationeuvoston päätehtävänä on ryhtyä tarvittaviin toimiin kyseisen sopimuksen asianmukaisen toiminnan takaamiseksi ja sen varmistamiseksi, että sopimuspuolet noudattavat sopimusta (Turkkilaiset televisiot -tapaus, tuomion 274 kohta). Samoin on todettava, että tulliliiton sekakomitean tehtävänä on päätöksen N:o 1/95 52 artiklan 1 kohdan mukaan valvoa tulliliiton moitteetonta toimintaa esittämällä muun muassa suosituksia assosiaationeuvostolle. Lisäksi päätöksen N:o 1/95 52 artiklan 2 kohdassa määrätään, että sopimuspuolet neuvottelevat sekakomiteassa tämän päätöksen täytäntöönpanoon liittyvistä asioista, jotka aiheuttavat vaikeuksia toiselle osapuolelle.

- 240 Edellä esitetyn perusteella on todettava, ettei kantaja ole kyennyt osoittamaan, että komissio olisi kohdannut Turkin tasavallan kanssa sovitun hallinnollisen avunannon yhteydessä sellaisia vaikeuksia, joiden takia kyseisissä elimissä olisi ollut perusteltua keskustella niiden selvittämiseksi tarkoitettujen erityistoimien toteuttamisesta. Erityisesti Turkin viranomaisten kolmea tavaratodistusta koskevista epäselvistä lausumista on riittävää huomata, että edellä 203 kohdasta ilmenee, että kyseiset lausumat eivät olleet omiaan kyseenalaistamaan valvontamenettelyn sääntöjenmukaisuutta, ja lisäksi Turkin viranomaiset tekivät yhteistyötä komission kanssa, kun tämä pysyi lausumien osalta selvennystä.
- 241 Vastaavuudesta, jonka kantaja yrittää osoittaa edellä mainitussa Turkkilaiset televisiot -tapauksessa annettuun tuomioon johtaneiden tosiseikkojen kanssa, on huomattava, että nämä tosiseikat eivät ole rinnastettavissa nyt käsiteltävänä olevassa asiassa tutkittuihin tosiseikkoihin. Edellä mainitussa Turkkilaiset televisiot -tapauksessa antamassaan tuomiossa nimittäin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi, että Turkin viranomaiset olivat syyllistyneet vakaviin laiminlyönteihin, kuten erityisesti assosiaatiosopimuksen määräysten täytäntöönpanon laiminlyöntiin, jotka vaikuttivat Turkista peräisin olleiden televisioiden kaikkeen vientiin. Kyseiset laiminlyönnit olivat myötävaikuttaneet vientiä koskeneiden sääntöjenvastaisuuksien esiintymiseen, minkä takia maastaviejät joutuivat yhteisön tullikoodeksin 239 artiklassa tarkoitettuun erityistilanteeseen (Turkkilaiset televisiot -tapaus, tuomion 255 ja 256 kohta).
- 242 Nyt käsiteltävänä olevassa asiassa tällaisia kaikkeen hedelmämeuhujen vientiin vaikuttaneita laiminlyöntejä ei ole näytetty toteen riidanalaisten todistusten osalta. On todettava, että riidanalaisessa päätöksessä kuvatut erityistilannetta merkitsevät Turkin viranomaisten laiminlyönnit koskevat ainoastaan niitä kantajan esittämiä tavaratodistuksia, jotka Turkin tulliviranomaiset olivat perusteettomasti laatineet. Juuri näiden todistusten osalta komissio katsoi Turkin toimivaltaisten viranomaisten tietäneen tai heidän pitäneen tietää, että tavarat, joille ne antoivat alkuperätodistuksia, eivät täyttäneet etuuskohtelun saamiselle asetettuja edellytyksiä. Kuten sitä vastoin edellä todettiin, mikään Turkin viranomaisten laiminlyönti ei myötävaikuttanut 32 riidanalaisen todistuksen laatimiseen.

243 Edellä esitetyn perusteella kantajan argumentit on hylättävä perusteettomina.

b) Leima- ja allekirjoitusnäytteiden toimittamatta jättäminen

Asianosaisten lausumat

244 Kantaja väittää, että koska komissio ei toimittanut jäsenvaltioille, eikä varsinkaan Italian hallitukselle, näytteitä Turkin, ja erityisesti Mersinin, vientitullipaikkojen käyttämisestä leimoista ja allekirjoituksista, se löi vakavasti laimin maahantuojiin, kuten kantajaan, kohdistuvia velvollisuuksiaan. Kantajan mukaan yhteisön tullikoodeksin soveltamisasetuksen 93 artiklan nojalla, jota sovelletaan yhteisön tullikoodeksin 20 artiklan nojalla myös assosiaatiosopimuksen yhteydessä, komissio oli velvollinen huolehtimaan siitä, että Turkin tulliviranomaiset lähettävät sille kyseiset näytteet.

245 Tämän osalta kantaja väittää, että Turkin viranomaiset ovat myöntäneet, että niillä oli velvollisuus toimittaa kyseiset näytteet komissiolle, ja ovat todenneet toimittaneensa näytteet ainakin Mersinissä käytetyistä leimoista. Kantajan mukaan tämä laiminlyönti on vakava varsinkin, kun Mersinin tullitoimipaikan käyttämät viralliset leimasimet olivat hyvin huonokuntoisia, joten niiden leimajälki oli hyvin heikko. Kantaja palauttaa mieleen, että leimat ja allekirjoitukset ovat olennaisia keinoja osoittaa, myös yhteisön sisällä, myötävaikuttivatko Turkin tulliviranomaiset riidanalaisen todistusten laatimiseen vai eivät, ja ne omalta osaltaan samalla parantavat maahantuojien esittämien todistusten valvontaa.

246 Nyt käsiteltävänä olevassa asiassa Italian toimivaltaiset tulliviranomaiset olisivat kantajan mukaan voineet tehdä paremmin vertailuja, jos komissio olisi lähettänyt

niille kaikki Mersinin tullitoimipaikan leima- ja allekirjoitusmallit ja jos se olisi huolehtinut siitä, että leimasimet uusitaan täsmällisin määräajoin. Kantaja nimittäin katsoo, että joko väärentämistä koskeva väite olisi jätetty esittämättä tai väärentämisen tapauksessa tämä olisi voitu paljastaa ja selvittää jo ensimmäisten riidanalaiisten tuontitoimien yhteydessä.

- 247 Komissio tyytyy toteamaan, että Turkin tasavalta ei ollut velvollinen toimittamaan sille näytteitä Mersinin tulliviranomaisten aidoista allekirjoituksista ja leimoista, koska kuten se on aikaisemmin selittänyt (ks. edellä 143 kohta), yhteisön tullikoodeksin soveltamisasetuksen 93 artiklaa ei voida soveltaa nyt käsiteltävänä olevassa asiassa.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

- 248 Kantajan mukaan komissio ei noudattanut sovellettavan lainsäädännön mukaisia velvoitteitaan, koska se ei toimittanut Italian tulliviranomaisille näytteitä Turkin tullihallinnon käyttämistä leimoista ja allekirjoituksista. Näin komissio helpotti väärennettyjen todistusten liikkumista. On siis selvitettävä, oliko komissio velvollinen hankkimaan kyseiset näytteet ja toimittamaan ne myöhemmin jäsenvaltioiden tulliviranomaisille.

- 249 Tästä on todettava, että toisin kuin kantaja väittää, yhteisön tullikoodeksin soveltamisasetuksen 93 artiklaa ei voida soveltaa nyt käsiteltävänä olevassa asiassa. Näin ollen tällä artiklalla ei velvoitettu Turkin viranomaisia toimittamaan näytteitä tullitoimipaikkojensa käyttämistä leimoista ja allekirjoituksista eikä myöskään komissiota välittämään niitä jäsenvaltioille. Tämä toteamus johtuu asemasta, joka 93 artiklalla on yhteisön tullikoodeksin soveltamisasetuksen järjestelmässä, koska se kuuluu tavaroiden tullietuuskohteluun oikeuttavaa alkuperää koskevan luvun 1 jakson, jonka otsikkona on ”Yleinen tullietuusjärjestelmä”, 3 alajaksoon, jonka otsikkona on ”Hallinnollisen yhteistyön menetelmät”. Kyseinen luku kuuluu

yhteisön tullikoodeksin soveltamisasetuksen IV osastoon, joka koskee tavaroiden alkuperää. Kuten yhteisön tullikoodeksin soveltamisasetuksen 67 artiklasta ja 93 artiklasta yhdessä luettuina ilmenee, tässä viimeksi mainitussa artiklassa säädetään hallinnollisen yhteistyön menetelmistä, joita sovelletaan yhteisön ja niiden kehitysmaiden, joille yhteisö myöntää tullietuuksia, väliseen kauppaan. On siis todettava, että yhteisön tullikoodeksin soveltamisasetuksen 93 artikla ei koske Turkista peräisin olevia tavaroita.

250 Lisäksi on huomattava, että yhteisön tullikoodeksin 20 artiklan 3 kohdan d alakohdan ja 27 artiklan a alakohdan perusteella yhdessä luettuina voidaan päätellä, että yhteisön ja kolmansien maiden välisten niiden sopimusten yhteydessä, joissa määrätään tullietuusjärjestelmistä, tavaroiden alkuperää koskevat säännöt määritetään näissä samoissa sopimuksissa. Nyt käsiteltävänä olevassa asiassa on todettava, että assosiaatiosopimuksessa määrätään tällaisesta järjestelmästä. On kuitenkin huomattava, että kyseisessä sopimuksessa ja sen määräysten täytäntöönpanemiseksi tehdyissä assosiaationeuvoston päätöksissä ei määrätä minkäänlaisesta leima- ja allekirjoitusnäytteiden toimitusvelvollisuudesta sopimuspuolten välillä.

251 Tulliliiton viimeisestä vaiheesta, eli ajankohdan 31.12.1995 jälkeisestä ajasta, edellä mainitun päätöksen N:o 1/95 29 artiklassa määrätään, että sopimuspuolten tulliviranomaisten molemminpuolisessa avunannossa noudatetaan päätöksen liitteessä 7 olevia määräyksiä, jotka yhteisön osalta käsittävät yhteisön toimivaltaan kuuluvat asiat. Tässä liitteessä 7 olevissa määräyksissä, joissa määrätään tyhjentävästi hallinnollisen yhteistyön menetelmistä, ei kuitenkaan viitata mitenkään mahdolliseen leima- ja allekirjoitusnäytteiden toimitusvelvollisuuteen. Lisäksi on todettava, että Euroopan yhteisön ja Turkin tasavallan tulliyhteistyökomitean päätöksessä N:o 1/96, jossa määritetään päätöksen N:o 1/95 soveltamista koskevat määräykset, ei myöskään määrätä kyseisestä velvollisuudesta.

252 Tätä toteamusta ei kumoa kantajan väite, jonka mukaan päätöksen N:o 1/96 4 artiklassa viitataan yhteisön tullikoodeksin 93 artiklaan. Kyseisessä 4 artiklassa nimittäin vain todetaan, että yhteisön ja Turkin tullilainsäädäntöä sovelletaan

kummankin sopimuspuolen alueella käytävään tavarakauppaan päätöksessä N:o 1/96 määrättyjen edellytysten mukaisesti. Tämän päätöksen 2 luvussa, jonka otsikkona on ”Tavaroiden liikkuvuuteen liittyvää hallinnollista yhteistyötä koskevat määräykset”, määritetään ne aineellisoikeudelliset ja muotoa koskevat edellytykset, jotka yhteisön ja Turkin tasavallan välisen kauppavaihdon yhteydessä annettujen tavaratodistusten on täytettävä, mutta siinä ei määrätä leimojen ja allekirjoitusten toimitusvelvollisuudesta. Lisäksi päätöksen N:o 1/96 15 artiklassa määrätään, että todistusten aitous ja oikeellisuus tarkastetaan päätöksen N:o 1/95 29 artiklassa ja liitteessä 7 määrätyn keskinäisen avunannon mukaisesti.

253 Lopuksi on todettava, että ainoa tilanne, jossa tällaisesta kyseisten näytteiden toimitusvelvollisuudesta määrätään nimenomaisesti, koskee yksinkertaistettua todistusten antamismenettelyä (ks. päätöksen N:o 1/96 12 artiklan 5 kohdan b alakohta ja päätöksen N:o 5/72, sellaisena kuin se on muutettuna päätöksellä N:o 2/94, 9 a artiklan 5 kohdan b alakohta). Sovellettavien määräysten mukaan todistuksissa, jotka annetaan yksinkertaistetun menettelyn mukaisesti, on nimenomaisesti mainittava kyseinen menettely (ks. päätöksen N:o 5/72, sellaisena kuin se on muutettuna päätöksellä N:o 2/94, 9 a artiklan 6 kohta). Riidanalaisissa todistuksissa ei kuitenkaan ole mitään mainintaa tällaisesta yksinkertaistetusta menettelystä.

254 Tulliliiton siirtymävaiheen aikana, eli 31.12.1995 asti, maahantuoduista tavaroista on pantava merkille, että päätöksessä N:o 5/72 ja päätöksessä N:o 4/72 ei määrätty nimenomaisesti leima- ja allekirjoitusnäytteiden toimitusvelvollisuudesta.

255 On siis todettava, että koko sinä ajanjaksona, joka kattaa riidanalaisen tuonnin, Turkin tasavalta ja komissio eivät olleet velvollisia toimittamaan näytteitä tulliviranomaistensa käyttämistä leimoista ja allekirjoituksista. Näin ollen komissio ei voinut olla velvollinen välittämään kyseisiä näytteitä jäsenvaltioiden tulliviranomaisille.

- 256 Tätä toteamusta ei kumoa kantajan väite, joka koskee asetuksen N:o 3719/88 sovellettavuutta. Tästä on riittävä huomata, että asetuksen N:o 3719/88 soveltamisalaa koskevassa 1 artiklassa säädetään, että tätä asetusta sovelletaan todistuksiin, joista on säädetty kyseisessä artiklassa nimenomaisesti luetelluissa säädöksissä. On todettava, että siinä ei mainita assosiaatiosopimusta eikä myöskään sen soveltamismääräyksiä. Kyseiseen asetukseen ei viitata myöskään missään niistä merkityksellisistä määräyksistä, joilla assosiaatiosopimus on tarkoitettu täytäntöön.
- 257 Koska komissiolla ei ollut velvollisuutta toimittaa leima- ja allekirjoitusnäytteitä jäsenvaltioille, on katsottava, että nyt käsiteltävänä oleva väite ei ole perusteltu.
- 258 Tämä väite on joka tapauksessa merkityksetön myös siksi, että kuten komissio istunnossa huomautti, Turkin tasavalta on toimittanut A.TR.1-todistuksiin käytettävien leimasimien leimajäljet vapaaehtoisesti.
- 259 Väite on siis hylättävä.

c) Maahantuojien riittävän ajoissa tapahtuvaa varoittamista koskevan velvollisuuden laiminlyönti

Asianosaisten lausumat

- 260 Kantaja väittää komission laiminlyöneen maahantuojien riittävän ajoissa tapahtuvaa varoittamista koskevaa velvollisuuttaan, joka seuraa asiassa De Haan annettuun

tuomioon perustuvasta oikeuskäytännöstä (asia C-61/98, De Haan, tuomio 7.9.1999, Kok. 1999, s. I-5003, 36 kohta). Kantajan mukaan komissiolla on tämän oikeuskäytännön nojalla velvollisuus varoittaa maahantuojia ajoissa, kun se saa tietoonsa sääntöjenvastaisuuksia, jotka koskevat tavaroiden tuontia kolmannelta maasta. Tämän osalta kantaja myöntää, että edellä mainitussa asiassa Hyper vastaan komissio antamassaan tuomiossa (126 kohta) ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimien katsoi, että yhteisön oikeuden asiaa koskevien säännösten tai määräysten puuttuessa ei ollut velvollisuutta kertoa maahantuojille näiden tullietuusjärjestelmän mukaisesti suorittamien tullaustoimien pätevyttä koskevista epäilyistä. Kantajan mukaan tällainen velvollisuus syntyy kuitenkin silloin, kun komissio saa konkreettisia tietoja alkuperäsääntöjen noudattamatta jättämisestä vientimaassa, ja asia on näin, vaikkei se heti ryhtyisikään toimiin.

261 Kantaja väittää nyt käsiteltävänä olevassa asiassa, että Euroopan parlamentti kiinnitti jo vuonna 1994 tai 1995 komission huomiota sellaisten sääntöjenvastaisuuksien olemassaoloon, jotka koskivat Turkissa annettuja alkuperätodistuksia, jotka liittyivät eri tuotteisiin, kuten hedelmämehusäilykkeisiin. Kantajan mukaan komissio ei kuitenkaan tehnyt tälle asialle vuosiin mitään, ja se toimi Turkkilaiset televisiot -tapauksessa vasta 20 vuotta myöhemmin (Turkkilaiset televisiot -tapaus, tuomion 261 ja 262 kohta) ja vasta UCLAFin perustamisen ja tämän elimen paikan päällä suorittamien ensimmäisten tutkimusten jälkeen.

262 Lisäksi kantaja väittää, että Euroopan yhteisön Ankarassa toimivalle koordinaatio-osastolle 9.12.1998 lähetetyistä UCLAFin kirjeistä ilmenee, että komissio tiesi varmasti jo vuonna 1993, että omenamehutiivisteitä vietiin unioniin sääntöjenvastaisen alkuperätodistusten avulla. Komission olisi joka tapauksessa pitänyt tietää jo vuoden 1993 tarkastuskertomuksesta lähtien, joka toimitettiin Turkkilaiset televisiot -tapauksen yhteydessä, että vastaavia alkuperäsääntöjen rikkomisia oli tapahtunut muiden tuotteiden, kuten hedelmämehusien, Turkista viennin yhteydessä.

263 Lopuksi kantaja väittää, että kyseisen varoittamisen ohella komissio oli velvollinen antamaan kansallisille viranomaisille keinot, joiden avulla ne voivat valvoa Turkin

viranomaisten antamien todistusten aitoutta, kuten hiljattain tehtiin Serbia ja Montenegrosta peräisin olleen sokerin tuonnin tapauksessa (Ilmoitus maahantuojille, EUVL 2003, C 177, s. 2).

264 Komissio huomauttaa aluksi, ettei sillä ollut mitään velvollisuutta varoittaa maahantuojia riittävän ajoissa. Tämän osalta komissio palauttaa ensiksi mieleen tätä asiaa koskevat periaatteet, jotka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimien vahvisti edellä mainitussa asiassa Hyper vastaan komissio antamassaan tuomiossa (126–128 kohta) ja joiden mukaan yhdessäkään yhteisön oikeuden säännöksessä ei nimenomaisesti velvoiteta komissiota kertomaan maahantuojille näiden tullietuusjärjestelmän mukaisesti suorittamien tullaustoimien pätevyyttä koskevista epäilyistä. Kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimien myös totesi edellä mainitussa asiassa Hyper vastaan komissio antamassaan tuomiossa, komissio ei voi yleisen huolellisuusvelvollisuutensa perusteella olla velvollinen varoittamaan yhteisön maahantuojia yleisesti muutoin kuin silloin, kun sillä on vakavia epäilyjä lukuisten tullietuusjärjestelmän mukaisesti toteutettujen vientitoimien sääntöjenmukaisuuden suhteen.

265 Nyt käsiteltävänä olevassa asiassa komissio toteaa, että toisin kuin kantaja väittää, komissiolla ei ollut tällaisia vakavia epäilyjä vielä vuonna 1993 ja että sillä oli vasta vuodesta 1998 lähtien, kun tutkintamenettely oli aloitettu, käytössään konkreettisia tietoja virheellisistä ja väärennetyistä todistuksista. Varoituksesta, jonka kantaja väittää Euroopan parlamentin esittäneen, komissio huomauttaa, ettei kantaja kykene mainitsemaan tämän osalta ainoatakaan Euroopan parlamentin asiasta varta vasten esittämää virallisessa lehdessä julkaistua päätöslauselmaa. Lisäksi komissio toteaa, että parlamentin jäsenten esittämien kysymysten tarkoituksena ei ole antaa tietoja komissiolle vaan päinvastoin pyytää tältä niitä ja että kantaja ei edes väitä, että Euroopan parlamentti olisi lausunut Turkista peräisin olevien omenamehujen tuontia koskevien alkuperätodistusten mahdollisesta väärentämisestä.

266 Komissio kiistää sitten kaiken vastaavuuden nyt käsiteltävänä olevan asian tosiseikkojen ja edellä mainitussa asiassa De Haan annetun tuomion taustalla

olleiden tosiseikkojen välillä. Komission mukaan nimittäin kyseisessä asiassa Alankomaiden toimivaltaiset tulliviranomaiset olivat tietoisia, tai ainakin niillä oli vakavia epäilyksiä, petoksen olemassaolosta jo ennen kuin tullien kantamiseen johtaneet tullaustoimet oli suoritettu. Nyt käsiteltävänä olevassa asiassa taas ensimmäiset epäilyt siitä, että alkuperätodistukset eivät olleet aitoja tai päteviä, ilmenivät vasta riidanalaisen tuonnin jälkeen. Komission mukaan kantaja lopetti tuontitoimensa 20.11.1997, kun taas ensimmäiset merkit sääntöjenvastaisuuksista tulivat komission tai Italian tulliviranomaisten tietoon vasta vuoden 1998 aikana.

267 Lisäksi komissio väittää, että vaikka oletettaisiinkin, että komissiolla oli nyt käsiteltävänä olevassa asiassa velvollisuus varoittaa maahantuojia riittävän ajoissa, varoituksen tekemättä jättäminen ei olisi aiheuttanut vahinkoa, johon kantaja vetoaa, eli tuontitullien maksuvelvollisuutta, koska kantajan tuontitoimet olivat jo päättyneet ajankohtana, jona komissio olisi voinut alkaa varoittaa kantajaa. Komissio huomauttaa, että kantajan väite tarkoittaa sitä, että komission olisi pitänyt yleisesti epäillä Turkin tasavaltaa assosiaatiosopimuksen rikkomisesta, mikä ei voi olla komission tehtävä.

268 Lopuksi komissio torjuu vastaavuuden sen tilanteen kanssa, joka koski Serbia ja Montenegrosta peräisin olleen sokerin tuontia. Komissio nimittäin varoitti tässä asiassa maahantuojia nimenomaisesti niiden puutteiden takia, joita Serbia ja Montenegron viranomaisten kanssa käydyssä hallinnollisessa yhteistyössä oli esiintynyt. Komission mukaan asia ei ole näin Turkin viranomaisten osalta, jotka päinvastoin ovat tehneet komission kanssa kattavaa yhteistyötä.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

269 Kantaja väittää komission laiminlyöneen velvollisuuttaan varoittaa riittävän ajoissa maahantuojia, vaikka se oli tietoinen sääntöjenvastaisuuksista, jotka koskivat Turkista peräisin olleiden tuotteiden vientiä.

- 270 Tämän osalta on palautettava mieleen, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan yhdessäkään yhteisön oikeuden säännöksessä tai määräyksessä ei nimenomaisesti veloiteta komissiota kertomaan maahantuojille näiden etuusjärjestelmän puitteissa suorittamien tullaustoimien pätevyyttä koskevista epäilyistä (em. asia De Haan, tuomion 36 kohta ja em. asia Hyper v. komissio, tuomion 126 kohta).
- 271 On totta, että edellä mainitussa Turkkilaiset televisiot -tapauksessa annettussa tuomiossa (268 kohta) myönnettiin, että tällainen komission velvollisuus voitiin tietyissä erityistapauksissa johtaa sen yleisestä talouden toimijoihin kohdistuvasta huolellisuusvelvollisuudesta. Tässä tapauksessa nimittäin komissio tiesi tai epäili vakavasti, että Turkin viranomaiset olivat syylistyneet vakaviin laiminlyönteihin assosiaatiosopimuksen soveltamisessa (erityisesti jättämällä panematta täytäntöön tasoitusmaksua koskevaa lainsäädäntöä) ja että nämä laiminlyönnit vaikuttivat kaiken yhteisöön suuntautuneen televisioiden viennin pätevyyteen.
- 272 On kuitenkin palautettava mieleen, että edellä mainitussa asiassa Hyper vastaan komissio annettussa tuomiossa täsmennettiin myös, että komissio ei voi huolellisuusvelvollisuutensa perusteella olla velvollinen varoittamaan yhteisön maahantuojia yleisesti muutoin kuin silloin, kun sillä on vakavia epäilyjä lukuisten etuusjärjestelmän mukaisesti toteutettujen vientitoimien sääntöjenmukaisuuden suhteen (em. asia Hyper v. komissio, tuomion 128 kohta).
- 273 Nyt käsiteltävänä olevassa asiassa kantaja ei ole kyennyt osoittamaan riittävästi sellaisten Turkin viranomaisten vakavien laiminlyöntien olemassaoloa, jotka olisivat vaikuttaneet kaikkeen hedelmämehuriivisteiden vientiin ja jotka olisivat myötävaikuttaneet väärennettyjen todistusten liikkumiseen. Näin ollen, kuten edellä 242 kohdasta ilmenee, minkäänlainen vastaavuus edellä mainitussa Turkkilaiset televisiot -tapauksessa annettuun tuomioon johtaneiden tosiseikkojen kanssa ei ole mahdollinen.

- 274 Lisäksi on huomattava, että riidanalaisen tuonnin aikaan komissiolla ei voinut olla vakavia epäilyksiä Turkista peräisin olleiden hedelmämehuriivisteiden tuonnin osalta. Komission, Italian viranomaisten ja Turkin viranomaisten välisestä kirjeenvaihdosta nimittäin ilmenee, että komissio saattoi tiedostaa väärennettyjen todistusten olemassaolon vasta vuoden 1998 lopusta lähtien, sen jälkeen, kun Italian tulliviranomaiset olivat havainneet ensimmäisen väärennetyn todistuksen ja kun tutkintamenettely oli aloitettu. Näin ollen kuten komissio perustellusti huomauttaa, vaikka oletettaisiin, että komissio oli velvollinen varoittamaan maahantuojia heti riidanalaisien todistusten sääntöjenmukaisuutta koskeneiden ensimmäisten epäilyjen ilmaannuttua, se ei olisi kyennyt estämään kantajalle aiheutunutta vahinkoa, koska viimeiset riidanalaiset tuontitoimet toteutettiin 20.11.1997.
- 275 Siitä kantajan väitteestä, jonka mukaan komissio varmasti tiesi jo vuonna 1993 tai 1994, että hedelmämehuriivisteitä vietiin Turkista sääntöjenvastaisten tavaratodistusten avulla, on todettava, että kantaja ei esitä väitteestään mitään vakuuttavaa näyttöä, joten se on hylättävä.
- 276 Sama pätee väitteeseen Euroopan parlamentin esittämästä varoituksesta, jossa se olisi vaatinut komissiota etsimään sääntöjenvastaisuuksia tavaratodistuksista, jotka Turkin tasavalta oli antanut lukuisista tuotteista. Näytön puuttuessa tämä väite on hylättävä.
- 277 Samoin on hylättävä se kantajan väite, jonka mukaan komission olisi pitänyt tietää edellä mainitussa Turkkilaiset televisiot -tapauksessa esitetystä UCLAFin tarkastuskertomuksesta alkaen, että vastaavia alkuperäsääntöjen rikkomisia oli tapahtunut muiden tuotteiden, kuten nyt käsiteltävänä olevassa asiassa kyseessä olevien tuotteiden, viennin yhteydessä. Kantaja nimittäin ei esitä tämän väitteen tueksi mitään vakuuttavaa näyttöä, eivätkä tosiseikat, jotka UCLAF kyseisessä tarkastuk-

sessä tutki, koskeneet kolmansien väärentämiä todistuksia vaan Turkin viranomaisten sääntöjenvastaisesti antamia todistuksia.

278 Kantaja väittää lisäksi, että Euroopan yhteisön Ankarassa toimivalle koordinointi-osastolle 9.12.1998 lähetetystä kirjeestä ilmenee, että komissio tiesi vuodesta 1993, että omenamehutiivisteitä vietiin maasta sääntöjenvastaisten todistusten avulla, ja tästä väitteestä on todettava, että kyseinen kirje, jonka komissio toimitti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämän kirjallisen pyynnön jälkeen, ei sisällä tällaista tietoa. Tässä kirjeessä nimittäin komissio pyytää kaiken hedelmämehutiivisteiden viennin tarkistamista vuosilta 1993–1998 lausumatta kuitenkaan siitä, milloin se sai tietää sääntöjenvastaisuuksien olemassaolosta.

279 Lopuksi on huomattava, että rinnastus varoitukseen, jonka komissio antoi maahantuojille Serbia ja Montenegrosta peräisin olleen sokerin tuonnin yhteydessä, on merkityksetön. Tämän varoituksen taustalla nimittäin olivat perustellut epäilyt hyvin laajojen petosten olemassaolosta ja puutteet toimivaltaisten viranomaisten kanssa käydyssä hallinnollisessa yhteistyössä. Nyt käsiteltävänä olevassa asiassa kantaja ei ole kyennyt esittämään näyttöä vastaavista seikoista.

280 Edellä esitetystä seuraa, että komissio ei lyönyt laimin velvollisuuksiaan, kun se ei ennen riidanalaista tuontia varoittanut kantajaa epäilyistä, jotka sillä saattoi olla riidanalaisten todistusten sääntöjenmukaisuudesta.

281 Tästä seuraa, että nyt käsiteltävänä oleva väite ei ole perusteltu, joten se on hylättävä.

d) Tosiseikkojen virheellinen arviointi Turkissa suoritetuissa tutkimuksissa

Asianosaisten lausumat

- 282 Kantajan mukaan vastineesta ilmenee, että joko komissio ei tutkinut asianmukaisesti tosiseikkoja joulukuussa 1998 suorittamansa tarkastuksen yhteydessä tai se ei voinut suorittaa asianmukaista tutkintaa Turkin viranomaisten puutteellisen yhteistyön takia tai se kieltäytyy paljastamasta tällaisen tutkinnan tuloksia. Kantajan mukaan keskinäistä avunantoa koskevat määräykset, erityisesti päätöksen N:o 1/95 liitteessä 7 olevat 3, 6, 7 ja 8 artikla, tarjosivat komissiolle riittävän oikeudellisen perustan suorittaa tutkinta, jonka avulla se voi asianmukaisesti selvittää tosiseikat. Komissio olisi siten voinut selvittää, olivatko riidanalaiset todistukset Turkin viranomaisten laatimia, oliko ne rekisteröity Mersinin tullitoimipaikassa, oliko niissä tämän toimipaikan leimat ja oliko mahdollisia väärentäjiä vastaan suoritettu rikostutkinta. Jättäessään tämän tekemättä komissio syyllistyi vakavaan laiminlyöntiin.
- 283 Komissio katsoo, että toisin kuin kantaja väittää, se tutki ja arvioi asianmukaisesti kaikki merkitykselliset tosiseikat. Komission mukaan kantaja jättää yleisesti huomiotta, että Turkin tasavalta ei ole unionin jäsen ja että tästä syystä komissiolla on Turkissa käytössään vain ne toimivaltuudet, jotka tämä maa on sille nimenomaisesti myöntänyt.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

- 284 Kantaja väittää komission syyllistyneen laiminlyönteihin, koska UCLAF ei suorittanut Turkissa asianmukaista tutkintaa, ja tästä väitteestä on riittävää todeta, ettei kantaja kykene esittämään sen tueksi vakuuttavaa näyttöä. Lisäksi on huomattava, että nyt käsiteltävänä olevassa asiassa UCLAFilla ei ollut minkään sovellettavan

säännöksen tai määräyksen nojalla velvollisuutta noudattaa kantajan suosittamia tutkintamenetelmiä. Lopuksi on todettava, että vaikka myönnettäisiinkin, ettei UCLAF suorittanut kattavaa tutkintaa Turkissa tekemissään tarkastuksissa, kantaja ei ole kyennyt osoittamaan tällaisen tutkinnan tarvetta esittämällä seikkoja, jotka olisivat omiaan kyseenalaistamaan Turkin viranomaisten suorittaman sen valvonnan pätevyys, joka koski riidanalaisten todistusten sääntöjenmukaisuutta.

285 Komission väitettyjä laiminlyöntejä koskevat kantajan väitteet ovat siis perusteettomia, joten ne on hylättävä.

4. *Kantajan ilmeisen huolimattomuuden puuttuminen ja riskien arviointi*

a) Asianosaisten lausumat

286 Ensimmäisestä väitteestä, jonka mukaan kantaja ei ole toiminut huolimattomasti, kantaja toteaa aluksi, että riidanalaisessa päätöksessä (53–56 perustelukappale) komissio totesi perustellusti, että sääntöjenvastaisiksi katsottujen A.TR.1-todistusten osalta kantaja toimi vilpittömässä mielessä ja oli osoittanut riittävää huolellisuutta. Kantajan mukaan sama toteamus on tehtävä riidanalaisten todistusten osalta, koska näiden todistusten ja sääntöjenvastaisiksi katsottujen todistusten välillä ei ole mitään ilmeistä eroa. Lisäksi kantaja toteaa, että riidanalaisessa päätöksessä komissio perustellusti ei väittänyt kantajan jättäneen toimimatta varovaisesti ja huolellisesti myös riidanalaisten todistusten osalta.

287 Kantaja kiistää sitten osoittaneensa ilmeistä huolimattomuutta, kun se ei varmistanut, että sen kauppasuhteissaan käyttämät riidanalaiset todistukset olivat

aitoja ja päteviä. Tämän osalta kantaja korostaa, ettei sillä ollut tiedossaan mitään sellaista seikkaa, joka olisi antanut aiheen pelätä mahdollisia todistusväärännöksiä tai jonka perusteella se olisi voinut olettaa, että Turkin viranomaiset antaisivat A.TR.1-todistuksia tavaroille, jotka eivät ole peräisin Turkista. Kantaja väittää päätyneensä katsomaan, että Turkin viranomaiset olivat vakavasti ja jatkuvasti rikkoneet alkuperätodistuksia koskevia sääntöjä, vasta sen johtohenkilöiden Turkissa käymien keskustelujen, yhtäältä komission ja Italian viranomaisten ja toisaalta Turkin viranomaisten käymän kirjeenvaihdon ja sen perusteella, että se oli saanut tutustua osaan asiakirja-aineistosta.

288 Lisäksi kantaja väittää, että turkkilaisen Akman-yhtiön kanssa toteutetut tuontitoimet olivat tavanomaisia liiketoimia. Kantajan mukaan oikeuskäytännössä katsotaan, että kun tuonti on tavanomaisen kauppataivan mukaista, komission tehtävänä on näyttää toteen, että maahantuojat ovat toimineet ilmeisen huolimattomasti (em. asia Eyckeler & Malt v. komissio, tuomion 159 kohta ja em. asia Turkkilaiset televisiot, tuomion 297 kohta).

289 Lopuksi kantaja kiistää vastauksessaan komission argumentin, jossa tämä toteaa, että jos ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo kantajan olevan erityistilanteessa, komission on arvioitava uudelleen kysymystä, joka koskee kantajan ilmeisen huolimattomuuden mahdollista puuttumista. Kantaja katsoo, että koska komissio ei ottanut vastineessa kantaa yhteisön tullikoodeksin 239 artiklan subjektiivisiin soveltamisedellytyksiin, se ei voi enää käyttää tällaista argumenttia nyt vireillä olevassa menettelyssä eikä myöskään siinä tapauksessa, että nyt käsiteltävänä oleva kante katsotaan perustelluksi. Lisäksi kantaja väittää, että mikäli komissio katsoo vastauksessaan kantajan toimineen ilmeisen huolimattomasti, joko tällainen päätelmä on preklusion perusteella hylättävä tai kantajan on saatava mahdollisuus esittää täydentäviä huomautuksia. Kantajan mukaan nimittäin mikä tahansa muu ratkaisu tuottaa komissiolle perusteetonta etua.

290 Toisesta väitteestä, joka koskee riskien arviointia, kantaja korostaa, että esitetyistä seikoista ilmenee, että sekä komissio että Turkin viranomaiset löivät vakavasti laimin

velvollisuuksiaan ja siten myötävaikuttivat sellaisten todistusten antamiseen ja vahvistamiseen, joiden väitetään olevan väärennettyjä mutta jotka todellisuudessa ovat sääntöjenvastaisia. Kantajan mukaan nämä laiminlyönnit loivat tilanteen, joka ei enää kuulu kunkin maahantuojan kannettavana olevan tavanomaisen riskin piiriin vaan jonka perusteella kantaja päinvastoin on yhteisön tullikoodeksin 239 artiklassa tarkoitettussa erityistilanteessa.

291 Lisäksi kantaja väittää, että kun komissio hoitaa yhteisön tullikoodeksin 239 artiklan mukaisia tehtäviään, se on velvollinen ottamaan huomioon paitsi yhteisön edun tullisäännösten noudattamisen varmistamisessa myös vilpittömässä mielessä toimineen maahantuojan edun välttää vahinkoa, joka ylittää tavanomaisen liiketoimintaan kuuluvan riskin (em. asia Eyckeler & Malt v. komissio, tuomion 133 kohta ja em. asia Hyper v. komissio, tuomion 95 kohta).

292 Komissio toteaa ensinnäkin, että riidanalaisen päätöksen siinä osassa, joka koskee väärennetyksi katsottuja riidanalaisia todistuksia, ei viitata mitenkään kantajan huolellisuutta tai huolimattomuutta koskevaan kysymykseen. Komission mukaan tällä kysymyksellä ei ollut enää merkitystä sen jälkeen, kun oli osoitettu, että sekä yhteisön tullikoodeksin 239 artiklassa että yhteisön tullikoodeksin soveltamisasetuksen 905 artiklassa tarkoitettua erityistilannetta ei ollut olemassa. Komissio kuitenkin korostaa, että jos ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimien katsoo erityistilanteen olevan olemassa nyt käsiteltävänä olevassa asiassa, komission on arvioitava muita tosiseikkoihin liittyviä yhteisön tullikoodeksin 239 artiklan soveltamista koskevia edellytyksiä, koska riidanalaisen päätöksen niitä kohtia (jotka sisältyvät 52 perustelukappaleeseen ja sitä seuraaviin perustelukappaleisiin), jotka koskevat kantajan huolellisuutta ja vilpittömää mieltä sääntöjenvastaisiksi katsottuihin todistuksiin nähden, ei välttämättä voida soveltaa.

293 Komissio väittää sitten, että mikäli kantajan argumentit Turkin viranomaisten vakavista laiminlyönneistä olisivat tosia, ne osoittaisivat kantajan lyöneen laimin huolellisuusvelvollisuuttaan tai toimineen ilmeisen huolimattomasti, minkä takia kaikki yhteisön tullikoodeksin 239 artiklaan perustuvat palautukset olisivat mahdottomia. Jos nimittäin kantaja epäili Turkin viranomaisten loukkaneen

vakavasti alkuperätodistuksia koskevia sääntöjä, sen olisi pitänyt varmistua liikesuhteissaan käyttämiensä todistusten aitoudesta. Komission mukaan kantaja otti kuitenkin selvää siitä, miten Turkin tasavalta sovelsi tullietuusjärjestelmää, vasta vuoden 1999 huhtikuusta lähtien eli lähes kaksi vuotta riidanalaisen tuonnin päättymisen jälkeen.

294 Lopuksi komissio toteaa riskien arvioinnista, että komission esityksestä ilmenee, että kantaja esitti väärennetyjä alkuperätodistuksia, joiden laatimiseen Turkin viranomaiset eivät osallistuneet. Yhteisön tullikoodeksin soveltamisasetuksen 904 artiklan c alakohdan mukaan tällainen tilanne ei merkitse yhteisön tullikoodeksin 239 artiklassa tarkoitettua erityistilannetta vaan sellaisen tavanomaisen liiketoiminnan riskin konkretisoitumista, johon kantajan olisi pitänyt varautua. Näin ollen komissio katsoo, ettei tästä tilanteesta seuraa, että kantajaa olisi syrjitty muihin maahantuojiin nähden tavalla, jota ei voida hyväksyä.

b) Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

295 On todettava, että komissio hylkäsi tuontitullien peruuttamista koskevan hakemuksen sillä perusteella, että ”komission mielestä kyseiset seikat eivät – – merkitse asetuksen (ETY) N:o 2913/92 239 artiklassa tarkoitettua erityistilannetta hakemuksen niiltä osin, jotka koskevat väärennetyjä todistuksia” (riidanalaisen päätöksen 39 perustelukappale). Kuten komissio perustellusti kirjelmässään toteaa, koska komissio katsoi, ettei kyse ollut erityistilanteesta, komissio ei lausunut riidanalaisen päätöksen väärennetyjä todistuksia koskevassa osassa (18–41 perustelukappale) kysymyksestä, joka koskee kantajan huolellisuutta tai huolimattomuutta.

296 Tästä seuraa, että toisen kanneperusteen se osa, jonka mukaan kantaja ei ole toiminut ilmeisen huolimattomasti, on tehoton, joten se on tällä perusteella hylättävä (ks. vastaavasti em. asia Bonn Fleisch Ex- und Import v. komissio, tuomion 69 kohta).

297 Edellä esitetyn perusteella koko toinen kanneperuste on hylättävä.

C Kolmas kanneperuste, jonka mukaan yhteisön tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohtaa on rikottu

1. *Asianosaisten lausumat*

298 Kantaja palauttaa ensinnäkin mieleen, että riidanalaisessa päätöksessä (18 perustelukappale ja sitä seuraavat perustelukappaleet) komissio tutki pääasiassa yhteisön tullikoodeksin 220 artiklan 1 kohdan b alakohdan sovellettavuuden ja katsoi, että koska Turkin viranomaiset eivät olleet syyllistyneet laiminlyöntiin, yhteisön tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohtaa ei voitu soveltaa. Kantajan mukaan komission toteamukset ovat virheellisiä, koska Turkin tullihallinto oli täysin tietoinen siitä, että sen vahvistamat ja rekisteröimät 32 riidanalaisista todistusta olivat sääntöjenvastaisia.

299 Kantaja väittää lisäksi, että sen edustajien käymät keskustelut ja UCLAFin Turkissa tekemät tutkimukset osoittavat sen, että vaikka osoittautuisikin, etteivät Turkin viranomaiset tietoisesti vahvistaneet riidanalaisia todistuksia, ne ainakin tiesivät tai niiden olisi pitänyt tietää kyseisten todistusten olemassaolosta. Koska kantaja katsoo, ettei sen vilpittömästä mielestä ole pienintäkään epäilystä, tästä seuraa, että jälkikäteen kannetut tuontitullit on palautettava sille.

- 300 Komissio toteaa aluksi, että riidanalaisesta päätöksestä ilmenee, että väärennetyiksi katsottujen todistusten osalta yhteisön tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan soveltamisedellytykset eivät täyttyneet nyt käsiteltävänä olevassa asiassa sikäli kuin mitään Turkin viranomaisten erehdystä ei ole osoitettu, koska riidanalaiset todistukset eivät olleet näiden viranomaisten antamia eivätkä myöskään niiden allekirjoittamia vaan ne päinvastoin olivat kolmansien väärentämiä (riidanalaisen päätöksen 18–28 perustelukappale).
- 301 Komissio väittää lisäksi, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan se, että Italian tulliviranomaiset aluksi hyväksyivät väärennetyt alkuperätodistukset, ei sellaisenaan merkitse yhteisön tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdassa tarkoitettua erehdystä.
- 302 Lopuksi komissio toteaa, että koska kantaja esittää vain väitteitä, jotka jo hylättiin yhteisön tullikoodeksin 239 artiklan soveltamista koskevan kanneperusteen yhteydessä, komissio voi viitata tästä perusteesta edellä esitettyyn. Komissio päätelee tästä, että yhteisön tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan soveltamisedellytykset eivät täyty nyt käsiteltävänä olevassa asiassa, joten riidanalaiset tuontitullit voitiin kirjata tileihin jälkikäteen. Näin ollen komissio katsoo, että kanne on myös tämän osalta perusteeton.

2. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

- 303 Yhteisön tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan mukaan kolmen edellytyksen on täyttyvä samanaikaisesti, jotta toimivaltaiset viranomaiset voivat jättää tuontitullit kirjaamatta tileihin jälkikäteen. Ensinnäkin edellytetään, että tulleja ei ole kannettu itse toimivaltaisten viranomaisten erehdyksen vuoksi; toiseksi toimivaltaisten viranomaisten erehdyksen on oltava sellainen, että vilpittömässä mielessä toiminut tullivelallinen ei ole voinut sitä kohtuudella havaita, ja kolmanneksi edellytetään, että tullivelallinen on noudattanut kaikkia voimassa

olevia tulli-ilmoitusta koskevia säännöksiä (ks. vastaavasti asia 161/88, Binder, tuomio 12.7.1989, Kok. 1989, s. 2415, 15 ja 16 kohta; asia C-348/89, Mecanarte, tuomio 27.6.1991, Kok. 1991, s. I-3277, 12 kohta; asia C-292/91, Weis, tuomio 4.5.1993, Kok. 1993, s. I-2219, 14 kohta; em. yhdistetyt asiat Faroe Seafood ym., tuomion 83 kohta; asia C-299/98 P, CPL Imperial 2 ja Unifrigo v. komissio, määräys 9.12.1999, Kok. 1999, s. I-8683, 22 kohta; asia C-30/00, William Hinton & Sons, määräys 11.10.2001, Kok. 2001, s. I-7511, 68, 69, 71 ja 72 kohta ja asia T-75/95, Günzler Aluminium v. komissio, tuomio 5.6.1996, Kok. 1996, s. II-497, 42 kohta).

304 On myös todettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan yhteisön tullikoodexin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan tarkoituksena on suojella tullivelallisen perusteltua luottamusta siihen, että kaikki tullien kantamista tai kantamatta jättämisestä koskevaan päätökseen sisältyvät seikat ovat perusteltuja. Tullivelallisen perusteltu luottamus kuitenkin ansaitsee kyseisen säännöksen mukaista suojaa vain, jos toimivaltaiset viranomaiset ovat itse luoneet sen perustan, johon velallisen luottamus pohjautui. Näin ollen ainoastaan sellaiset erehdykset, jotka johtuvat toimivaltaisten viranomaisten aktiivisesta toiminnasta ja joita velallinen ei ole voinut kohtuudella huomata, oikeuttavat siihen, ettei tulleja kanneta jälkikäteen (em. asia Mecanarte, tuomion 19 ja 23 kohta).

305 Nyt käsiteltävänä olevassa asiassa on todettava, että komissio katsoi riidanalaisen päätöksen riidanalaisessa kohdassa, että yhteisön tullikoodexin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan soveltamisedellytykset eivät täytyneet, koska mitään toimivaltaisten viranomaisten aktiivisesta toiminnasta johtuvaa erehdystä ei voitu havaita (25–27 perustelukappale).

306 Edellä esitetystä seuraa, että kantaja ei ole kyennyt osoittamaan, että toimivaltaisten viranomaisten aktiivinen toiminta oli myötävaikuttanut väärennetyiksi osoittautuneiden riidanalaisten todistusten laatimiseen tai hyväksymiseen.

307 Näin ollen nyt käsiteltävänä oleva kanneperuste on hylättävä perusteettomana.

308 Edellä esitetystä seuraa, että koko kanne on hylättävä.

Vaaditut prosessinjohtotoimet ja vaaditut asian selvittämistoimet

309 Kantaja vaatii ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta määräämään asian eri selvittämistoimista työjärjestyksensä 64 artiklan 4 kohdan ja 65 artiklan nojalla.

A Hallintomenettelyn asiakirjoihin kuuluvien asiakirjojen esittäminen

1. Asianosaisten lausumat

310 Kantaja vaatii ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta kehottamaan komissiota esittämään kaikki ne asiakirjat, joita kantaja ei oman väitteensä mukaan voinut tarkastella, kun se käytti oikeuttaan tutustua hallintomenettelyn asiakirjoihin (ks. edellä 72 kohta ja sitä seuraavat kohdat).

311 Voidakseen osoittaa Turkin viranomaisten puutteellisen yhteistyön, niiden laiminlyönnit assosiaatiosopimuksen soveltamisessa ja komission suorittamien tutkimusten riittämättömyyden kantaja vaatii muun muassa UCLAFin tarkastuskertomusten esittämistä. Kantaja haluaa nähtäväkseen erityisesti 23.12.1998 päivätyn tai jonakin toisena päivänä laaditun UCLAFin kertomuksen Turkissa, erityisesti Mersinin tullitoimipaikassa, suoritettujen tutkimusten luonteesta, sisällöstä ja tuloksista.

- 312 Komission mukaan kantaja on voinut tarkastella kaikkia merkityksellisiä asiakirjoja, joten kyseiset vaatimukset ovat tehottomia.

2. *Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta*

- 313 Edellä olevasta 99 kohdasta ilmenee ensinnäkin, että kantaja sai tilaisuuden tutustua 9. ja 23.12.1998 päivätyihin UCLAFin tarkastuskertomuksiin ennen riidanalaisen päätöksen tekemistä. Lisäksi on huomattava, että komissio esitti nämä kertomukset ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämän kirjallisen kysymyksen yhteydessä. Näin ollen nyt käsiteltävänä oleva vaatimus on vailla kohdetta, joten se on hylättävä.

B *Asian muut selvittämistoimet*

1. *Asianosaisten lausumat*

- 314 Ensinnäkin voidakseen osoittaa Turkin tullihallinnon käyttämien leimojen ja allekirjoitusten näytteiden, ja erityisesti Mersinin tullitoimipaikan leimojen ja allekirjoitusten, toimitusvelvollisuuden ja sen, että Turkin viranomaiset lähettivät nämä näytteet virallisesti komissiolle ja että ne välitettiin myöhemmin jäsenvaltioiden viranomaisille, kantaja vaatii ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta määräämään komission ja Italian tullihallinnon liittämään ne asiakirja-aineistoon samoin kuin ne asiakirjat, jotka ovat osoituksena siitä, että leimojen jäljennökset ja sallitut allekirjoitukset on lähetetty jäsenvaltioiden toimivaltaisille yksiköille.

- 315 Voidakseen toiseksi osoittaa, että 32 riidanalaista A.TR.1-todistusta eivät ole väärennöksiä, kantaja vaatii ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta antamaan asiantuntijan, kuten Saksan poliisin Kölnissä toimivan tulliyksikön, tehtäväksi tarkastaa alkuperäiskappaleiden aitous vertaamalla niitä merkityksellisiin alkuperäisiin leimajälkiin ja allekirjoituksiin.
- 316 Tätä varten kantaja vaatii myös, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin joko määrää komission pyytämään tai kehottaa suoraan Ravennan tulliviranomaisia toimittamaan nimetyille asiantuntijalle niiden 103 A.TR.1-todistuksen alkuperäiskappaleet, jotka mainitaan kannekirjelmään liitetystä Italian viranomaisten kirjeessä. Kantajan edustajan on myös saatava mahdollisuus tarkastella kyseisiä todistuksia.
- 317 Kantajan mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen on myös pyydettävä, mahdollisesti komission välityksellä, Turkin hallitusta lähettämään hallussaan olevat riidanalaiden todistusten alkuperäiset jäljennöskappaleet niiden vertaamiseksi alkuperäiskappaleisiin sovitun hallinnollista avunantoa koskevan järjestelmän mukaisesti.
- 318 Voidakseen kolmanneksi osoittaa, että riidanalaiset todistukset ovat aitoja asiakirjoja ja että ne rekisteröitiin Mersinin tullitoimipaikassa, kantaja vaatii ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta pyytämään Turkin tulliasioista vastaavaa keskushallintoa nimeämään virkamiehen, jonka tehtävänä olisi toimittaa istuntoon Mersinin tullitoimipaikassa riidanalaisena ajankohtana käytettyjen leimojen ja allekirjoitusten mallit sekä rekisterit ja esittää tietoja siitä, katsottiinko riidanalaiden todistusten osalta, että ne eivät olleet aitoja, vai luokiteltiinko ne sääntöjenvastaisiksi.
- 319 Kantaja vetoaa tämän osalta keskinäiseen avunantoon, josta sopimuspuolet sopivat assosiaatiosopimuksessa. Se korostaa erityisesti sitä, että päätöksen N:o 1/95 29 artiklan, luettuna yhdessä sen liitteen 7 ja päätöksen N:o 1/96 15 artiklan kanssa, mukaan yhteisön ja Turkin viranomaiset avustavat toisiaan A.TR.1-todistusten

aitouden ja oikeellisuuden tarkastamisessa. Kantajan mukaan päätöksen N:o 1/95 liitteessä 7 olevassa 12 artiklassa määrätään lisäksi, että sen viranomaisen, jolle avunantopyyntö osoitetaan, virkamiehet saapuvat asiantuntijoiksi tai todistajiksi toisen sopimuspuolen tuomioistuimeen ja esittävät menettelyssä mahdollisesti tarvittavia asiakirjoja tai niiden oikeaksi todistettuja jäljennöksiä.

320 Komissio katsoo, että kantajan vaatimukset riidanalaisten todistusten esittämisestä ja asiantuntijan suorittamasta näiden todistusten tarkastamisesta on hylättävä, koska todistusten aitouden toteaminen kuuluu pelkästään Turkin viranomaisten toimivaltaan.

321 Komissio toteaa samoin, että vaatimus hankkia turkkilaisen tullivirkailijan todistajanlausunto on jätettävä tutkimatta, koska Turkin tullihallinto on jo monta kertaa vahvistanut riidanalaisia todistuksia koskevat lausuntonsa.

322 Komission mukaan myös Mersinin tullitoimipaikan rekistereihin sisältyvien asiakirjojen toimittamisvaatimus on jätettävä merkityksettömänä tutkimatta, koska komissio on ilmoittanut olleen mahdollista, että 32 aitoa todistusta oli olemassa ja että väärentäjät käyttivät niitä mallina riidanalaisten todistusten laatimisessa.

2. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

323 Vaadittujen asian selvittämistoimien osalta vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ilmenee, että selvittämistoimien tarpeellisuudesta asian ratkaisun kannalta päättää ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin (asia T-68/99, Toditec v. komissio, tuomio 16.5.2001, Kok. 2001, s. II-1443, 40 kohta).

324 Nyt käsiteltävänä olevassa asiassa on huomattava, että kuten komissio toteaa, Turkin viranomaiset ovat selvästi ilmoittaneet, että riidanalaiset todistukset oli väärennetyt. Näin ollen on katsottava, että asiakirja-aineistosta ilmenevien seikkojen ja kantajan esittämien väitteiden valossa tällaiset toimenpiteet, joilla pyritään osoittamaan, että kyse on aidoista asiakirjoista, eivät ole merkityksellisiä eivätkä tarpeen käsiteltävänä olevan asian ratkaisemiseksi. Toimenpiteeseen ei siten ole tarpeen ryhtyä. Kantajan vaatimukset riidanalaisien todistusten esittämisestä ja asiantuntijan suorittamasta näiden todistusten tarkastamisesta on siis hylättävä.

C Pyyntö näytön hankkimiseksi

1. Asianosaisten lausumat

325 Kantaja esittää näytöksi väitetyistä eri tosiseikoista todistaja Thomas Nothelferin kuulemistä; hän on Steinhäuser-yhtiön työntekijä, joka vastasi kyseessä olevana ajanjaksona erityisesti hedelmämehuriivisteiden ostosta Turkissa ja joka kantajan mukaan kävi useita keskusteluja Turkin viranomaisten kanssa oleskellessaan Turkissa vuoden 1999 huhtikuun kahden ensimmäisen viikon aikana. Kantaja esittää näytöksi myös Nothelferin Turkin matkalla kantajan mukaan mukana olleen professori Gerd Merken lausuntoja.

326 Osoittaakseen ensinnäkin, että riidanalaiset todistukset ovat aitoja asiakirjoja, kantaja esittää näytöksi Nothelferin todistajanlausuntoa; hänen mukaansa Mersinin toimivaltaiset tullivirkailijat myönsivät, että käytetyt leimat olivat tuskin luettavissa ja että heidän esittämistään pyynnöistä huolimatta Turkin tulliasioista vastaava keskusviranomainen ei ollut yli vuoteen toimittanut heille uusia leimasimia.

- 327 Osoittaakseen toiseksi, että riidanalaiset todistukset rekisteröitiin Mersinin tullitoimipaikassa, kantaja esittää näytöksi Nothelferin todistajanlausuntoa; hän väittää nähneensä kyseiset rekisterit. Kantajan mukaan Nothelfer voi todistaa myös, että Mersinissä toimivaltaisen tullivirkailijan kanssa käymässään keskustelussa hän pyysi saada käyttöönsä jäljennöksen niistä rekisterin sivuista, joilla mainitaan väärennetyiksi väitettyjen 32 A.TR.1-todistuksen numerot, mutta että pyynnön hyväksytyään tullivirkailija ei antanut hänelle yhtään jäljennöstä.
- 328 Osoittaakseen lisäksi, että riidanalaiset todistukset ovat aitoja asiakirjoja, kantaja esittää näytöksi Nothelferin ja Merken todistajanlausuntoja; heidän mukaansa Ankarassa vuoden 1999 huhtikuussa pidetyssä tapaamisessa tulliasioiden keskushallinnon kanssa Nothelfer ilmoitti, että hänen tietojensa mukaan kaikki (sääntöjenvastaiset tai väärennetyt) A.TR.1-todistukset olivat tullihallinnon vahvistamia ja rekisteröimiä. Kantajan mukaan Ankarassa toimivan tulliasioiden keskushallinnon edustaja vastasi Nothelferille, että asiakirjojen tarkastamiseksi oli määrätty rikostutkinta.
- 329 Osoittaakseen myös, että Turkin viranomaiset eivät ymmärtäneet tullietuusjärjestelmää ja tavaroiden alkuperää koskevien sääntöjen sisältöä ja merkitystä, kantaja esittää näytöksi Nothelferin ja Merken todistajanlausuntoa keskustelusta, jonka nämä kävivät talousasioista vastaavaan Turkin pääministerin toimistoon kuuluneen Dogranin kanssa. Kantajan mukaan kyseinen todistajanlausunto osoittaisi myös, että UCLAF tiedotti vasta myöhään Turkin viranomaisille etuuskohtelua koskevien sääntöjen tärkeydestä ja velvollisuudesta noudattaa niitä.
- 330 Osoittaakseen lopuksi, että komissio löi laimin velvollisuuttaan varoittaa maahan-tuojia, kantaja esittää näytöksi ”Euroopan komission ilmoitusta ja Euroopan parlamentin ilmoitusta”, joissa kantajan mukaan käsitellään Turkissa eri tuotteiden alkuperätodistusten osalta esiintyviä sääntöjenvastaisuuksia.

- 331 Komissio katsoo, että esitetty näyttö, joka koskee Mersinin tullitoimipaikassa pidettäviä rekistereitä, on merkityksetön. Ensinnäkään assosiaatiosopimuksen merkityksellisissä määräyksissä ei määrätä tällaisten rekisterien pitämisestä. Toiseksi komissio väittää, että Turkin tulliviranomaiset saattoivat antaa kyseessä olevat 32 A. TR.1-todistusta muille tavaraerille kuin nyt käsiteltävänä olevassa asiassa riidanalaisille toimituksille.
- 332 Kantajan edustajien ja Turkin viranomaisten välisistä keskusteluista komissio katsoo, että ne vahvistavat näiden viranomaisten toimittamien päätelmien uskottavuutta, joten niillä ei ole kantajan väitteen kannalta merkitystä. Lisäksi komissio katsoo, että Nothelferin todistajanlausunto, kun hänen mukaansa jotkut pääministerin toimiston jäsenet eivät tunteneet tavaroiden alkuperää ja etuuskohtelun mukaisia hintoja koskevia säännöksiä, on merkityksetön, koska olennaista on se, että tulliyksiköt tuntevat nämä säännöt.

2. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

- 333 Kantajan esittämästä näytöstä on riittävää todeta, että kun edellä esitetty (ks. erityisesti 150 kohta ja sitä seuraavat kohdat, 161 kohta ja sitä seuraavat kohdat sekä 216 ja 276 kohta) otetaan huomioon, koko kyseinen näyttö on merkityksetön. Sitä ei siis ole tarpeen hyväksyä.

Oikeudenkäyntikulut

- 334 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, veloitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on tätä vaatinut. Koska kantaja on hävinnyt asian, se on veloitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut vastaajan vaatimusten mukaisesti.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (viides jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

- 1) **Kanne hylätään.**
- 2) **Kantaja veloitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.**

Vilaras

Martins Ribeiro

Jürimäe

Julistettiin Luxemburgissa 6 päivänä helmikuuta 2007.

E. Coulon

kirjaaja

M. Vilaras

jaoston puheenjohtaja

Sisällys

Asiaa koskevat oikeussäännöt	II - 294
A Tullietuusjärjestelmää koskeva lainsäädäntö	II - 294
1. Siirtymävaiheen aikana voimassa ollut lainsäädäntö	II - 296
2. Lainsäädäntö viimeisen vaiheen aikana	II - 299
B Tullisäännöstö	II - 301
1. Tullien peruuttamista koskeva lainsäädäntö	II - 301
2. Alkuperäsääntöjä koskeva lainsäädäntö	II - 304
C Tiettyjen asiakirjojen luottamuksellisuutta koskeva lainsäädäntö	II - 306
Tosiseikat	II - 309
A Riidanalainen maahantuonti	II - 309
B Rikosoikeudellinen ja hallinnollinen menettely Italian ja yhteisön viranomaisissa ..	II - 312
C Todistus D 437214	II - 314
Oikeudenkäyntimenettely ja asianosaisten vaatimukset	II - 315
Oikeudellinen arviointi	II - 316
A Ensimmäinen kanneperuste, jonka mukaan puolustautumisoikeuksia on loukattu .	II - 317
1. Asianosaisten lausumat	II - 317
2. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta	II - 321
B Toinen kanneperuste, jonka mukaan yhteisön tullikoodeksin 239 artiklaa on rikottu	II - 326
1. 1. A.TR.1-todistus D 437214	II - 326
a) Asianosaisten lausumat	II - 326
b) Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta	II - 331

2. Turkin viranomaisten väitetyt laiminlyönnit	II - 335
a) Leima- ja allekirjoitusnäytteet	II - 335
Asianosaisten lausumat	II - 335
Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta	II - 339
– Alustavat huomautukset	II - 339
– Asiakysymys	II - 339
b) Todistusten rekisteröinti Turkin viranomaisissa	II - 340
Asianosaisten lausumat	II - 340
Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta	II - 343
c) Turkin tulliviranomaisten myötävaikutus	II - 344
Asianosaisten lausumat	II - 344
Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta	II - 344
d) Hallinnollista avunantoa koskevien sääntöjen rikkominen	II - 345
Asianosaisten lausumat	II - 345
Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta	II - 352
e) Lisänäyttö	II - 357
Kantajan lausumat	II - 357
Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta	II - 360
3. Laiminlyönnit, joihin Euroopan komission väitetään syyllistyneen	II - 361
a) Tullietuusjärjestelmän sääntöjenmukaisen valvonnan puuttuminen ...	II - 362
Asianosaisten lausumat	II - 362
Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta	II - 366
b) Leima- ja allekirjoitusnäytteiden toimittamatta jättäminen	II - 369
Asianosaisten lausumat	II - 369
Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta	II - 370
	II - 397

c) Maahantuojien riittävän ajoissa tapahtuvaa varoittamista koskevan velvollisuuden laiminlyönti	II - 373
Asianosaisten lausumat	II - 373
Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta	II - 376
d) Tosiseikkojen virheellinen arviointi Turkissa suoritetuissa tutkimuksissa	II - 380
Asianosaisten lausumat	II - 380
Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta	II - 380
4. Kantajan ilmeisen huolimattomuuden puuttuminen ja riskien arviointi	II - 381
a) Asianosaisten lausumat	II - 381
b) Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta	II - 384
C Kolmas kanneperuste, jonka mukaan yhteisön tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohtaa on rikottu	II - 385
1. Asianosaisten lausumat	II - 385
2. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta	II - 386
Vaaditut prosessinjohtotoimet ja vaaditut asian selvittämistoimet	II - 388
A Hallintomenettelyn asiakirjoihin kuuluvien asiakirjojen esittäminen	II - 388
1. Asianosaisten lausumat	II - 388
2. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta	II - 389
B Asian muut selvittämistoimet	II - 389
1. Asianosaisten lausumat	II - 389
2. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta	II - 391
C Pyyntö näytön hankkimiseksi	II - 392
1. Asianosaisten lausumat	II - 392
2. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta	II - 394
Oikeudenkäyntikulut	II - 394